James Hadley Chase[1]

MISSION TO VENICE[2]

Copyright ©James Hadley Chase, 1954
Copyright © Editura Vremea, 2006, pentru versiunea în limba română

Coperta colecţiei: Silvia Colfescu

[1] *James Hadley Chase* este cel mai cunoscut pseudonim al scriitorului britanic **René Brabazon Raymond** (24 decembrie 1906 – 6 februarie 1985) care a mai publicat şi sub alte nume (*James L. Docherty, Ambrose Grant*, şi *Raymond Marshall*).

[2] Acest roman a apărut în anul 1954 sub pseudonimul *Raymond Marshall.*

Raymond Marshall
(James Hadley Chase)

Misiune în Veneţia

În româneşte de
Ana Maria Mihăilescu

EDITURA VREMEA
BUCUREŞTI

2006

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

CHASE, JAMES HADLEY
Misiune în Veneţia / James Hadley Chase;
trad.: Ana Mihăilescu. - Bucureşti: Vremea, 2006
ISBN (10) 973-645-221-2; ISBN (13) 978-973-645-221-5

I. Mihăilescu, Ana (trad.)

821.111-31=135.1

I

Marian Rigby, o brunetă frumoasă, îmbrăcată într-un palton gri asortat cu fusta şi purtând pe cap o beretă roşie, urca în pas vioi pe aleea cunoscută sub numele de Upper Brook Mews[3].

Din garajele care se deschideau pe rând în drumul ei apăreau Rolls-urile, Bentley-urile şi Chryslerurile bogătaşilor din zonă. Şoferii acestora, care locuiau deasupra garajelor, îşi petreceau mai tot timpul spălând şi lustruind limuzinele.

Pe marginea străzii, lângă clădirea impunătoare a ambasadei Statelor Unite, se afla o vilă cu două etaje. Zidurile albe, obloanele verzi, ferestrele încărcate de muşcate şi begonii, storurile strălucitoare, albe şi verzi, care îi dădeau un şarm mediteranean, atrăgeau atenţia oricărui trecător.

Proprietarul vilei era Don Micklem, un miliardar american, o persoană distinsă şi sportivă, ale cărui activităţi mondene făceau subiectul multor cronici în ziare şi reviste.

Marian Rigby, secretara sa, ajunsese în acea zi puţin cam devreme, deoarece Micklem se pregătea să plece la Veneţia, unde avea să petreacă o lună în palatul său.

Marian se opri în faţa vilei cu numărul 25 şi începu să-şi caute în poşetă. Unul dintre şoferi, care curăţa de noroi un Rolls, se ridică şi îşi duse mâna la chipiu, în chip de salut.

— Sărut mâna domnişoară, îi spuse el pe un ton jovial.

---

[3] în Marea Britanie, prin Mews sunt denumite vechile grajduri pe care s-au înălţat ulterior clădiri.

— Bună ziua, Tim, răspunse Marian, cu un surâs care ar fi topit până şi un gheţar.

Şoferul o urmări cu privirea până intră în casă şi oftă. Avea o slăbiciune pentru Marian Rigby. O vedea în fiecare dimineaţă şi nu putea să nu schimbe câteva cuvinte cu ea.

«Ce baftă pe Micklem ăsta să aibă secretară aşa o fată», îşi spuse el, punându-se din nou pe lustruit limuzina. Aşa era, Micklem se născuse într-o zodie norocoasă. Tatăl său îi lăsase o moştenire de 5 milioane de lire, un *palazzo* la Veneţia, un apartament la New York, o vilă la Nisa, plus această frumoasă vilă londoneză - mai mult decât suficient pentru oricine pe lumea asta.

Marian Rigby îşi scoase bereta, aruncă o privire scurtă în oglinda din hol şi intră în pas vioi în biroul lui Don Micklem.

Încăperea era primitoare, tapetată de cărţi, cu fotolii adânci, abajururi somptuoase, covoare orientale şi un birou mare, din lemn de acaju, pe care tronau o maşină de scris şi un reportofon.

Don Micklem, instalat confortabil în fotoliul său, deschidea, fără prea mare entuziasm, o scrisoare din mormanul pe care îl avea în poală. La vederea fetei, un zâmbet îi luminã chipul bronzat.

Era un bărbat zdravăn, de aproape un metru nouăzeci, brunet şi bine făcut. O cicatrice mică, în formă de Z şi mustaţa subţire îi dădeau oarecum un aer de canalie. Era îmbrăcat într-un pulover maron şi pantaloni de culoarea tutunului. Lângă el, pe măsuţa de cafea, se afla un platou cu rămăşiţele de la micul dejun: cafea, suc de portocale şi sandviciuri.

— Aţi ajuns, zise el adunând scrisorile, pe care le aşează apoi pe birou. Începusem deja să mă-ngrozesc la ideea că trebuie să citesc singur toate astea. (îşi aprinse un trabuc şi îi aruncă fetei o privire admirativă.) Sunteţi foarte elegantă astăzi. Aveţi un taior nou?

— Este acelaşi de ieri şi de alaltăieri, îi explică Marian cu calm, începând să deschidă corespondenţa. Avionul dumneavoastră decolează la ora douăsprezece. Mai sunt doar două ore şi jumătate şi mai avem multe de făcut.

— Ştiu drăguţă, îi răspunse blând Don. Cherry nu m-a scutit deloc de când am venit de la ora de călărie. Nu ştiu de ce, dar de fiecare dată când plec undeva, amândoi îmi transmiteţi o stare de panică. El mă cicăleşte încontinuu ca şi cum aş face înadins să întârzii. Două ore şi jumătate! Lui Napoleon îi era suficient ca să cucerească o ţară!

— Dar dumneavoastră nu sunteţi Napoleon, îi răspunse sec Marian. Ştiţi foarte bine că, de câte ori plecaţi, nu se poate să nu se ivească ceva în ultimul moment ca să vă transforme plecarea într-un coşmar. De data asta sunt hotărâtă să vă fac să ajungeţi la aeroport cu cel puţin zece minute înainte de decolare.

Don scoase un geamăt:

— De-aş ajunge odată la Veneţia să mă lăsaţi cu toţii în pace! Din păcate trebuie să-l iau pe Cherry cu mine. Şi ce o să faceţi în lipsa mea?

— O să mă odihnesc, îi răspunse Marian hotărâtă. Ultimele două luni au fost cam agitate, chiar şi pentru mine.

— Aşa e, răspunse Don încercând să evite un căscat. Dar ne-am şi distrat. (Se ridică.) Mă duc să fac un duş şi să mă schimb. După aceea, facem corespondenţa. Nu mai e nimic altceva de făcut, nu-i aşa?

— Ştiţi foarte bine că da. Trebuie să daţi patru telefoane. Domnul Studleigh aşteaptă părerea dumneavoastră despre remanierea Sindicatului Oţelului şi i-aţi promis duduii Herbert o scrisoare de recomandare către domnul Llewellin.

— V-aş ruga să nu-i mai spuneţi duduia Herbert, spuse Don. Mie mi se pare foarte şarmantă.

— N-are nici un dram de creier, îi răspunse Marian pe un ton sec.

— Dar are picioare frumoase. Sigur o să-i placă domnului Llewellin. Nici el nu are prea multă minte. Se potrivesc.

— Lady Stenham vă reaminteşte că fiul său va fi la Veneţia şi speră să-i daţi de ştire când ajungeţi, spuse Marian pe un ton maliţios, ridicând privirea din scrisoarea pe care tocmai o deschisese.

— Puteţi să-i spuneţi că, dacă o văd eu primul, nu sunt prea multe şanse să-i fac vreun semn. Spuneţi-i lui Cherry să-i comunice că am ieşit, în caz că mă caută la telefon. Chiar îmi repugnă individul ăla. Bun, mă duc să mă schimb. Văd că sunt multe de făcut. Credeţi că vom avea timp?

— Trebuie, răspunse Marian ameninţător.

Zece minute mai târziu, îmbrăcat într-un costum gri deschis, Don intră în birou urmat de Cherry, omul bun la toate, majordom, valet, bucătar.

Cherry era un tip cu aspect impunător, cu o fire demnă şi cumpătată de episcop. Era înalt şi corpolent, cu tenul rozaliu şi mai multe straturi de guşă, care începeau să tremure ca piftiile când se enerva. Era un om de modă veche şi găsea că stăpânul său era puţin excentric, dar îi rămânea fidel, mai ales că, fiind un mare amator de călătorii, avea ocazia să-l urmeze peste tot în lume.

— Vă rog să-i daţi lui Cherry biletele şi paşapoartele, spuse Don instalând-se din nou în fotoliu. Ca să mai câştig timp, i-am spus să plece înaintea mea cu bagajele.

Marian îi întinse actele lui Cherry, care le înşfăcă grăbit.

— Ia uite, zise Don privind pe fereastră, avem oaspeţi.

În faţa casei tocmai oprise un taxi, din care cobora o tânără doamnă. Don o privi cu un aer critic cum îi plătea şoferului.

— Mic burgheză, drăguţă, pimpantă, probabil locuieşte într-un cartier select, murmură Don. Ai zice că n-a mai apucat să doarmă de ceva timp... de griji, fireşte! (Îi aruncă o privire scurtă lui Marian, care îl privea exasperată.) Ce

ziceţi de presupunerile mele? Sau credeţi că paloarea doamnei se datorează unei anemii severe?

— Nu am nici cea mai vagă idee şi sincer nici nu mă interesează, răspunse Marian sec. Vreţi vă rog să vă citiţi corespondenţa?

— Vine la noi, zise Don. Oare ce vrea?

— Domnul Micklem e ocupat, răspunse Marian privirii întrebătoare a lui Cherry. Vă rog să-i explicaţi că pleacă într-o secundă şi că se întoarce în decembrie.

— Am înţeles domnişoară, răspunse Cherry uşurat, grăbindu-se înspre uşă.

— Înainte de a-i spune asta, întreab-o totuşi ce doreşte şi vino să-mi spui, interveni Don. Îmi place fata asta.

Excedaţi, Marian şi Cherry se uitară unul la altul. Cherry ieşi.

— Vă rog, ocupaţi-vă de corespondenţă, spuse Marian. Cum vreţi să terminăm dacă...

— Bine, bine, spuse Don luând scrisorile. (Privind-o pe domnişoară urcând treptele şi sunând la uşă, începu să parcurgă scrisorile cu nerăbdare.) Oh! Bătrâna vulpe Sotherby! Spuneţi-i că voi lua cina la *Florian,* dar fără dumneaei. Refuzaţi politicos aceste patru invitaţii şi categoric pe cea a doamnei Van Ryan. Le puteţi accepta pe acestea trei.

Cherry bătu la uşă şi intră.

— Tânăra se numeşte doamna Tregarth. Ar dori să vă vadă într-o problemă personală, urgentă, anunţă Cherry pe un ton de înmormântare.

Don se încruntă.

— Tregarth? Numele ăsta îmi spune ceva. Dumneavoastră, Marian?

— Mie nu-mi spune nimic, răspunse Marian hotărâtă. Trebuie să terminăm cu corespondenţa. A şi venit Harry cu maşina.

Don privi pe geam. Bentley-ul său impunător oprise în faţă, condus de şoferul Harry Mason.

— Oh! Harry vine întotdeauna mai devreme, replică Don cu indiferenţă.

— Să-i spun doamnei Tregarth că sunteţi ocupat, domnule? întrebă Cherry speriat.

— Un moment vă rog. Tregarth: am cunoscut un Tregarth în timpul războiului. (Don se ridică.) Un tip impresionant... Poate e soţia lui.

Marian şi Cherry schimbară o privire îngrijorată.

— În nici un caz, interveni repede Marian. Tregarth este un nume foarte răspândit. Vrea probabil să vă vadă pentru un proiect de caritate. Să-l sun acum pe domnul Studleigh? I-aţi promis că-l sunaţi să-i spuneţi părerea dumneavoastră.

— Tregarth, mormăi Don, uşor absent. De ce nu?... O s-o primesc.

Traversă încăperea din doi paşi, deschise uşa şi se îndreptă către salon.

Marian, dezgustată, aruncă stiloul pe masă.

— Of, ce viaţă! spuse ea nervoasă. Acum putem fi siguri că vom întârzia.

— Da, domnişoară, răspunse Cherry, ale cărui valuri de guşă tremurau deja de indignare.

Când Don intră în salonul lung şi îngust, Hilda Tregarth era la fereastră. Se întoarse dintr-o mişcare vioaie şi, la vederea lui Don, în ochii obosiţi şi speriaţi se ivi o licărire de uşurare.

— Mulţumesc că m-aţi primit, domnule Micklem, spuse ea. Am înţeles că sunteţi foarte prins.

— Nu face nimic, răspunse Don surâzător. Vă rog să luaţi loc. Sunteţi cumva soţia lui John Tregarth?

— Deci vă amintiţi de el? Eram sigură că l-aţi uitat.

— Bineînţeles că nu. Un tip ca el nu poate lesne fi uitat. Îmi pare bine să vă cunosc. John este un as. L-am văzut doar o dată, când l-am dus până la Roma. Toţi cei care trecuseră

linia de front aveau ceva special şi soţul dumneavoastră nu făcea excepţie.

Doamna se aşeză.

— Îmi vorbeşte des despre dumneavoastră, spuse ea pe un ton stăpânit. Spune că sunteţi cel mai bun pilot pe care l-a întâlnit vreodată.

— Îmi pare bine, răspunse Don, întrebându-se de ce era atât de palidă şi sfârşită. Ce se întâmplă, doamnă Tregarth? Aveţi probleme, nu-i aşa?

— Da. Ştiu că nu ar trebui să vă deranjez, dar am citit ieri în ziar că plecaţi la Veneţia şi trebuia să vă văd înainte de plecare.

Vocea începu să-i tremure şi întoarse capul în timp ce îşi căuta batista în poşetă.

— Curaj atunci! zise Don uşor surprins. Am să fac tot ce pot pentru dumneavoastră. Spuneţi-mi vă rog despre ce e vorba.

Făcând un efort să se adune, doamna îşi şterse lacrimile şi se întoarse către Don.

— John a dispărut, domnule Micklem. A plecat la Viena acum o lună şi de atunci nu mai am veşti de la el. A... a dispărut pur şi simplu şi sunt atât de îngrijorată...

— La Viena? Aţi anunţat poliţia?

— Nu vor să facă nimic, răspunse ea cu amar în glas. Nu pot să înţeleg. Nu mi-au arătat decât indiferenţă. Am fost la Ministerul de Externe. Nici ei n-au făcut nimic. Ai zice că nici nu-i interesează ce i s-ar fi putut întâmpla lui John. (Strânse pumnii.) S-a întâmplat ceva foarte ciudat. Am vrut să plec la Viena. Am vrut să-mi reînnoiesc paşaportul şi nu mi l-au mai dat înapoi. Mi s-a spus că s-a pierdut. Sunt urmărită. M-au urmărit şi pe drumul încoace.

Brusc stânjenit, Don îşi spuse că femeia asta nu este în toate minţile. Ea îi remarcă atitudinea circumspectă şi înţelese ce crede.

— Nu sunt nebună, domnule Micklem, îi spuse ea pe un ton calm, dar voi deveni dacă nu mă ajută cineva. (Deschise geanta şi scoase câteva hârtii şi o fotografie.) Uitaţi-vă, vă rog. Vă rog să vă convingeţi că sunt într-adevăr soţia lui John.

Don aruncă o privire pe certificatul de căsătorie, apoi pe fotografie. Îl recunoscu imediat pe Tregarth. Avea un braţ în jurul taliei ei. Un om scund, cu o bărbie hotărâtă şi o privire solemnă.

— Mulţumesc, spuse Don dându-i înapoi actele.

Se uită la pendula de deasupra şemineului. Era unsprezece fără cinci. Trebuia să fie la aeroport la douăsprezece. Dar luase deja hotărârea: Hilda Tregarth îl interesa mult mai mult decât plecarea la Veneţia. La urma urmei, putea pleca în orice zi. Nu putea să o lase să plece fără să-i asculte povestea.

— Şi cu ce credeţi că v-aş putea fi de folos, doamnă Tregarth?

— Nu ştiu dacă puteţi să ne ajutaţi, dar John pare să fie convins de asta, răspunse calm doamna Tregarth. Asta a sosit ieri.

Scoase din geantă o carte poştală în culori aprinse.

Don o luă, încreţind sprâncenele.

Era Puntea Suspinelor din Veneţia, genul de vedere clasică. Se uită pe verso, examină timbrul din Italia şi văzu că fusese expediată cu trei zile înainte. Era adresată domnului Alec Howard, 133 Westbrook Drive, West Acton. Mesajul era scris mărunt şi îngrijit:

Vreme urâtă pe aici. Îmi e imposibil să plec
cum am stabilit. Adu-i aminte de mine lui
Don Micklem. S.O.Saville.

Don ridică privirea, uimit:

— Dar nu e de la soţul dumneavoastră şi nici măcar nu vă e adresată.

— E scrisul lui John, răspunse Hilda cu voce stinsă. Alec Howard este directorul uzinei lui John. I-a recunoscut scrisul şi mi-a adus vederea. Saville era numele de fată al mamei lui. Recitiţi mesajul, domnule Micklem. Nu vedeţi alte semnificaţii? Cei care treceau puntea suspinelor erau condamnaţi. De aceea a ales această imagine. Mesajul se termină cu S.O.S. Nu vedeţi? Vă cere ajutorul.

Don oftă adânc. Se uită din nou pe cartea poştală şi îl trecu un frison pe spinare.

Era o senzaţie de nedefinit, pe care o mai avusese doar pe front, când se apropia pericolul. Se ridică.

— Aşteptaţi-mă un moment, doamnă Tregarth. Vreau să aud toată povestea. Scuzaţi-mă un minut.

Ieşi din salon în momentul în care Cherry cobora scara cu ultima valiză.

— Plec la aeroport, domnule, spuse Cherry pe un ton posomorât, aruncându-i o privire plină de reproş. Avionul decolează peste o jumătate de oră.

Marian apăru în uşa biroului.

— Don, vă rog... se lamentă ea.

— Du toate bagajele înapoi sus, spuse Don pe un ton sec arătând înspre valize. Nu mai plecăm. Marian, vă rog să anulaţi biletele. A intervenit ceva urgent. Vedeţi dacă sunt locuri mâine la aceeaşi oră.

Se întoarse în salon.

Marian ridică disperată braţele spre cer:

— Într-o zi o să-l... (Se opri brusc, dându-şi seama că nu era un exemplu bun pentru Cherry). Mă rog, asta e, continuă ea mai calm. Ar trebui să-l preveniţi pe Harry.

— Da, domnişoară, răspunse stins Cherry.

Marian se întoarse în birou şi trânti uşa după ea. Cherry rămase privind un timp bagajele. Apoi se uită scurt în jur să

vadă dacă nu-l urmăreşte cineva şi dădu un şut într-una dintre valize.

II

Don se aşeză în fotoliu, aruncându-i Hildei un surâs încurajator.

— Haideţi, povestiţi-mi despre soţul dumneavoastră. Avem tot timpul acum, nu ne mai grăbeşte nimeni. Tot ce ştiu e că a participat la sabotaj în timpul războiului. Ultima oară când l-am văzut a fost când s-a paraşutat noaptea deasupra Romei ca să se alăture rezistenţei. Ce s-a întâmplat după aceea?

— Nu ştiu decât că a scăpat teafăr. Nu-mi vorbea niciodată despre el şi despre ce a făcut în război. După armistiţiu, a mai rămas un an în Italia. Tatăl său avea o fabrică de sticlă. John a intrat şi el în afacere, apoi a preluat-o, după moartea tatălui său. Călătoreşte trei luni pe an şi vizitează alte fabrici de sticlă ca să fie mereu la curent cu ultimele tehnici. Mi-ar plăcea mult să merg cu el, dar preferă să meargă singur. A plecat la Viena pe 1 august; se fac în curând cinci săptămâni. Am primit o scrisoare de la el pe 6 august, în care îmi spunea că a ajuns bine şi că se cazase la hotelul unde stătea mereu. Şi de atunci, nimic.

— În scrisoarea aceea n-a încercat să vă dea de înţeles că are probleme?

Doamna Tregarth clătină din cap:

— Nu. Era o scrisoare absolut normală. Mi s-a părut vesel şi dornic să se pună pe treabă. Spunea că vrea să stea o lună la Viena, după care să meargă la Paris. Săptămâna

următoare n-am mai primit nimic de la el. Am fost surprinsă, dar nu m-am îngrijorat. Am crezut că are mult de lucru. A doua scrisoare pe care i-am trimis-o s-a întors. Motivul: «Destinatar plecat fără a lăsa adresa». Atunci am început să mă îngrijorez. I-am scris la hotelul unde stă de obicei la Paris, dar şi această scrisoare s-a întors. Am sunat la hotel. Mi s-a spus că John nu venise şi nici nu-şi făcuse vreo rezervare. Am crezut că înnebunesc. M-am hotărât să iau avionul spre Viena, în căutarea lui. Nu mai plecasem de mult din ţară şi paşaportul îmi expirase. L-am trimis aşadar spre a fi reînnoit. După un timp, văzând că nu-l primesc înapoi, am dat telefon. Mi s-a spus că s-a pierdut. Funcţionarul a fost atât de amabil încât, pe moment, nici nu m-a mirat explicaţia. Nu mai ştiam ce să fac. Înţelegeţi, domnule Micklem, eu şi John ne iubim mult, îmi scrie mereu când e plecat. M-am gândit că o fi avut vreun accident şi am sunat la poliţie.

— La poliţia locală sau la Scotland Yard? întrebă Don.

— Oh! La poliţia locală. John era membru al clubului de crichet din Hampton, unde mergea şi comisarul. Erau chiar prieteni. Comisarul mă cunoaşte. Mi-a promis că va începe imediat ancheta. A fost foarte drăguţ. După discuţia cu el, m-am mai liniştit. Eram sigură că se va ocupa de caz, însă n-a făcut nimic. După câteva zile, văzând că nu se întâmplă nimic, m-am dus iar la el. Sergentul mi-a spus că ieşise. Atmosfera era complet alta. Când am fost prima dată la comisariat, toată lumea era drăguţă cu mine. De data asta s-au purtat cu mine ca şi cu o străină. La un moment dat, sergentul a fost chiar bădăran. Mi-a spus că nu au nici o veste şi că mă vor contacta când vor şti ceva.

Don stinse trabucul şi-şi duse mâna la bărbie.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum patru zile. A doua zi am sunat iar la comisar, însă nu l-am găsit. Sergentul mi-a spus să nu-l mai cicălesc, că mă sună ei când vor şti ceva. A fost îngrozitor!

Îşi muşcă buzele şi întoarse privirea. După câteva momente, continuă cu vocea întreruptă de plâns:

— Am înţeles că erau hotărâţi să nu facă nimic. Atunci m-am dus la Scotland Yard.

— Dar nu aveţi pe nimeni, o rudă sau un prieten, care să meargă cu dumneavoastră? întrebă Don cu blândeţe.

— Poate că ar fi trebuit să vorbesc cu nişte prieteni, dar mi-am spus că treaba asta mă priveşte doar pe mine. M-am întâlnit cu cineva de la Serviciile Speciale. A fost politicos şi distant. Mi-a spus că problema îi fusese semnalată şi că se va demara o anchetă. Mi s-a părut... cumva ostil, nu neapărat prin ce spunea, mai degrabă din felul în care mă privea. L-am întrebat dacă John are probleme cu autorităţile, dar aveam impresia că vorbesc cu un perete. Mi-a spus că deocamdată nu poate să-mi dea nici un indiciu, dar că mă va căuta imediat ce va şti ceva. Mi-am dat seama că nu avea să mă caute niciodată. Eram din ce în ce mai îngrijorată. M-am dus la Foreign Office. La început n-au vrut să mă primească, dar m-am încăpăţânat. În cele din urmă, m-a primit un secretar tânăr, dar la fel de distant, care mi-a spus că ancheta este de resortul poliţiei, nu al Ministerului. Eram disperată. Am făcut o scenă, i-am spus că, dacă nu mi se spune ceva, mă voi duce la *Daily Gazette.*

— Foarte bine, exclamă Don, uimit de curajul acestei femei care ştiuse să-şi controleze panica. Şi ce-au răspuns la asta?

— Parcă le pusesem o bombă. Secretarul s-a retras să se consulte cu cineva şi, după puţin timp, m-a poftit în biroul lui Sir Robert Graham, unde mă aştepta asistentul său. A fost extrem de dur şi de nepoliticos. Mi-a spus că nu poate să mă împiedice să mă duc la *Gazette,* dar că dacă mă duc o să-mi pară rău. Aproape că m-a ameninţat. Mi-a spus că vâlva în jurul dispariţiei lui John nu poate decât să-i facă rău. Mi-a spus să mă duc acasă şi să aştept. Că e periculos să continui ancheta de una singură şi că trebuie să am răbdare. Eram

atât de îngrozită, încât m-am lăsat impresionată. Am plecat şi am mers o vreme pe străzi, neştiind ce să fac. Atunci mi-am dat seama că sunt filată. Am luat un taxi până la Kensington şi, tot drumul, în spatele meu a mers o maşină neagră. I-am luat numărul. (Se opri să caute în geantă o bucată de hârtie, pe care i-o întinse lui Don.) Uitaţi-l. Nu ştiu dacă poate fi identificat.

— Se poate, spuse Don punând hârtia în buzunar. O să văd ce pot face. Ce s-a mai întâmplat apoi?

— Am coborât din taxi la o gură de metrou şi m-am întors acasă. Am fost urmărită tot drumul. L-am şi văzut pe cel care mă fila. Semăna cu un poliţai, dar nu ştiu exact, vă daţi seama. Puţin mai târziu, a venit la mine domnul Howard, directorul lui John. Mi-a adus cartea poştală. Nu înţelegea nimic. Nici nu i-am spus, nu e genul de om în care să ai încredere. Este un director excelent şi atât. I-am spus că John glumise. Nu i s-a părut foarte amuzant şi avea dreptate. M-a întrebat dacă am veşti de la John. I-am... i-am răspuns că trebuie să primesc o scrisoare a doua zi, dar sunt sigură că nu m-a crezut. Şi apoi, aseară, am citit în ziar că plecaţi la Veneţia. M-am gândit că poate puteţi să aflaţi ceva. Ştiu că vă cer cam mult, dar e clar că John v-a cerut ajutorul. Trebuie să ştiu ce e cu el. (Strânse din nou pumnii, încercând să-şi stăpânească lacrimile.) Trebuie să aflu ceva, domnule Micklem.

— Bineînţeles, răspunse Don calm. Nu vă fie teamă. Voi începe o mică anchetă. Pentru început, aş vrea să vă întreb ceva. Aveţi vreo explicaţie personală pentru dispariţia soţului dumneavoastră?

Doamna Tregarth îl privi stupefiată:

— Nu, bineînţeles că nu.

— Nu aveţi nici măcar o bănuială?

— Nu.

— Vă rog să mă iertaţi pentru indiscreţie, dar sunteţi sigură că nu a plecat cu o altă femeie?

Doamna Tregarth îl fixă cu o privire cenuşie, epuizată.

— Sunt sigură. John nu e aşa. Trăim unul pentru celălalt şi n-am fi nici unul capabil de aşa ceva.

— Perfect, spuse Don aprinzându-şi un trabuc. Credeţi că soţul dumneavoastră ar mai putea lucra pentru M.I. 5? Ca să fiu mai explicit, credeţi că plecările lui sunt de fapt misiuni de agent sau spion?

— Nu ştiu. Am început să mă întreb şi eu. Mai întâi n-a vrut niciodată să mă ia cu el, apoi oamenii ăştia, care se poartă atât de ciudat! În astfel de situaţii, spionii sunt renegaţi de serviciile care i-au trimis, nu?

Don ridică din umeri.

— În principiu da, dar nu putem şti nimic sigur. Acum mergeţi acasă, încercaţi să vă liniştiţi. Lăsaţi că mă ocup eu. Am multă admiraţie pentru soţul dumneavoastră. Am să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să-l găsim. Îl cunosc bine pe Sir Robert Graham. Mă duc chiar acum la el. Dacă nu poate sau nu vrea să-mi dea nici o informaţie, am să încerc cu Dicks, care conduce Serviciul Special. Şi el îmi e prieten. Până diseară aflu ceva. Daţi-mi adresa dumneavoastră. Fie vă dau un telefon, fie trec pe la dumneavoastră.

Doamna Tregarth îşi acoperi faţa şi izbucni în plâns. Don se ridică şi o atinse uşor pe umăr.

— Curaj! Ştiu că e greu, dar dacă nu depinde decât de mine, totul va fi bine. Vă promit.

— Mă scuzaţi, spuse ea cu glas tremurat, ştergându-şi lacrimile. Nu ştiu cum să vă mulţumesc. Am avut nişte zile de coşmar. Acum mă simt puţin mai bine.

— Mergeţi acasă şi încercaţi să vă odihniţi. Am să încerc să nu vă fac să aşteptaţi prea mult. (Îi surâse, iar ea îi întoarse surâsul cu oarecare efort.) Acum nu mai trebuie să vă ocupaţi singură de problema asta. Daţi-mi adresa.

După plecarea ei, Don rămase un timp gânditor, privind fix un perete.

Tregarth trebuie că intrase într-un mare bucluc. Dacă nici Foreign Office, nici poliţia nu voiau să spună nimic, trebuia să fie prudent. Ridică din umeri şi ieşi rapid din cameră, strigându-l pe Cherry să pregătească maşina.

Sir Robert Graham traversa cu paşi mici sala imensă şi întunecoasă a Sportsman Club, către fotoliul său obişnuit, din faţa ferestrei care dădea spre Saint-James Park.

Era un om mare şi osos. Faţa slabă şi gălbejită, ochii de un albastru pătrunzător, bărbia pătrăţoasă şi gâtul lung îi dădeau o alură impunătoare. Se instală cu precauţie în fotoliu şi dădu scurt din cap în semn de mulţumire către barmanul care îi aşeză un pahar de porto pe masă.

La celălalt capăt al încăperii, Don aştepta calm ca bătrânul să se instaleze. Sir Robert se bucurase de un mic dejun copios, aşa că Don spera să-l găsească în toane bune.

Aşteptă ca Sir Robert să soarbă din paharul de porto, se ridică şi se apropie.

— Bună ziua, spuse Don amabil. Se poate?

Sir Robert ridică ochii. Recunoscându-l pe Don, privirea sa rece se încălzi puţin.

— Fireşte, răspunse el indicând fotoliul de lângă el. Ce mai faceţi? Vă credeam la Veneţia.

— Sper să pot pleca mâine.

— Pleci cu avionul, fireşte. Mă rog, fiecare cu gusturile lui. Eu nu mă simt deloc bine în avion. Am fost o singură dată şi nu mi-a plăcut deloc. Toată lumea e grăbită în zilele noastre.

Don îi întinse cutia cu trabucuri.

— Încercaţi-le pe acestea. Mie mi se par excelente.

Sir Robert apucă unul între degetele sale galbene şi îl apropie de nasul coroiat, aristocratic.

— Pentru un tânăr, ai gusturi sigure în ce priveşte tutunul. Serveşte-te, te rog, cu un porto.

— Nu, mulţumesc, răspunse Don aprinzându-şi trabucul şi lansând un nor de fum către tavan. Ce mai faceţi, Sir Robert?

— Aşa şi aşa. Nu aşa de bine ca altădată. Sper să plec în concediu peste o săptămână sau două. Vreau să plec la vânătoare de prepeliţe la Lord Heddisford. Te-ar interesa să vii?

— Nu cred că mă-ntorc la Londra înainte de decembrie. De la Veneţia plec la New York.

— Mergi la Veneţia pentru festival bănuiesc, nu? Se pare că se va juca *La Cenerentola.* E splendidă. Am auzit-o anul trecut la Glyndebourne.

Vorbiră un timp despre operă, apoi Don continuă:

— Cred că aţi putea să-mi faceţi un serviciu, Sir Robert.

Acesta ridică sprâncenele stufoase:

— Despre ce e vorba?

— Mă interesează cazul lui John Tregarth.

Don urmărea cu mare atenţie expresia lui Sir Robert, dar acesta rămase impasibil. Bătrânul trase din trabuc, îşi dezlipi uşor buzele şi examină capătul incandescent al trabucului cu un aer de mulţumire.

— Tregarth zici, da? Şi de ce mă rog te interesează?

— Am lucrat cu el în timpul războiului. Pilotam avionul din care s-a paraşutat deasupra Romei în 1942. Era un tip tare curajos. Se pare că a dispărut.

— Da, aşa se pare, răspunse Sir Robert. (Întinse mâna spre paharul cu porto, luă o gură şi dădu din cap.) Nu e prea bun vinul ăsta. E de pe timpul lui taică-meu...

— Ce s-a întâmplat cu el? îl întrerupse Don pe un ton ferm.

Sir Robert clipi, prefăcându-se surprins:

— Ce spuneţi? Ce s-a întâmplat cu cine?

Don surâse:

— Nu vă prefaceţi că aţi uitat, Sir Robert. Tregarth a dispărut. Vreau să ştiu ce e cu el.

— Nu am nici cea mai vagă idee, drăguţă, îi răspunse Sir Robert punând paharul deoparte. Nici cea mai vagă idee. Ah! Trebuie să mă duc să iau colierul. Dacă nu mă grăbesc, nu ajung acasă până la ora şapte. I-am promis nevesti-mii că o duc diseară la teatru. O să vedem o prostioară probabil, că asta le place femeilor.

— Are probleme? întrebă Don.

Sir Robert oftă:

— Dar ştiu că-ţi urmăreşti ideile, tinere domn. Poate. Nu ştiu şi, drept să-ţi spun, nici nu prea mă interesează.

Bătrânul încercă să-şi ridice scheletul din fotoliu. Don îl atinse pe braţ.

— Un moment, îi spuse. Nici nu voi încerca să mă scuz pentru insistenţă. Tregarth era un om de valoare. A făcut treabă bună în război. Dacă nu vreţi să-mi daţi nici o informaţie, voi fi obligat să mă adresez în altă parte.

Sir Robert avea un aer uşor excedat:

— Ascultă tinere domn, permite-mi să-ţi dau un sfat. Treburile astea nu te privesc. Drum bun la Veneţia şi petrecere frumoasă.

De furie, lui Don începu să i se zbată falca, chiar sub cicatrice.

— Am de gând să-l găsesc pe Tregarth. Dacă dumneavoastră nu mă ajutaţi, mă voi descurca singur.

Sir Robert se uită la chipul hotărât al lui Don şi-şi dădu seama că nu glumeşte.

— Nu pot să te ajut, spuse el calm. Tot ce pot să-ţi spun este că Tregarth s-a comportat ca un imbecil şi că nimeni nu mai poate să-l ajute. Aş spune chiar că nu merită să fie ajutat. O să fiu sincer cu dumneata, Micklem. Te rog să nu te amesteci. E clar?

— Da, dar asta nu mă satisface deloc. Un om cu atâtea merite a dispărut şi nimănui nu-i pasă. Chiar dumneavoastră aţi spus. Mi se pare inadmisibil. Cu atât mai mult cu cât Tregarth are o soţie. Şi eu voi fi sincer. Mi se pare că atât

angajaţii dumneavoastră, cât şi cei de la poliţie s-au purtat ruşinos cu ea.

— Nu e vina noastră, tinere, îi răspunse Sir Robert ridicându-se. Tregarth ar fi trebuit să se gândească la soţia lui înainte de a face ce a făcut. Bună seara.

Se îndepărtă cu pas lent şi ezitant, salutându-i din mers pe cunoscuţi.

Don se lăsă să alunece în fotoliu.

Ştia acum că cei de la Foreign Office erau la curent cu dispariţia lui Tregarth. Sir Robert recunoscuse că era vorba despre o afacere de stat. *Nimeni nu poate să facă nimic pentru el.* Provenind de la Foreign Office, o astfel de declaraţie nu putea fi decât îngrijorătoare.

„Dacă ei nu pot face nimic, poate pot eu”, îşi spuse Don.

Trebuia să se ducă la Dicks, la serviciile speciale. Probabil era inutil, dar într-o astfel de problemă orice indiciu, orice cuvânt aruncat la repezeală îi putea fi de folos.

Părăsi clubul îndreptându-se către Scotland Yard.

Tom Dicks era aşezat la birou şi trăgea din pipă cu un aer satisfăcut.

— Vă credeam la Veneţia, domnule Micklem, zise Dicks. Nu aşa au scris ziarele?

— Am fost reţinut, dar cred că plec mâine. Nu e o vizită de curtoazie. Aş vrea să vă cer un serviciu.

— Cu mare plăcere. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Don scoase din buzunar bucata de hârtie pe care i-o dăduse Hilda Tregarth şi o aşeză pe birou.

— Aş vrea să mă ajutaţi să identific maşina cu acest număr.

Dicks aruncă o scurtă privire pe hârtie, ridică sprâncenele şi îl fixă cu privirea pe Don.

— Ea noastră. Ce s-a întâmplat?

— E una dintre maşinile voastre de patrulă?

— E o maşină de la Serviciile Speciale.

— Aha, făcu Don care se aştepta la acest răspuns. Şi de ce o supraveghează oamenii voştri pe doamna Tregarth?

Expresia lui Dicks îngheţă brusc. Îşi desprinse pipa dintre buze şi se apucă să se frece la nas cu luleaua aprinsă.

— Mă scuzaţi domnule Micklem, dar cred că aceste probleme nu vă interesează.

— Nu sunt chiar de părerea dumneavoastră, răspunse calm Don. Unde e Tregarth în acest moment?

Dicks aşeză pipa pe scrumiera de pe birou.

— Dar de ce vă interesează?

— Am lucrat cu el în timpul războiului. M-a vizitat soţia lui. A trecut şi pe aici, dar se pare că n-a fost prea bine primită. M-am gândit că eu voi avea mai mult succes.

Dicks dădu din cap:

— Îmi pare rău, domnule Micklem, dar nu pot să vă ajut. Orice informaţie doriţi despre Tregarth, întrebaţi-l pe Sir Robert Graham. Cred că el se ocupă de problema asta. Nu e de resortul nostru.

— Da? întrebă Don legănându-se pe scaun. O expresie severă i se afişă pe faţă. Cu toate astea, doamnei Tregarth i s-a spus de la Minister că acest caz este de resortul poliţiei.

Dicks ridică din umeri. Era de o placiditate exasperantă.

— Cazul Tregarth nu este de resortul nostru, domnule.

— Dar îl căutaţi, nu?

— N-aş putea să vă spun.

— De ce oamenii dumneavoastră o urmăresc pe doamna Tregarth, dacă soţul său nu vă interesează câtuşi de puţin?

— O urmărim noi? Ştiţi, nu sunt la curent cu tot ce se întâmplă pe aici. Am suficientă treabă ca să mă apuc să verific şi ce fac colegii mei.

Don îşi aminti cuvintele Hildei Tregarth. *Aveam impresia că vorbesc cu un perete.*

— Deci, reveni Don pe un ton convingător, nu puteţi să-mi spuneţi nimic despre Tregarth? Haideţi, trebuie să ştiţi ceva. Vreau neapărat să-l găsesc.

— Îmi pare rău, domnule Micklem, nu am ce să vă spun. Dar pot să vă dau un sfat. Nu vă băgaţi nasul în povestea asta. Nu vă priveşte deloc şi sunt sigur că şi Sir Robert ar fi de aceeaşi părere.

— Cu siguranţă, răspunse Don ridicându-se. Mă scuzaţi pentru deranj.

— Sunt întotdeauna bucuros să vă văd, domnule Micklem, spuse Dicks întinzându-i mâna. Vă doresc călătorie plăcută.

Vădit preocupat, Don se îndreptă spre vila sa de pe Upper Brook Mews, numărul 25. Puţinul pe care îl aflase îl intriga. Îşi aminti de mesajul de pe cartea poştală: *Vreme urâtă pe aici. Îmi e imposibil să plec cum am stabilit. Adu-i aminte de mine lui Don Micklem.* Oare avea probleme cu italienii? Din ce deducea el, se ascundea sau era chiar la închisoare.

Îl trecu din nou un fior rece pe spinare.

Ajunse acasă. Marian îl aştepta în hol.

— Nu începeţi cu cicăleala, îi spuse Don grăbit. Mai am câteva lucruri de făcut înainte de a mă pune pe treabă. Nu durează mult.

— Căpitanul Hennessey vă aşteaptă, spuse Marian pe un ton vehement. I-am spus că nu sunteţi, dar a insistat să vă aştepte.

— Ce vrea? Bun, îl primesc.

Marian îi indică uşa salonului. Don traversă holul şi deschise uşa. Căpitanul Ed Hennessey, şeful serviciului de contraspionaj al armatei americane, era un bărbat mare şi blond, cu faţa plină de pistrui. Era aşezat într-un fotoliu şi citea ziarul. Văzându-l pe Don se ridică surâzător.

— Salut, spuse el întinzându-i o mână grăsuţă. Ce mai faci?

— Bine, răspunse Don strângându-i mâna. Cu ce treabă pe aici? Nu te-am mai văzut de câteva luni bune.

— O vizită de lucru. Mai bine plecai la Veneţia decât să te ţii de prostii.

— Eu, prostii? întrebă Don pe un ton jucăuş. Bei ceva?

— Bună idee. Nu beau niciodată înainte de şase, dar cred că acum mi-a stat ceasul.

— Vizită de lucru zici? întrebă Don în timp ce pregătea băuturile. Cum aşa?

— Eşti pe cale să intri într-o poveste care nu te priveşte nici pe tine, nici guvernul Statelor Unite. Am fost rugat să te avertizez.

Don îi aruncă o privire rece lui Hennessey şi se aşează într-un fotoliu.

— Ah, da? Şi cine ţi-a spus să vii?

— Bătrânul în persoană.

— Ambasadorul vrei să spui?

— Da. Cei de la Foreign Office l-au anunţat. Le e frică să nu-i încurci.

Insistă să nu te implici.

— Glumeşti, nu? întrebă Don scrâşnind.

Hennessey, care îl cunoştea bine pe Don, înţelesese că se va supăra.

— Haide, nu te ambala. Nu putem să te împiedicăm să te implici, dar îţi cerem să n-o faci. Ar putea fi periculos. Nu vrem să avem probleme cu Foreign Office. E un caz destul de greu.

— Despre ce caz vorbeşti? întrebă Don prefăcându-se aiurit.

Hennessey ridică din sprâncene:

— Nu ştii?

— Ştiu doar că un tip pe care l-am cunoscut în 1942 a dispărut şi că soţia lui m-a rugat să-l găsesc. Dar nu cred să aibă de-a face cu Foreign Office sau cu bătrânul.

Hennessey se uită jenat la Don, scărpinându-se la ceafă.

— Sir Robert i-a explicat bătrânului despre ce e vorba, dar mie nu mi-a spus nimic. Totuşi, din ce mi-a spus bătrânul, îmi cam dau seama ce se întâmplă. E confidenţial, dar poate că-ţi prinde bine să vezi cât de serioasă e problema. Se pare că Tregarth şi-a luat tălpăşiţa. A trecut în tabăra cealaltă.

— Dar asta e groaznic, spuse Don sec. Tregarth e proprietarul unei mici fabrici de sticlă. Nu deţine nici un secret vânat de vreo naţiune străină. Cum să fi trecut de partea cealaltă?

— Poate te va mira să auzi că Tregarth era şi probabil este încă agent M.I. 5. Ştie toate iţele şi are datele tuturor agenţilor din Europa. Înţelegi acum de ce Sir Robert a fost atât de misterios?

Don părea atât de şocat, încât se ridică şi începu să se plimbe prin cameră.

— Sper că nu-mi spui prostii.

— Nu, dar ai face bine să ţii toate astea pentru tine răspunse, Hennessey.

— Ce te face să crezi că a trecut de partea cealaltă?

— Nu sunt sigur, răspunse Hennessey circumspect. Bănuiesc doar.

— Poate că l-au prins.

— Nu se poate. Din ce mi-a spus bătrânul, a fost un act voluntar.

Lui Don îi veni din nou în minte cartea poştală. Se gândi să spună că ştie unde se află Tregarth, dar se răzgândi.

Era mai bine să nu dezvăluie nimic despre Tregarth, înainte de a afla mai multe.

— Acum, că ţi-am spus totul, continuă Hennessey, pot să-i spun bătrânului că vei sta liniştit?

Don dădu din cap:

— Nu. S-ar putea să trebuiască să trec la acţiune. I-am promis soţiei lui că-l voi găsi.

— Eşti pe teren minat, Don, replică Hennessey. Dacă vrem, putem să-ţi facem multe probleme.

Don surâse:

— Ca de exemplu?

— Am putea să-ţi luăm paşaportul. (Hennessey se ridică.) N-are nici un rost, Don. Crede-mă, las-o baltă.

— Mă mai gândesc.

— Chiar pleci la Veneţia?

— Mâine, negreşit.

— Vom avea grijă să nu obţii viză pentru Germania. Rămâi la Veneţia şi bătrânul va fi mulţumit.

— Bine.

— Trebuie să plec acum. Mulţumesc pentru băutură şi drum bun.

— La revedere, Ed.

— Mai e ceva, zise Hennessey oprindu-se în faţa uşii. Dacă faci vreo prostie, n-are rost să ceri protecţia consulului. Te-am rugat să nu te bagi şi dacă te încăpăţânezi nu putem face nimic pentru tine. E clar?

— Da, răspunse Don indiferent. La revedere.

Îl privi pe Hennessey plecând în direcţia ambasadei şi luă o ţigară. Privind în depărtare, rupse între degete un chibrit.

Puţin după şase, Don opri Bentley-ul în faţa unei viluţe din Newton Avenue, Hampden.

O sută de metri mai încolo era parcată o maşină neagră, pe care se sprijineau doi bărbaţi. Unul dintre ei se întoarse să-l vadă pe Don traversând şi deschizând grilajul. Fără să-i pese, Don urcă aleea şi sună la uşă. Hilda Tregarth deschise imediat. Speriată, se dădu la o parte lăsându-l să intre.

— Am ceva veşti pentru dumneavoastră, rosti el blând. Nu cine ştie ce, dar tot e mai bine decât nimic.

— Poftiţi pe aici, spuse ea deschizând uşa unui mic salon.

Don aruncă o privire scurtă în jurul lui. Chiar dacă mobilată modest, încăperea era confortabilă şi primitoare.

Se aşezară în două fotolii faţă în faţă.

— Am fost la Sir Robert şi la Dicks, începu Don. Nu prea ştiu ce să vă spun, doamnă Tregarth. Cred că trebuie să fiu sincer. Aveţi mult curaj şi mă tem că veţi avea nevoie de el.

Ea rămase nemişcată, palidă şi încordată.

— Deci John are probleme?

— Cred că da. După cum se pare, este agent M.I. 5.

Ea închise ochii de tot şi strânse pumnii. Rămase aşa un moment, apoi deschise din nou ochii.

— De asta mă temeam. Credeţi că l-au prins?

După un moment de ezitare, Don se hotărî să-i spună adevărul.

— E puţin probabil, îi răspunse. Dacă îl prindeau, nu ar fi putut să trimită cartea poştală, nu? Fie nu este scrisul lui, fie a fost forţat să o scrie, ca să ne pună pe o pistă falsă. Dar dacă a scris-o el, atunci e cu siguranţă în libertate, într-o ascunzătoare.

— Înţeleg. (Coborî privirea către braţele încrucişate.) Şi nu pot face nimic pentru el?

— Mă tem că nu.

Doamna Tregarth ridică privirea.

— Asta nu e tot, nu? De ce m-ar supraveghea atunci? Bănuiesc că a trecut în cealaltă tabără, nu?

Don aprobă:

— Da. Îl cunoaşteţi mai bine ca oricine. Avea vreo simpatie pentru o ţară anume?

— Nicidecum. Dar de unde bănuielile astea, domnule Micklem? Ce probe au?

— Nu ştiu. Erau foarte reticenţi. Trebuie că au un motiv. Cu siguranţă, Sir Robert ştie ceva, dar nu vrea să spună. Sper să pot afla ceva la Veneţia. Cum ajung, încep cercetările. Soţul dumneavoastră a mai fost acolo în călătoriile lui?

— Da, în fiecare an. Veneţia e un oraş important pentru fabricanţii de sticlă.

— Cunoştea pe cineva acolo? Avea prieteni care m-ar putea ajuta?

— Nu ştiu. Îmi vorbea atât de puţin despre munca lui! Îmi aduc aminte că-mi spunea de unul, Manrico Rossi, cu care mai colabora. E meşter sticlar pe lângă piaţa San Marco. Sigur mai erau şi alţii, dar nu le ştiu numele.

— Manrico Rossi? repetă Don notând numele. La ce hotel stătea de obicei?

— La *Moderno,* lângă Rialto.

— Aveţi o fotografie cu el?

— Da, mă duc să v-o aduc.

Plecă pentru câteva minute şi se întoarse cu o fotografie. Don o examină atent. Tregarth era mai îmbătrânit decât şi-ar fi închipuit Don. Încărunţise, dar avea în privire aceeaşi siguranţă care îl frapase şi prima oară.

Puse poza în portofel.

Nu-i va fi uşor, ştia. Nu avea prea multe date. O fotografie, numele unui fabricant de sticlă şi numele unui hotel. Era o nebunie să cauţi un om într-un oraş plin de turişti, dar nu-i mărturisi asta doamnei Tregarth.

— Bine, spuse Don. Încă ceva. Aţi vrea să-i scrieţi o scrisoare soţului dumneavoastră? Dacă-l găsesc, cred că s-ar bucura.

Don crezu pe moment că doamnei Tregarth i se va face rău, dar se adună repede.

— Sunteţi foarte drăguţ, domnule Micklem, spuse ea cu ochii în lacrimi. Vă gândiţi la toate. Sigur, o să-i scriu. Mai puteţi aştepta puţin?

— Da, nu mă grăbesc. S-ar putea să aibă nevoie de susţinere şi dumneavoastră sunteţi în măsură să i-o acordaţi.

Doamna Tregarth ieşi din salon şi se întoarse după douăzeci de minute cu un plic închis.

— Perfect, spuse Don băgându-l în portofel. Am să fac tot posibilul să i-o dau. Încercaţi să nu vă faceţi prea multe griji. Aveţi răbdare. Sunt sigur că poliţia vă interceptează corespondenţa. Dacă aflu ceva, sar repede în avion sau vă transmit mesajul printr-un prieten.

— Bine, spuse ea cu glas stins.

Pe drumul spre casă, Don se întreba ce o face Tregarth şi dacă se gândeşte la ce i se întâmplă soţiei lui. Sir Robert

spusese: *Tregarth ar fi trebuit să se gândească la soţia lui înainte de a face ce a făcut.*

Dădu din cap. Era hotărât să-l găsească pe Tregarth. Nu neapărat pentru el, ci pentru soţia lui. Nimeni, nici Sir Robert, nici poliţia, nici Hennessey nu mai puteau să-l împiedice acum.

III

Don Micklem se apropie de fereastră şi privi afară. Soarele apunea dincolo de domul Santa Maria, înroşind apa din Canal Grande.

— Nu există un oraş mai frumos pe lumea asta, Cherry, spuse Don. Ia uită-te la apusul ăsta. L-am văzut de nu ştiu câte ori şi de fiecare dată mă impresionează la fel de tare.

— E frumos, domnule, zise Cherry. Foarte frumos.

— Chiar superb, răspunse Don în timp ce-şi strângea cutia de trabucuri, cheile şi portofelul vârându-le în buzunare. Nu vin la cină. Poţi să ieşi, dacă vrei. Cred că mă întorc târziu.

— Mulţumesc domnule, spuse Cherry tuşind scurt. Permiteţi-mi să vă amintesc că aveţi o grămadă de scrisori şi invitaţii de studiat.

Don surâse:

— Pot să aştepte. Acum am treabă.

Don ieşi din încăpere şi coborî pe scările mari de marmură, care dădeau în hol.

Don venise la Veneţia cu patru ani înainte şi se îndrăgostise de oraşul plutitor. Nu avusese linişte până nu cumpărase o vilă în stil veneto-bizantin, cunoscută sub numele de *Palazzo della Toletta.* Având perspectivă la Canal

Grande, oferea o vedere superbă către insula San Giorgio şi era situată la două sute de metri de capodopera lui Sansovino, *Liberia Vecchia.*

Don sosise cu două ore înainte. După ce făcuse o baie şi se schimbase, stătu un timp de vorbă cu personalul italian şi cu Giuseppe, gondolierul său. Acum putea să înceapă cercetările.

Se hotărî să înceapă cu Manrico Rossi, sperând să obţină de la acesta noutăţi despre Tregarth. Apoi avea de gând să se ducă la hotel *Moderno.*

Încerca să ajungă la piaţa San Marco, făcându-şi loc prin mulţimea care se adunase pe chei ca să privească gondolele, vaporetto care mergea la Lido, luntrile încărcate cu fructe, faţadele de marmură ale palatelor, debarcaderele multicolore.

Mulţimea de turişti invadase piaţa: unii stăteau pe terasele cafenelelor, alţii admirau vitrinele, dădeau de mâncare porumbeilor sau stăteau în faţa bazilicii îmbrăcate în mozaic, unde tronau cei patru cai de bronz.

Don intră pe *Calle dei Fabri.* Magazinul lui Manrico Rossi se afla pe o străduţă îngustă, în apropierea podului Rialto.

Ajunse în faţa magazinului, din care ieşeau o droaie de turişti, asudaţi şi epuizaţi, după ce studiaseră, pipăiseră şi mutaseră din loc toate obiectele expuse. Aşteptă să iasă şi ultima persoană şi intră în încăperea mare, cu candelabre strălucitoare şi pereţi ornaţi cu obiecte de cristal care dădeau impresia unei grote întunecate.

În fundul încăperii erau trei femei aşezate pe o bancă lungă. Fiecare avea în faţă o lampă cu gaz care scotea o flacără înaltă, albastră. Muncitoarele puneau la flamă tije de sticlă colorată, lungi şi subţiri, pe care le mânuiau cu dexteritate.

Don se opri să le privească. Una dintre ele, o brunetă cu faţa osoasă, ridică privirea înspre Don, apoi se apucă să confecţioneze un cal de sticlă.

Puse calul pe o tăblie la răcit şi îl privi din nou pe Don. Acesta avu chiar impresia că fata încerca să-i facă semn. Fata ridică sprâncenele şi avu un licăr în privire, apoi coborî din nou privirea către baghetele de sticlă colorată. Alese una, o puse în flamă, o mânui cu degete agile şi, spre marea uimire a lui Don, în câteva momente, îi puse în faţă o figurină ciudată. Uitându-se mai bine, Don văzu că era o monogramă cu literele J.T., pe un fundal decorativ.

Nici nu avu bine timp să citească iniţialele, că fata deja topise figurina. După alte câteva momente, din ea se desluşeau picioarele din spate ale unui cal.

„Oare am visat?” se întreba Don privind părul negru şi drept al fetei care îşi continua lucrul. J.T.... John Tregarth? Citise greşit?

— Ah, signor, văd că vă interesează munca noastră, rosti o voce.

Don se întoarse şi se trezi nas în nas cu un bărbat gras, îmbrăcat în cenuşiu. Faţa rotundă şi privirea indolentă erau tipice de italian, iar surâsul care dezvelea câţiva dinţi de aur era artificial şi exagerat.

— Da, răspunse Don.

— Sunt onorat de vizita dumneavoastră, domnule Micklem. Veniţi de patru ani la Veneţia şi abia acum îmi faceţi onoarea să-mi vizitaţi magazinul.

— Mai bine mai târziu decât niciodată, răspunse Don surâzând.

Veneţienii îl recunoşteau oriunde mergea, se obişnuise deja. Când un milionar american se instalează într-un *palazzo* pe Canal Grande, toţi comercianţii din Veneţia află imediat.

— Îmi permiteţi să vă arăt câteva dintre operele mele?

— Un prieten de-al meu îşi doreşte un candelabru. I-am promis că-i voi găsi unul.

— A, un candelabru? Poftiţi vă rog în biroul meu. Vă voi arăta nişte desene minunate. Prietenul dumneavoastră îşi poate alege unul şi noi îl executăm. E mult mai simplu aşa.

Don îl urmă pe tipul corpolent pe un culoar care ducea spre un birou mic.

Se aşeză, în timp ce italianul începu să scotocească într-o mapă plină de desene.

— Sunteţi Manrico Rossi? întrebă Don.

— Da domnule, cineva v-a recomandat magazinul meu?

— Unul dintre bunii mei prieteni m-a sfătuit să vin să vă văd. Îl cunoaşteţi bine, cred.

Rossi surâse şi se întoarse spre Don, cu un sul de desene:

— Cum se numeşte prietenul dumneavoastră, domnule? întrebă.

— John Tregarth, răspunse Don, urmărind reacţia lui Rossi.

Grasul primi lovitura. Surâsul său se transformă în grimasă. Desenele îi scăpară din mână şi se împrăştiară pe jos. Se aplecă să le adune, ascunzându-şi astfel faţa de Don. «Oare îi e frică?» se întrebă uimit Don.

Când se ridică, umbra de teamă îi dispăruse din privire, dar paloarea îi rămăsese.

— Ah, signor Tregarth, spuse. Îmi e bun prieten, într-adevăr. Nu l-am mai văzut de mult, să tot fie un an.

Convins că minte, Don resimţi din nou acel fior straniu pe spinare.

— Mă întrebam dacă n-o fi la Veneţia. Ziceţi că nu l-aţi văzut?

— Oh, nu, signor. Signor Tregarth nu e la Veneţia. Vine mereu în iulie.

Don ridică din umeri şi, acceptând desenele pe care i le propunea Rossi, începu să discute detalii despre candelabru. Alese trei dintre modele şi îl rugă pe Rossi să i le trimită lui Terry Radcliffe. Rossi îşi notă adresa lui Don, care se ridică.

— Pe dumneavoastră nu vă interesează nimic, signor? întrebă Rossi.

— Deocamdată nu. Rămân la Veneţia o lună sau două. Am să mai trec pe aici.

— Desigur, signor. Va fi o plăcere să vă revăd.

Ajuns la uşă, Don se întoarse către el:

— Ştiţi cumva dacă signor Tregarth are prieteni la Veneţia?

— Prieteni? Ah, sigur! Signor Tregarth are mulţi prieteni aici.

— Nu le ştiţi adresa, din întâmplare?

Rossi ridică din umeri, cu un aer contrariat.

— Nu, signor. Signor Tregarth venea să mă vadă pentru afaceri, relaţiile noastre se opreau însă aici.

Don aprobă dând din cap. Pe culoar, îi spuse lui Rossi, care mergea în spatele lui:

— Dacă apare cumva, vă rog să-i spuneţi că sunt aici, da? Nu l-am mai văzut de mult timp.

— Sigur că da, dar nu cred să mai vină. Venea mereu în iulie, niciodată în septembrie. Poate anul viitor.

Intrară din nou în magazin şi Don aruncă o privire către fata brunetă, care făcea din nou un cal. Ea nu ridică ochii, dar degetele ei părură să-şi piardă agilitatea şi fu nevoită să arunce la rebuturi bucata de sticlă pe care o mânuia.

Don se opri lângă ea.

— Lucraţi până seara târziu? îl întrebă pe Rossi.

— N-avem încotro. Turiştilor le place să cumpere seara. Nu închidem înainte de unsprezece jumătate.

— Chiar că e târziu. La ora aia, voi bea un coniac la *Florian,* spuse Don ridicând suficient tonul ca să se facă auzit de fată. Bine, la revedere, pe curând.

Fără să ridice capul, fata făcu un semn discret de la revedere.

Don îl salută pe Rossi şi ieşi în liniştea şi căldura de pe *Calle.*

Se hotărî să se ducă la *Moderno,* să încerce şi acolo.

În timp ce se îndepărta de magazin, nu-l observă pe Rossi, care, din prag, făcu semn unui tip în costum negru şi cu pălărie neagră. Bărbatul plecă pe urmele lui Don. Pe *fondamenta,* lângă Rialto, un bărbat înalt şi slab, în costum alb şi cu pălărie albă, contempla canalul cu un aer adormit. Trecând pe lângă el, bărbatul în negru i-l arătă pe Don. Bărbatul în alb începu şi el urmărirea, rămânând cam cu cincizeci de metri în spatele lui Don.

Don, care nu observase nimic din aceste lucruri, îşi continua drumul către *Moderno.*

La unsprezece jumătate, Don ajunse pe terasa *Florian* şi se instală la o masă liberă.

Piaţa San Marco era la fel de plină de lume. De cealaltă parte a esplanadei, sub *Procuratie Vecchie,* orchestra cânta un marş de Verdi. Unii turişti admirau muzicienii transpiraţi, alţii admirau cerul albastru închis şi plin de stele.

Don ceru un coniac, îşi aprinse o ţigară şi îşi întinse picioarele.

Nu avansase deloc în anchetă. Directorul hotelului *Moderno* nu-i putuse da nici o informaţie despre Tregarth.

«Cu toate astea, e la Veneţia, îşi spunea Don. Doar să fi fost cartea poştală un fals. Dar, în acest caz, ar fi trimis-o direct la Hilda Tregarth şi n-ar fi semnat Saville.»

Totul depindea acum de fata de la sticlărie.

Don privea mulţimea zgomotoasă. Nu avea prea multe şanse să o găsească pe fată aici, trebuia să vină ea la el.

Un burtos care stătea la masa de lângă Don chemă chelnerul, plăti nota şi se îndepărtă în direcţia bazilicii.

Bărbatul cu pălărie albă se ivi de sub o arcadă şi veni să se aşeze la masa liberă. Comandă un coniac şi se apucă să răsfoiască ziarul de seară.

Don îşi dădu seama că-l mai văzuse pe acest bărbat când plecase de la *Moderno.* Îşi aminti că-l văzuse şi la puţin timp după ce plecase de la Rossi. Îşi aşează scaunul astfel încât să-

şi poată observa vecinul. Bărbatul avea faţa smeadă, buzele subţiri şi ochii strălucitori, adânciţi în orbite. Părea slab, dar avea cu siguranţă o forţă ieşită din comun. «Muşchi de oţel», se gândi Don, observând încheieturile zdravene ale bărbatului.

Era probabil periculos într-o luptă, rapid şi feroce. N-avea aerul unui italian. Părea mai degrabă un egiptean.

Bărbatul în alb întoarse capul şi Don observă că avea cercei de aur în urechi.

Don mai contemplă o vreme piaţa aglomerată, apoi se uită la ceas. Era douăsprezece fără un sfert. Fata avea nevoie de cel puţin zece minute ca să vină de pe *Calle Formosa* până la piaţă. N-avea cum să ajungă până la miezul nopţii.

Bărbatul în alb nu se uitase nici o clipă către Don. Părea absorbit de ziar şi Don începuse să se întrebe dacă bănuiala lui nu este exagerată.

Când cele două clopote uriaşe de bronz începură să bată miezul nopţii, Don chemă chelnerul, plăti consumaţia şi se ridică.

Bărbatul în alb nu-i acordă nici cea mai mică atenţie. Îi comandă chelnerului încă un coniac, arătându-i paharul gol.

Don se fofilă printre mese şi se opri în faţa vitrinei luminate de la *Florian.*

Bărbatul cu pălărie albă nici nu ridică privirea să vadă unde se duce Don.

Bărbatul în negru, mic şi bondoc, se sprijinea de unul dintre stâlpii arcadei şi îl urmărea discret pe Don.

Acesta încerca din greu să o repereze pe tânără în mulţimea care trecea prin faţa lui. În cele din urmă reuşi. Era pe partea cealaltă a pieţei, în faţa unei vitrine luminate, privind în direcţia lui. Era îmbrăcată tot în rochia neagră de lucru şi îşi acoperea pe jumătate faţa cu un şal închis la culoare.

Don se chinui să răzbată prin mulţime până în cealaltă parte a pieţei şi se opri o singură dată, privind către bărbatul în alb. Acesta continua să-şi citească ziarul, neinteresându-l altceva.

Bondocul însă văzuse şi el fata şi ocoli arcada pe unde mulţimea nu era atât de densă şi pe unde putea avansa mai lesne.

Fata aşteptă un timp după care, când Don era cam la cincizeci de metri de ea, se îndepărtă pe sub boltă, înspre turnul cu ceas.

Don o urmă. La fel şi bondocul în negru.

Imediat ce Don dispăru sub boltă, bărbatul în alb se ridică, plăti nota şi se îndreptă înspre turnul cu ceas.

Don o avea pe fată în faţa lui. Mergea fără să întoarcă privirea, iar el nu încerca să o prindă din urmă. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să-l aştepte.

Continuă cu acelaşi pas până a trecut de cartierul luminat de vitrine, apoi intră pe o stradă întunecată. Don o urmă. Se întoarse să vadă dacă nu era urmărit, însă bondocul se confunda cu întunericul.

Bărbatul cu pălărie albă se alătură bondocului.

— Ocoleşte ca să-i prinzi pe partea cealaltă, mormăi bondocul. Mişcă!

Bărbatul în alb începu să alerge pe *calle,* apoi intră pe o stradă paralelă cu cea pe care intrase Don.

Văzând că strada pustie se termina într-o răscruce luminată şi fiind convins că nimeni nu e pe urmele lui, Don mări pasul spre fata care ajunsese aproape de colţ.

Fata îl aştepta puţin mai încolo.

— Scuzaţi-mă, signor, spuse ea. Sunteţi cumva domnul Micklem?

— Da, răspunse Don. Dar dumneavoastră cine sunteţi?

— Louisa Peccati, răspunse ea gâfâind. Nu v-a urmărit nimeni, domnule?

Don îşi aminti de bărbatul cu pălărie albă.

— Nu cred. La magazin încercaţi să-mi arătaţi iniţialele lui Tregarth, nu-i aşa?

— Da, spuse ea, aruncând în jur o privire temătoare. E în mare pericol. Îl caută. Trebuie să fiţi foarte prudent...

— Cine îl caută? întrebă Don scurt.

— I-auziţi!

Don auzi paşi repezi pe străduţa de alături.

— Vine cineva! murmură fata.

— Nu vă fie frică, spuse Don pe un ton cald. Nimeni nu vă va face rău. Unde e Tregarth?

— Mergeţi pe *Calle Mondello* numărul 39... începu ea, dar se întrerupse văzând un tip bondoc venind în pas alert spre ei.

Don simţi degetele fetei prinzându-i încheietura mâinii, apoi o văzu dând înapoi.

Făcu şi el un pas înapoi, ca să-i lase loc să treacă bondocului.

Bărbatul se opri în faţa lor.

— Scuzaţi-mă, signor, îi spuse el lui Don arătându-i o ţigară neaprinsă. Aveţi cumva un foc?

— Sigur că da, răspunse Don, grăbit să scape de tip.

Îşi duse mâna la buzunar căutând bricheta.

Tipul făcu un pas înainte şi, într-o fracţiune de secundă, întinse pumnul şi-l lovi puternic în stomac.

Dacă Don n-ar fi văzut pumnul venind şi nu şi-ar fi încordat muşchii, ar fi fost terminat. Se îndoi de durere, dar, din instinct, se aruncă în stânga ca să evite croşeul care venea înspre falca lui.

Cu răsuflarea tăiată, Don dădu un pumn în mare viteză, nimeri adversarul direct în inimă şi-l făcu să dea înapoi gemând.

Dar Don nu se simţea bine deloc. În timp ce încă o lovitură îi îndoi genunchii, văzu că fata o luase la fugă pe stradă.

Încercă să-şi păstreze echilibrul. Primi încă un pumn în maxilar.

Văzu o lumină puternică şi se lungi pe trotuar.

O voce speriată de femeie întrebă:

— Nu e mort, nu?

Don simţi cum îl ating mâinile fine ale fetei. Reuşi să-şi mişte puţin capul.

— Nu, leşinat doar, răspunse o voce de bărbat.

Don deschise ochii şi văzu un bărbat aplecat deasupra lui, în ţinută de seară.

— Nu vă mişcaţi, îi spuse el. Poate aveţi vreo fractură.

— Nu, nu e nimic, răspunse Don. (Se aşeză şi îşi duse mâna la maxilarul umflat, care îl durea.) Cel puţin aşa sper.

Îl durea rău stomacul, dar muşchii încordaţi îl apăraseră.

— Puteţi să mă ajutaţi să mă ridic?

Se puse greu pe picioare, sprijinit de bărbatul în haine de seară.

Simţind că-i revin forţele, făcu un pas înapoi cu mare efort.

— Mă descurc, zise Don uitându-se în faţă. (Strada era pustie, în afară de bărbatul în ţinută de seară şi, în penumbră, silueta unei femei în rochie albă de cocktail). N-aţi văzut pe nimeni?

— Nu. Noi ne-am pierdut, vroiam să ajungem înapoi la Rialto. Era cât pe ce să ne împiedicăm de dumneavoastră. Sunteţi sigur că vă simţiţi mai bine?

— Da, mulţumesc, răspunse Don.

Îşi duse mâna la buzunarul de la piept. Portofelul nu mai era acolo. Îl cuprinse o furie bruscă, dar reuşi să se controleze. Ce i se întâmplase Louisei Peccati? Oare reuşise să scape? Cum de s-a lăsat dus de nas cu vechiul truc cu bricheta?

— V-au atacat hoţii? întrebă bărbatul.

— Cred că da.

Don îşi studie mai cu atenţie interlocutorul. Vorbea engleză fluent, dar cu un uşor accent gutural. Don nu-l

vedea bine în penumbră, dar vedea că este înalt şi slab şi părea destul de tânăr.

— Italienii ăştia! izbucni bărbatul nervos. Să plecăm de aici. Sunt sigur că ne-ar prinde bine o băutură. Noi suntem cazaţi la *Gritti.* Vă rog să-mi permiteţi să v-o prezint pe sora mea, Maria. Mă numesc Cari Natzka. Dacă vreţi să ne însoţiţi, vă invit la un coniac.

— Oh, Cari, nu cred că e în stare de aşa ceva domnul, interveni tânăra îngrijorată. Nu crezi că ar fi mai bine să se odihnească?

— Mulţumesc, mă simt deja mai bine spuse Don, înclinându-se în faţa tinerei. Vă voi arăta unde este hotelul, dar am să vă rog să mă scuzaţi, nu voi rămâne. Aş vrea să mă duc acasă să mă schimb. Mă numesc Don Micklem.

— Mi s-a părut mie că vă cunosc, spuse fata. Aveţi un *palazzo* aici, nu-i aşa?

Don se sforţă să surâdă:

— Oh! Nimic extraordinar, spuse. (Era grăbit să se despartă de cei doi. Nu se gândea decât la Louisa Peccati. Ce i se întâmplase oare?) Am să vă arăt drumul, zise.

În câteva clipe ajunseră pe străzile cu multe magazine, unde totul era încă luminat.

— Acum ştiţi să vă descurcaţi? Mergeţi drept înainte şi ajungeţi la San Marco.

Acum, în lumină, îi vedea mai bine. Erau frumoşi cei doi fraţi. Cari Natzka avea un chip energic, foarte bronzat, iar părul brunet era decolorat de soare. Lui Don i se păru simpatic. Trebuie că avea cam douăzeci şi patru sau douăzeci şi cinci de ani.

Sora sa Maria avea probabil un an sau doi mai mult. Era zveltă şi fermecătoare, cu o gură fermă şi expresivă, ochi negri şi scânteietori, păr brunet, lung şi bogat. Purta o rochie albă cu paiete strălucitoare.

Don întâlnise multe femei frumoase la viaţa lui, dar Maria Natzka avea ceva în plus: era vie, fascinantă.

— Nu vreţi să veniţi cu noi la hotel? întrebă Natzka.

— Nu, mulţumesc. Trebuie să mă duc acasă. Vă mulţumesc pentru ajutor.

— Sper că vom mai avea ocazia să ne revedem, spuse Natzka întinzându-i mâna. Nu vreau să fiu indiscret, dar sunt curios să aflu ce s-a întâmplat. Poate treceţi pe la noi într-o zi să ne povestiţi.

— Sigur că da, răspunse Don strângându-i mâna. (Apoi se întoarse către Maria şi îi surâse.) La revedere, domnişoară.

— Sunteţi un om puternic, domnule Micklem, spuse ea. (Don observă că nu avea nici cel mai mic accent). Aveţi o rană destul de adâncă.

— Mă prefac, doamnă, răspunse Don surâzând. Imediat ce ajung acasă, mă pun pe plâns. La revedere.

Don traversa repede piaţa în direcţia *Palazzo della Toletta.*

Urcă direct în camera sa, îşi scoase hainele rupte, îşi puse o pereche de pantaloni de pânză bleumarin, o cămaşă asortată şi o jachetă neagră. Îşi schimbă şi încălţămintea cu nişte mocasini cu talpă de crep.

Luă dintr-un sertar o lanternă plată şi o trusă de piele în care erau câteva unelte, o puse în buzunarul de la spate şi îşi băgă în sân un fişic de bani.

În timp ce se schimba, se gândea la avertismentul Louisei Peccati: *E în mare pericol. Îl caută. Trebuie să fiţi foarte prudent.*

Oare bondocul îmbrăcat în negru era printre cei care îl căutau? Don avea de gând să elucideze această problemă.

Învăţase lecţia. De acum înainte, va fi mai circumspect. Data viitoare nu se va mai lăsa atât de uşor.

Calle Mondello, numărul 39.

Oare Tregarth se ascundea acolo? Unde era asta? Veneţia era un labirint de străduţe prost luminate, dar Giuseppe, gondolierul său, trebuia să găsească adresa. Don se hotărî să-l ia cu el. Îi putea fi de folos.

Făcu câţiva paşi până la uşă, dar se întoarse, stinse lumina, se duse la fereastră, dădu la o parte perdeaua şi începu să studieze cheiul. Era deja unu fără un sfert, dar mulţimea de turişti încă împânzea oraşul, de-a lungul cheiului, către piaţa San Marco.

Don contemplă o clipă peisajul, după care un zâmbet dur îi apăru pe buze. Sprijinit de balustradă, cu spatele la canal şi cu faţa către mulţime, stătea bărbatul în alb.

IV

Porni în pas alert pe chei înspre Ponte della Paglia, uitându-se cu coada ochiului la bărbatul în alb. Îl văzu ridicându-se şi luând-o pe urma lui.

Don continuă fără să se uite înapoi şi ajunse curând la debarcaderul gondolelor.

Un grup de gondolieri stăteau de vorbă, aşteptându-şi clienţii, în faţa ambarcaţiunilor lungi, ancorate de cheiul strâmt.

Giuseppe îl văzu pe Don venind şi merse spre el.

— Aveţi nevoie de mine, signor? întrebă Giuseppe. Mergem undeva?

— Da, dar nu cu gondola, răspunse Don. Hai cu mine.

Intră cu Giuseppe într-o cafenea mică, în piaţeta din spatele debarcaderului.

Se aşezară faţă în faţă la o masă din fundul sălii, de unde se vedea bine uşa. Don ceru două *cappucini* şi îi oferi o ţigară lui Giuseppe, care abia reuşea să-şi stăpânească curiozitatea.

Giuseppe era un excelent gondolier. De trei ani câştiga fiecare cursă şi îi plăcea să se laude cu calităţile sale. Cu un trup herculean, faţa smeadă şi o mustaţă neagră şi stufoasă, arăta splendid în bluza şi pantalonii de culoare închisă.

— Ştii unde este *Calle Mondello*? întrebă Don.

Surprins, Giuseppe dădu din cap:

— Sigur, signor. E pe partea cealaltă, lângă Rialto.

— Acolo mergem, dar înainte trebuie să scăpăm de un tip enervant.

Giuseppe făcu ochii mari:

— Trebuie să-l omorâm, signor? întrebă el intrigat.

— Nu, deşteptule, nu-l omorâm, răspunse Don. (Giuseppe era as la rame, dar altfel era destul de naiv.) O să-l adormim un pic. M-a urmărit toată seara şi m-am săturat.

Giuseppe privi bărbia rănită a lui Don.

— Domnul s-a bătut deja? întrebă el.

Când nu era cu gondola, Giuseppe îşi petrecea timpul cu bătăile şi cu fetele.

— N-are importanţă, răspunse Don ducându-şi mâna la falcă. Ascultă-mă bine.

— Da, signor, spuse Giuseppe fascinat. Unde e tipul?

— Probabil mă aşteaptă afară. E înalt şi slab, poartă un costum şi o pălărie albe. Uite cum facem: tu rămâi aici. Eu plec spre San Maria Miracoli. Lasă-mi câteva minute de avans şi vino şi tu. Îl vei vedea pe urmele mele. Când ajung într-un loc mai strâmt, fluier o dată şi sărim amândoi pe el. Fii atent, e periculos.

— E-te na, spuse Giuseppe semeţ. Şi eu sunt. Arătaţi-mi-l numai, signor, şi mă ocup eu. Îi dau una, aşa de nu mai zice nici pâs.

— Vezi să nu ţi-o ia el înainte.

— Nu vă faceţi griji şefu'. Ia ziceţi, e o poveste de dragoste la mijloc? Domnul este fratele sau tatăl *signorinei*?

— N-ai nimerit, replică Don sec. (Termină cafeaua şi se ridică.) Fii foarte atent şi nu sări la atac fără semnalul meu.

— Da, signor, răspunse Giuseppe sobru.

Don plăti şi ieşi. Nu-l văzu pe bărbatul în alb, dar ştia că trebuie să fie ascuns pe undeva. Porni pe drumul slab luminat, ciulind urechile. După câţiva zeci de metri auzi paşi în urma lui. Continuă fără să se uite înapoi, luând-o pe străduţe.

Străzile erau pustii şi Don intră la un moment dat pe o străduţă atât de strâmtă, încât, dacă întindea braţele, putea să atingă zidurile caselor de pe ambele părţi.

Fluieră o dată şi se întoarse pe unde venise.

Văzând că Don se întoarce, se întoarse şi bărbatul în alb. Giuseppe era exact în spatele lui şi, fiind invizibil în hainele lui negre, se ascunse sub un balcon. Când bărbatul în alb trecu prin faţa lui, întinse braţul, îl apucă de ceafă şi-l izbi cu capul de zid.

Ameţit, bărbatul în alb se-nmuie şi Giuseppe, care nu-l lăsase din mână, îi dădu un pumn în falcă.

Don ajunse exact în momentul în care bărbatul în alb se scurgea pe trotuar.

— Bravo, Joe, spuse Don aplecându-se peste corpul inert.

— Ce v-am spus eu, signor, bum şi gata, spuse mândru Giuseppe, suflându-şi în pumni. O să doarmă ceva acum.

Don căută în buzunarele bărbatului leşinat. Nu găsi nimic interesant, în afară de un pumnal. Nici un act de identitate.

Scoase bricheta şi o apropie de faţa smeadă:

— L-ai mai văzut vreodată pe tipul acesta, Giuseppe? întrebă.

— Niciodată, signor.

Don se ridică.

— Bine, du-mă repede pe *Calle Mondello.*

Ajunseră repede pe podul Rialto. Don se opri. Îşi aminti de recomandarea Louisei Peccati. Poate îl urmăreau mai multe persoane. Înainte de a ajunge, trebuia să fie sigur că nu-l urmăreşte nimeni.

— Ia-o tu înainte, îi spuse el lui Giuseppe. Mergi încet şi cu zgomot. Nu te duce direct pe *calle.* Vreau să fiu sigur că nu ne urmăreşte nimeni. Ai înţeles?

Giuseppe dădu din cap. Toate aventurile astea i se păreau mult mai interesante decât meseria lui de gondolier.

— Nu e riscant pentru dumneavoastră să rămâneţi singur? întrebă Giuseppe.

Era uneori exasperant.

— Hai, du-te odată, spuse Don sec.

Giuseppe porni, traversă podul şi dispăru în întuneric. Ascuns, Don aştepta.

După ce Giuseppe se îndepărtă puţin, porni şi el. Auzea zgomotul paşilor grei ai lui Giuseppe. Ajuns aproape de pod, se opri sub un arc şi ascultă. Giuseppe era acum pe celălalt mal şi mergea pe chei.

Don mai aşteptă puţin, ciulind urechile. Auzi în curând paşi uşori. Se lipi de zid şi, puţin timp după aceea, îl văzu pe bondoc îndreptându-se spre pod. «Deci nu era vorba de un simplu hold-up, îşi spuse Don. Ăştia doi chiar lucrează împreună.»

Bondocul părea îngrijorat. Se oprise la umbra podului şi se uita pe malul celălalt. Auzind doar un zgomot de paşi, bănuia probabil că e o capcană. Totuşi, se hotărî să meargă înainte cu paşi uşori.

Trecu pe lângă ascunzătoarea lui Don şi ajunse la mijlocul podului. Apoi aruncă o privire îndărăt şi se ascunse sub un arc ca să poată studia malul.

Don ieşi din ascunzătoare şi fugi fără zgomot până la arcul unde se ascundea bondocul. Bărbatul era cu spatele.

Don se apropie ca o fantomă şi îl atinse pe umăr.

Tipul trebuie că avea nervi de fier, de vreme ce nici nu tresări, se întoarse şi întinse pumnul. De data asta, Don prevăzuse lovitura. Avea centura maron la judo, aşa că

acum putea aplica ce învăţase. Îi luă pumnul, îi întoarse încheietura şi îi trase braţul cu violenţă.

Cu un mormăit de spaimă, tipul zbură pe deasupra capului lui Don şi căzu în spatele lui cu un zgomot surd. Căpăţâna i se izbi de trotuar şi rămase nemişcat.

Don se aplecă peste el şi îi scotoci în buzunare, îşi găsi portofelul, îl puse înapoi în buzunar, dar, în afară de un pumnal scurt, identic cu al celuilalt, nu găsi nimic interesant.

Îl lăsă acolo şi traversă podul în fugă, înspre Giuseppe, care îl aştepta la intrarea pe stradă.

— De data asta e liber drumul, spuse Don. Unde e locul?

— Pe aici, signor, veniţi după mine.

Giuseppe îl conduse până la capătul pasajului, o luă apoi pe o străduţă care se termina cu un pod mic peste un canal auxiliar, la capătul căruia urcară câteva trepte spre o străduţă cu case mizere, unde nu se vedea nici o luminiţă.

— Am ajuns, signor, spuse Giuseppe.

Don scoase lanterna şi lumină uşa din faţa lui.

— Numărul 39 trebuie să fie mai încolo un pic, spuse el cu voce joasă.

Înaintară în întuneric. După câţiva paşi, Don se opri şi aprinse din nou lanterna.

— Aici e, zise el făcând un pas înapoi şi luminând o casă mică, cu trei etaje, ziduri mâncate de lepră şi ferestre baricadate.

— Casele astea sunt terminate de molimă, signor, spuse Giuseppe. Vor fi toate demolate. N-o să găsiţi pe nimeni înăuntru.

Don lumină uşa de la numărul 39. Balamalele fuseseră unse de curând. Apăsă clanţa. Uşa se deschise fără zgomot. Lumină în faţa lui. Se vedea un culoar strâmt, care se termina cu o scară.

— Aşteaptă-mă aici, îi spuse Don lui Giuseppe. Fii atent.

— Da, signor.

Don pătrunse pe culoar şi se opri o secundă să studieze treptele prăfuite. Se puteau distinge urme de paşi, între care unele lăsate de pantofi de damă. Balustrada se rupsese şi treptele erau putrezite, dar, judecând după urmele proaspete, fuseseră folosite de curând.

Don începu să urce, pe sub pereţii mâncaţi de lepră, sub privirile speriate ale lui Giuseppe.

— Fiţi atent unde puneţi picioarele, mormăi acesta.

Don îi făcu semn să tacă şi continuă să urce până la primul etaj, unde văzu două uşi. Se opri să asculte, nu auzi nimic şi, apropiindu-se încet, apăsă clanţa şi împinse uşa.

Dinăuntru se auzi un zgomot care îl umplu de groază. Un foşnet de hârtie şi o bufnitură răsunară în atmosfera întunecată şi urât mirositoare. Stinse lanterna şi se dădu din uşă. Aşteptă câteva secunde, cu inima spărgându-i pieptul. Se auzi încă un foşnet şi paşi mici. Don se cutremură.

«Şobolani!» se gândi el. Casa era cu siguranţă plină.

Împinse uşa cu piciorul şi lumină camera. Un guzgan imens fugea pe lângă perete, încercă să sară, căzu cu o bufnitură şi dispăru într-un colţ.

Don abia îl văzu. Lumina acum mijlocul încăperii. Întinsă pe podeaua prăfuită, cu rochia neagră plină de sânge, era întinsă Louisa Peccati.

Îngrozit, plimbă lumina lanternei peste cadavrul fetei. Se aplecă uşor şi văzu că mâna dreaptă îi fusese arsă în zeci de locuri cu ţigara.

Cuprins de furie, făcu un pas înainte, se înclină şi atinse uşor obrazul fetei. Era călduţ, nu murise probabil decât de vreo jumătate de oră.

Cei doi sigur o prinseseră după ce îl bătuseră pe Don şi o torturaseră ca să spună unde se afla Tregarth.

Don se ridică, îşi luă batista şi se şterse de sudoare.

Oare cei doi îl găsiseră şi pe Tregarth? Ieşi din cameră, închise uşa şi o deschise pe cea din faţă. Îşi dădu seama din prima. Acolo se ascunsese Tregarth. Lipit de perete, se afla

un pat de campanie cu două cuverturi mizere. O valiză mică fusese folosită ca masă şi o cutie drept scaun. Pe valiză era o sticlă în care arsese pe jumătate o lumânare.

Camera era goală.

Don aprinse lumânarea şi privi în jur. Lângă pat era un coş plin de cutii de conserve, struguri, o sticlă de vin şi o pâine. Pe capacul unei cutii fuseseră stinse zeci de mucuri de ţigară. Luă unul. Erau ţigări englezeşti.

Într-un colţ se afla o valiză de piele, al cărei conţinut se împrăştiase în praf. Don se apropie de ea şi fu cuprins de entuziasm când putu distinge iniţialele gravate: J.T.

Pe jos mai erau batiste, lenjerie, o perie de păr, o periuţă de dinţi şi un aparat de ras. Îngenunche ca să se uite la toate, dar nu găsi nimic interesant. Valiza fusese deja percheziţionată.

Don se ridică şi se uită încă o dată prin cameră. De ce oare se ascunsese Tregarth în casa asta mizerabilă? Cine era Louisa Peccati şi în ce relaţii fusese cu Tregarth, dacă a trebuit să plătească atât de scump? Unde era Tregarth acum?

Îşi trecu mâna exasperat prin păr. Atâtea întrebări fără răspuns...

Puse lucrurile de pe jos înapoi în valiză, o închise şi se ridică. Nu voia să fie găsită de poliţie. Dacă aflau că este a lui Tregarth, ar fi crezut poate că el a omorât-o pe Louisa.

— Signor...

Giuseppe şoptea de jos, îngrozit şi grăbit. Don înşfăcă valiza şi coborî.

— Ce e? întrebă el.

— Poliţia, răspunse Giuseppe, cu voce gâtuită. Vine poliţia. Sunt deja pe pod.

Don înţelese în acel moment în ce capcană fusese atras. Voiau să-l acuze de uciderea Louisei Peccati. Cum avea să explice de ce venise în casa aia leproasă?

— Închide uşa şi împinge zăvorul, spuse el repede.

Cu valiza în mână, coborî treptele şi ajunse pe culoar, lângă Giuseppe.

Se auziră bătăi în uşa de la intrare.

— Vino, şopti Don. (Intră într-o cameră de la parter, deschise fereastra şi se uită afară.)

Puţin mai jos se vedea o apă neagră şi unsuroasă.

Se auzeau zgomote de lemne rupte. Poliţia spărgea uşa de la intrare.

— Ştii să înoţi, Joe? întrebă Don sărind pe fereastră.

— Da, signor.

— Sper că înoţi bine, reluă Don. Iau cu mine valiza asta. Va trebui să mă tragi după tine. Hai!

Se lăsă să alunece în apă şi se întinse în plută, cu valiza pe piept. Giuseppe îl ajunse din urmă şi Don îl apucă de bluză.

— Hai, grăbeşte-te.

Giuseppe începu să înoate repede în întuneric, trăgându-l pe Don după el.

Aproape de casă, Giuseppe se apropie de mal, atinse pământul, luă valiza şi îl ajută pe Don să iasă din apă.

— Sper că ţi-a plăcut aventura asta, îi spuse Don surâzând.

Cu apa şiroindu-i din haine, luă valiza din mâna lui Giuseppe.

— Hai acasă acum, e de ajuns pentru azi.

O luară la pas pe străzile întunecate.

Orologiul din San Marco suna de ora trei când traversară Canal Grande pe *Ponte dell'Academia.*

La ora aceea, cheiul era pustiu şi nimeni nu-i văzu îndreptându-se spre *Palazzo della Toletta.*

Ajuns în faţa uşii, se opri.

— Du-te acasă, îi spuse lui Giuseppe, şi vino mâine la mine. Mulţumesc pentru ajutor.

— Oricând aveţi nevoie, signor.

— Mai poţi face ceva pentru mine, continuă Don. Încearcă să afli mai multe despre o fată, Louisa Peccati. Vreau să ştiu unde locuieşte şi dacă are rude. Lucrează la sticlăria Rossi. Cercetează discret. Poliţia e pe urmele ei.

— Bine, signor, o să vă spun mâine ce aflu. Intrând în hol, îl zări pe Cherry într-unul dintre fotoliile masive de la intrare.

Moţăia, iar pe faţă i se citea un oarecare reproş. Auzind uşa, tresări şi deschise ochii.

— Domnule Micklem! exclamă, cu răsuflarea tăiată. Sunteţi ud fleaşcă!

— Cam, răspunse jovial Don. Ce faci aici la ora asta?

— Vă aşteptam domnule, răspunse Cherry ridicându-se din fotoliu. Aţi avut un accident?

— Nu, nu. Am avut chef de o baie. Hai, du-te la culcare.

— O să urc să vă iau hainele ude, răspunse Cherry pe un ton glacial.

— Du-te la culcare, am să le las la baie. Noapte bună, Cherry.

Don urcă scările, lăsând o dâră de apă în urma lui.

Intră în cameră, închise uşa, puse valiza udă într-un colţ şi se duse la baie. Îşi scoase hainele ude, intră la duş, îşi puse pijamaua şi se-ntoarse în cameră.

Se aşeză pe pat şi îşi aprinse o ţigară. Masându-şi falca, trecu în revistă toate evenimentele serii. Eforturile lui nu duseseră până la urmă nicăieri, se gândi el încruntându-se.

Unde era Tregarth? Mai era la Veneţia? Era mort sau viu? Avusese şi el soarta bietei fete?

Don dădu din cap, stinse ţigara şi se băgă în pat. Deocamdată era într-un impas. Trebuia să aştepte să vadă ce afla Giuseppe despre fată.

Închise ochii, dar nu avea somn. Îl urmărea imaginea cadavrului Louisei Peccati.

Dar când adormi, într-un sfârşit, nu italianca asasinată îi apăru în vis, ci fermecătoarea Maria Natzka.

V

A doua zi, puţin după ora unsprezece, Don terminase corespondenţa urgentă şi reuşise să refuze telefonic invitaţiile multora dintre cei care aflaseră că e la Veneţia.

Abia reuşi să păstreze un ton politicos cu ultimul care sunase, aşa că îl rugă pe Cherry să nu-l mai dea la telefon.

— N-am timp de mondenităţi acum, spuse el. Spune-le că am rujeolă sau ce vrei, numai să mă lase în pace.

— Ce spuneţi, domnule? întrebă Cherry şocat.

— Am o treabă importantă, îi explică Don pe un ton impacientat. Nu vreau să văd pe nimeni acum.

— Să înţeleg, domnule, întrebă Cherry ridicându-se maiestuos, că nu veţi primi pe nimeni?

— Întocmai, răspunse Don împrăştiind dintr-un coş mai multe scrisori la care răspunsese. Trebuie să găsesc un tip care a dispărut. E o chestiune de viaţă şi de moarte, Cherry. Îmi pare rău, nu pot face altfel.

— Înţeleg, domnule, spuse Cherry rece. Are sigur legătură cu vizita acelei tinere doamne de dinainte de plecarea noastră de la Londra.

— Exact, răspunse Don. Acum trebuie să plec. Destinde-te, Cherry. Eşti în vacanţă. Du-te pe la muzee sau plimbă-te pe lagună. Lasă aerele astea şi distrează-te un pic.

Don ieşi înainte ca Cherry să mai apuce să spună ceva şi se îndreptă cu pas vioi înspre debarcaderul de gondole.

Spera ca Giuseppe să aibă ceva noutăţi pentru el, dar Giuseppe nu ajunsese. Un gondolier îi spuse că nu-l văzuse toată dimineaţa.

«O fi prea devreme», se gândi Don apropiindu-se de mal. Începu să contemple apa albastră, încercând să se hotărască ce se facă.

— Domnul Micklem, nu-i aşa? întrebă o voce de femeie.

Se întoarse şi privirea îi fu aţintită de ochii negri ai Mariei Natzka.

Era fermecătoare în rochia ei albastră şi pelerina largă.

— Oh! Bună ziua, spuse el scoţându-şi pălăria. Ce surpriză plăcută.

— Cum mai e obrazul dumneavoastră?

— Mai bine, mulţumesc. Mă mai doare puţin, dar pot să vorbesc.

Era într-adevăr una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzuse vreodată.

Privind-o, uită pe loc de Tregarth.

— Ne făceam griji pentru dumneavoastră, spuse Maria. I-am spus lui Cari că ar fi trebuit să vă conducem până acasă.

Don izbucni în râs:

— Fiţi pe pace, nu mor dintr-atât. Ce e cu dumneavoastră aici, atât de dimineaţă?

— Voiam să văd statuia lui Colleoni. Ştiţi cumva unde este?

— Cel mai bine ar fi să mergeţi cu gondola. E aproape de catedrala San Giovanni e Paolo, care merită şi ea vizitată.

Ochii domnişoarei luceau de interes şi Don, sedus de surâsul său, adăugă imediat:

— Ştiţi, sunt un ghid excelent, chiar dacă nu arăt. Aţi vrea să vă conduc sau preferaţi să fiţi singură?

— Ei bine, ca să fiu sinceră, chiar aşteptam această propunere, răspunse ea răzând. Ultima oară când am fost singură cu gondola, gondolierul m-a urmărit până la hotel, spunând că nu l-am plătit suficient.

— Încearcă trucul ăsta cu toată lumea. Trebuie să ştii cum să-i iei. Haideţi cu mine, o să vă arăt eu.

Porniră către gondole. Avea un mers graţios şi Don remarcă un grup de turişti americani care întorceau capul după ea cu admiraţie. Unul dintre gondolieri făcu o plecăciune în faţa lor.

— *Il campo dei Santi Giovanni e Paolo,* îi spuse Don, ajutând-o pe Maria să urce în gondolă.

Se aşeză lângă ea şi-şi întinse picioarele lungi. Nu se putea abţine să nu cadă pradă şarmului tinerei domnişoare. Şi ce altceva putea face înainte de a avea ştiri de la Giuseppe?

— Dar unde este fratele dumneavoastră astăzi? întrebă Don.

— Lucrează. Eu sunt aici în vacanţă, dar el lucrează.

— Şi cât staţi?

— O săptămână cred. Depinde de Cari. Aveţi mare noroc, domnule Micklem, că sunteţi liber să faceţi ce vreţi.

— Vă rog să-mi spuneţi Don.

— Cum spuneţi.

Fata îi aruncă o privire furişă pe sub sprâncenele lungi şi negre.

— Da, cred că sunt norocos. Fratele dumneavoastră spune că vă numiţi Maria. Ce nume frumos. Dumneavoastră vă consideraţi norocoasă?

— Nu mereu. Am avut totuşi mai mult noroc decât alţii. Tatăl meu a suferit mult în timpul războiului. A fost într-un lagăr de concentrare. După război, şi-a reluat afacerea şi totul a mers bine pentru noi.

— Mai trăieşte tatăl dumneavoastră?

— Da, dar îl trimite pe Cari să cumpere sticla. El se ocupă mai ales de partea financiară.

Don ciuli urechea:

— De sticlă? Cu asta se ocupă Cari?

Ea surâse:

— Vă miră. Fabrica de sticlă Natzka e totuşi foarte cunoscută.

Pe Don îl trecu un frison.

— Nu mă prea pricep, recunosc. Deci fratele dumneavoastră este aici ca să cumpere sticlă?

— Da, avem treizeci de magazine în Ungaria. Vindem acolo multă sticlă veneţiană.

— Vindeţi şi sticlă englezească?

— Da, chiar şi americană.

Don încerca să-şi ia un ton detaşat, dar era foarte entuziasmat.

— Cu cine faceţi afaceri în Marea Britanie? o întrebă el.

— Cu John Tregarth din Hampden, răspunse ea fără ezitare. Iar în America cu fabrica Van Ryder. Vedeţi, sunt la curent cu totul, chiar dacă fratele meu spune că nu mă interesează.

Gondola se pregătea să acosteze. Gondolierul sări pe mal ca s-o fixeze.

— Am ajuns, spuse Don, fericit de acest răgaz, care îi permitea să se gândească. (O ajută pe Maria să coboare.) Aşteaptă-ne, îi spuse gondolierului.

Traversară *campo,* până la statuia lui Colleoni.

Don, cu mintea în altă parte, începu un discurs despre istoria artei. Oare numele lui Tregarth fusese pronunţat din întâmplare, sau Maria era şi ea implicată în această afacere?

Hotărât să nu se arate curios în ceea ce-l privea pe Tregarth, o conduse pe Maria în biserică să-i arate mormântul dogilor.

Maria începu să dea semne de plictiseală în faţa erudiţiei lui Don şi-i propuse să se întoarcă la gondolă.

— S-a făcut cald, spuse el. Pe vremea asta, la Veneţia cel mai bine e pe apă. Haideţi să ne plimbăm puţin pe canale ca să mai stăm de vorbă.

— Chiar aveţi atât de mult timp pentru mine? întrebă ea ironic.

— Nu trebuie să fim egoişti, răspunse Don râzând. Gondolierul contează pe noi şi nu vreau să-l vexez.

Ea îl urmă sub soarele orbitor.

Odată instalaţi în gondolă, Don spuse:

— Vorbeaţi adineauri de John Tregarth. Îl cunoaşteţi?

— John? Bineînţeles! E unul dintre vechii noştri prieteni. Dar de ce mă-ntrebaţi?

— Îl cunosc şi eu, dar nu l-am mai văzut de mult. Din război.

Ea se întoarse spre el:

— Doar n-oţi fi acel pilot american despre care vorbea mereu! Ba da, ce proastă sunt! Sigur dumneavoastră sunteţi. Nu făcusem apropierea între Don Micklem despre care vorbea atât de des şi dumneavoastră. L-aţi dus la Roma în timpul războiului, nu-i aşa?

— Exact. L-aţi văzut de curând?

— Era aici acum trei zile, răspunse Maria, cu tristeţe în ochi. Cari şi cu mine suntem foarte îngrijoraţi. Credem că are probleme.

— Probleme? De ce credeţi asta?

— A plecat atât de repede şi părea tulburat...

— Deci nu mai e la Veneţia?

— Nu, a plecat la Paris acum trei zile.

O barjă cu sticle de Chianti goale plutea încet pe canal, condusă de doi băieţi zdrenţăroşi. Gondolierul lui Don, nervos, apropie gondola de zidul unei case, ca să facă loc ambarcaţiunii. Schimbă câteva înjurături cu cei doi băieţi, dar Don nici nu-şi dădu seama că gondola lor se oprise.

A plecat la Paris acum trei zile.

Această ştire îl trăsnise. Dacă era adevărată, îl căuta degeaba pe Tregarth la Veneţia. Dar oare era adevărată? Poate Maria greşise. Sau poate minţea.

— Ce păcat, spuse el pe un ton degajat. Aş fi vrut să-l revăd.

— Noi ţinem mult la John, spuse Maria. Aş vrea tare mult să ştiu ce e cu el. Era aşa de grăbit să plece, că am avut

impresia că fuge de cineva. Cari zice că imaginaţia mea e de vină, dar sunt sigură că nu e aşa. John nu era doar îngrijorat. Îi era frică.

— Sunteţi sigură că s-a dus la Paris?

— Da, l-am condus noi la tren.

— Spuneţi că-i era frică... L-aţi întrebat ce-l frământa?

Ea dădu din cap:

— N-a vrut să ne spună. «Nu pot să spun nimic, ne-a spus el. Nu vă amestecaţi. Totul va fi bine când voi ajunge la Paris.» Aşa ne-a spus. Ne-a rugat să-l conducem la gară. Noi trebuia să ieşim în seara aceea, iar Cari i-a spus că nu putem. John era disperat. Ne-a spus că trebuie neapărat să mergem cu el. Probabil că-i era frică să rămână singur. A insistat atât, încât în cele din urmă ne-am dus cu el. (Dădu din cap.) Nu ştiu ce să cred, dar îmi fac griji pentru el.

— Da, e ciudat, spuse Don intrigat. Şi cât timp a stat la Veneţia?

— Era aici când am ajuns noi. De cinci zile, cred. Mai e ceva care mi s-a părut ciudat: Cari şi John au cam aceiaşi furnizori. Nici unul dintre cei la care a fost Cari acum nu-l văzuse pe John. Cu siguranţă de data asta n-a venit pentru afaceri.

— Ştiţi cumva unde stă la Paris?

— La hotel *Chatham.* L-am rugat să ne scrie, dar n-am primit nimic. Trebuie să mergem la Paris imediat ce Cari termină aici. Sper să-l vedem acolo. Îi voi spune că v-am cunoscut. Sunt sigură că-i va părea rău că nu v-a văzut.

— Şi mie îmi pare, spuse Don. (Se întrebă dacă ar fi trebuit să-i spună Mariei ce ştia de John, dar se abţinu.) A trecut pe la fabrica voastră înainte să vină la Veneţia?

Ea dădu din cap că nu:

— De obicei aşa face, vine şi stă la noi, dar de data asta ne-a scris că nu mai merge atât de departe şi că speră să ne vedem la Veneţia.

— L-aţi găsit îngrijorat când aţi venit la Veneţia sau vi s-a părut că a început să se frământe mai târziu?

— Mai târziu. Când a venit să ne aştepte la gară părea foarte bine dispus. Credeam că stă la Gritti, unde Cari merge regulat, dar ne-a spus că stă la nişte prieteni, nu ne-a spus la cine. Am luat cina împreună şi ne-am dat întâlnire a doua zi dimineaţă. În seara aceea cred că s-a întâmplat ceva. N-a venit a doua zi şi l-am văzut venind la hotel seara, când ne pregăteam de plecare. Ne-a spus că trebuie să plece imediat la Paris şi că ne roagă să-l conducem la gară. Atunci am văzut că era foarte agitat.

— Şi de atunci n-aţi mai primit veşti de la el?

— Nu.

— De unde ştiţi că stă la hotel *Chatham*? V-a spus că intenţionează să stea acolo?

— Da, ne-a spus că probabil va sta zece zile la Paris şi că putem să-l găsim la *Chatham* când Cari îşi termină treaba aici.

— În locul dumneavoastră nu mi-aş face atâtea griji, spuse Don surâzând. Probabil că o să vă explice totul când vă întâlniţi.

— Sper, spuse ea serioasă. Ţinem tare mult la el şi nu suntem liniştiţi deloc.

Don schimbă subiectul conversaţiei.

Începu să-i arate toate locurile interesante pe lângă care treceau, dar nu avea în minte decât o idee: Tregarth.

Maria îi întrerupse firul gândurilor:

— Vreţi să luaţi prânzul cu noi, la hotel? întrebă ea.

Don ar fi vrut să accepte invitaţia, însă nu avea timp de pierdut. Avea o pistă de urmat. În plus, Giuseppe trebuie că avea informaţii pentru el.

— Mi-ar face plăcere, dar din păcate nu pot. (Se uită la ceas.) Trebuie să mă-ntorc, altfel întârzii.

— Poate mâine atunci. Am petrecut o dimineaţă minunată...

— Vă voi suna la hotel, răspunse Don ştiind cu siguranţă că nu va mai avea timp s-o revadă pe fermecătoarea domnişoară.

Ajunseră în faţă la *Gritti Palazzo.*

— Mulţumesc, Don, pentru această dimineaţă atât de interesantă. Am să vă recomand ca ghid prietenilor mei.

Surâse:

— Iar eu voi lăuda şarmul dumneavoastră.

Surâzătoare, Maria îi întinse o mână proaspătă şi fragilă şi intră în hotel.

Don plecă spre *Palazzo della Toletta,* regretând deja despărţirea de tânăra domnişoară, dar, imediat ce-l văzu pe Giuseppe pe trepte, imaginea ei îi pieri din minte.

— Intră, îi spuse el lui Giuseppe, conducându-l spre birou. (Îi turnă un pahar de vin şi-l întrebă:) Ce mai e nou? Ai informaţii despre fată?

Dădu din cap că da.

— Bun. Ai aflat unde stă?

— Locuia cu tatăl său pe Fondamento Nuove. Au o casă mică lângă cafeneaua Luigi.

— Tatăl său ştie că a murit?

— Da, signor. A fost o lovitură grea pentru el. E bătrân şi bolnav. A fost ghid pe vremuri, dar a suferit un accident şi are ambele picioare amputate. Fata îl întreţinea din ce câştiga la Rossi. Cunoaşteţi sticlăria Rossi, domnule?

Don dădu din cap că da:

— Poliţia l-a anunţat pe bătrân?

— Azi dimineaţă.

— Bun. Şi zici că locuieşte lângă cafeneaua Luigi? Unde e asta?

— Lângă Rio di Panada. Dacă vreţi să mergeţi acolo, vă însoţesc.

Don se uită la ceas. Era unu şi ceva.

— Vino la două jumătate şi mergem împreună.

— Bine, signor.

După ce Giuseppe plecă, Don îl sună pe Cherry. La scurt timp, Cherry intră, arborând o expresie glacială şi demnă pe faţa lui rozalie.

— Domnul a sunat?

— Aş vrea să iau masa în douăzeci de minute. Adu-mi un Martini şi lasă aerele astea. Ai zice că ai înghiţit o umbrelă, zise Don vesel.

Cherry ridică o sprânceană, dar nu-şi schimbă atitudinea. Se simţea lezat şi voia să-şi manifeste dezaprobarea.

— Foarte bine, domnule, spuse el.

Şi ieşi ţeapăn ca un stâlp de telegraf.

Mutrele lui Cherry nu aveau nici un efect asupra lui Don, dar Cherry nu se descuraja.

Don ridică receptorul:

— Vă rog hotel *Chatham* din Paris, cât se poate de repede, îi spuse centralistei.

— Vă sunăm noi, domnule.

Închise, îşi aprinse o ţigară şi începu să se plimbe de-a lungul şi de-a latul camerei.

Cherry aduse paharul de Martini şi-l aşeză pe masă.

— Scuzaţi-mă, domnule, spuse Cherry arogant. Lady Denning a telefonat. Organizează un supeu în cadru restrâns şi speră să participaţi.

— Telefonează-i şi spune-i că sunt ocupat. Cred că ţi-am spus foarte clar că nu accept nici o invitaţie!

Cherry continuă:

— Îmi permiteţi, vă rog, să vă amintesc că aveţi obligaţii faţă de câţiva prieteni? Casa aceasta a contribuit în fiecare an la succesul sezonului. Aş îndrăzni chiar să adaug că seratele organizate de noi sunt cunoscute în lumea întreagă şi că...

— Îmi pare rău, Cherry, dar de data asta am alte treburi de rezolvat. Fii înţelegător şi nu mă mai cicăli.

— Foarte bine domnule, răspunse Cherry, căruia îi tremurau valurile de guşă, după care ieşi din încăpere în pas

maiestuos şi închise uşa cu un zgomot sec. Don ridică din umeri, bău jumătate de pahar şi, auzind soneria telefonului, îl puse jos grăbit.

— Aveţi legătura cu Parisul, signor.

— Mulţumesc. Alo, hotel *Chatham*? întrebă Don.

— Da, domnule. Aici recepţia, răspunse persoana în engleză.

— Aveţi pe cineva cu numele de Tregarth? John Tregarth?

— Rămâneţi un moment, vă rog.

Don îşi stinse ţigara la jumătate şi începu să bată darabana nervos pe marginea mesei.

— Alo? Da, domnule, domnul Tregarth este la noi.

Don oftă adânc. N-o crezuse pe Maria.

— Şi acum mai este acolo?

— Cred că da, domnule. Vreţi să verific?

— Don Micklem îl caută. Puteţi să-mi faceţi legătura la el în cameră?

— O secundă, domnule.

După câteva momente, Don auzi un declic pe linia telefonică şi o voce:

— Alo? Aici John Tregarth.

Trecuseră treisprezece ani de când nu mai vorbise cu Tregarth şi conversaţia lor avusese loc în urletul infernal al motorului de avion, în drum spre Roma. Aşadar nu putea recunoaşte vocea lui Tregarth. Vocea de la capătul firului ar fi putut fi a oricui.

— Aici Don Micklem. Îţi aminteşti de mine, John?

După un moment de linişte, vocea răspunse:

— Da, îmi amintesc.

Don îşi lipi receptorul de ureche ca să audă orice zgomot, orice inflexiune a vocii.

— Ce mai faci, John? Nu ne-am văzut de atâta vreme...

— Da? Pentru mine timpul trece atât de repede. Unde eşti?

Vocea i se părea ciudată lui Don. Nu părea umană. I se părea că ascultă o voce fără suflet, care nu aparţinea nimănui.

— Sunt la Veneţia, răspunse Don. John, am o scrisoare de la soţia ta. Îşi face multe griji pentru tine.

— Griji? De ce?

Vocea ca de robot începea să-l enerveze pe Don.

— Ascultă, bătrâne, a trecut o lună jumătate de când nu mai are nici o veste de la tine, e normal să-şi facă griji. Ce naiba faci?

Urmă o tăcere lungă. Don asculta mormăitul slab de pe linia telefonică. I se părea că aude o răsuflare deasă.

— Alo? John? Eşti acolo?

— Da, răspunse vocea posacă. Ce spuneai?

— Soţia ta nu mai are veşti de la tine de o lună şi jumătate. Ce naiba faci pe acolo? repetă Don ridicând tonul.

— O lună jumătate? Imposibil. I-am mai scris de atunci, sunt sigur.

— N-a primit decât o scrisoare de la tine, acum o lună jumătate. Ce e cu tine, John?

— O lună jumate...

Vocea se stinse. Urmă o tăcere lungă şi, în momentul în care Don se pregătea să mai spună ceva, auzi un zgomot care îi dădu din nou un frison pe spinare: acela al unui bărbat care plângea.

— John! strigă Don. Ce s-a întâmplat? Eşti bolnav?

Urmă din nou tăcerea, apoi vocea fără timbru se auzi din nou:

— Nu ştiu. Cred că-mi pierd minţile. Nu ştiu ce caut aici. Nu mai ştiu ce fac. Pentru numele lui Dumnezeu, Micklem, ajută-mă!

— Linişteşte-te, spuse Don surprins. Vin imediat. Rămâi acolo. Iau un avion de la Lido şi ajung la Paris în patru-cinci ore. Stai acolo şi nu te alarma.

— Grăbeşte-te... gemu vocea. Te implor, grăbeşte-te.

Tonul era suficient de exagerat ca să-i stârnească neîncrederea lui Don.

— Vin, spuse el rece. Nu-ţi face griji, ajung imediat.

Dădu un bobârnac cu unghia în receptor, sperând ca interlocutorul să creadă că a închis şi, cu receptorul lipit de ureche, ascultă concentrat, atent la cel mai mic sunet.

Trucul funcţionă.

Auzi râsete îndepărtate. Apoi vocea unui bărbat care se afla aproape de telefon:

— Hai c-a muşcat momeala.

— Taci, imbecilule, se auzi altă voce de bărbat şi închise telefonul.

VI

Don rămase un moment cu ochii aţintiţi pe peretele din faţa lui. Se enerva rar, dar de data asta făcea spume. Picase de prost şi asta îl rănise în orgoliu. Dacă bărbatul de la telefon n-ar fi spus ultimele cuvinte, ar fi plecat imediat la Paris. Cei răspunzători de dispariţia lui Tregarth aveau, se pare, tot interesul să-l facă să plece din Veneţia.

Ceea ce-l enerva şi mai tare era că se lăsase dus de nas de Maria Natzka.

«Te-a avut, se gândea el dând un pumn în masă. Şi ea şi frate-su sunt implicaţi în povestea asta şi trebuia să-ţi dai seama când ţi-a spus că îl cunoaşte pe Tregarth. Învăţătură de minte să te mai laşi sedus de ochi negri.»

«În orice caz, îşi spuse el ca să se consoleze, n-am spus prea multe. Am spus doar că sunt un vechi prieten de-al lui Tregarth.»

Cherry intră.

— Masa e servită, domnule.

Don se duse în salon şi se aşează la masă. Mâncă în grabă şi-l scandalizâ pe Cherry refuzând mai multe feluri de mâncare. Se gândea tot timpul şi, la sfârşitul mesei, avea deja un plan de bătaie.

— Du-te să mănânci şi tu, îi spuse lui Cherry, ridicându-se de la masă. Şi după aceea vino înapoi, vreau să-ţi spun ceva.

Cherry ridică din sprâncene. Dacă Micklem spera să-l convingă să refuze mondenităţile în acest sejur, se înşela amarnic.

— Prea bine, domnule, spuse el pe un ton grav.

— Să vii repede, în zece minute. E ceva urgent, adăugă Don, întorcându-se în birou.

Ridică receptorul şi sună la *Gritti Palazzo.*

— Pot vorbi vă rog cu signorina Natzka? Domnul Micklem la telefon.

— O clipă, domnule.

După un moment, se auzi vocea Mariei.

— Alo? Don? Scuză-mă pentru întârziere, eram la restaurant.

— Sper că nu v-am întrerupt de la masă, voiam să vă vorbesc. Când am venit, am sunat la hotelul *Chatham* şi am vorbit cu Tregarth. Am avut o conversaţie surprinzătoare. M-a rugat să mă duc imediat la el.

— E bolnav? întrebă ea îngrijorată.

Dacă Don n-ar fi ştiut că şi ea făcea parte din complotul care trebuia să-l îndepărteze de Veneţia, ar fi luat de bună această îngrijorare.

— Probabil. N-am reuşit să scot mare lucru de la el, dar cred că şi-a cam pierdut minţile. În mod sigur e într-o depresie gravă. Plângea şi nu ştia unde se află.

— Vai, dar e groaznic ce-mi spuneţi! exclamă Maria. Şi nu are pe nimeni lângă el?

— Cred că e singur. M-a rugat să mă duc la el, aşa că plec. O să închiriez un avion de la Lido. Ajung la Paris în patru-cinci ore. Vreţi să veniţi cu mine? Cred că o prezenţă feminină i-ar face bine în starea în care se află.

Urmă o scurtă tăcere şi Don surâse amar. Oare ce scuză avea să găsească? Dacă n-ar fi fost sigur de refuzul ei, nici n-ar fi întrebat-o.

— Din păcate nu pot să plec astăzi, răspunse ea în cele din urmă. De altfel nici mâine. Cari organizează o serată pentru partenerii lui de afaceri şi trebuie să-l ajut să-şi primească invitaţii.

— Oh, mă gândeam eu că nu sunteţi liberă, dar dacă eraţi, cred că i-ar fi părut bine să vă vadă. Mă duc şi, dacă e atât de deprimat precum părea, cred că-l duc direct acasă. Aşa că o să mă-ntorc până la sfârşitul săptămânii.

— E foarte drăguţ din partea dumneavoastră că vă întrerupeţi vacanţa pentru el. Dacă pot face şi eu ceva... Am să-i spun chiar acum lui Cari. Dacă se eliberează mai repede, vreţi să venim la Paris?

— Doar dacă veneaţi astăzi, altfel nu cred că mai are rost. Dacă nu se simte bine, îl duc acasă cu avionul chiar în seara asta.

— Poate că e cea mai bună soluţie. Vă rog să mă ţineţi la curent. Noi mai stăm câteva zile aici, după care ne găsiţi la *Chatham.*

— Eu mă-ntorc peste câteva zile, deci vă voi prinde înainte de plecarea la Paris. Trebuie să mă grăbesc. Am de făcut bagajul şi apoi plec la aeroport. La revedere.

— La revedere, Don. E drăguţ din partea dumneavoastră.

— Dar e ceva foarte normal, spuse Don. Pe curând.

«Pe mai curând decât crezi, tu şi frumosul de frate-tu», se gândea el închizând telefonul.

Cherry bătu la uşă şi intră.

— Cherry, am o treabă pentru tine, spuse Don. Închide uşa şi ia loc.

— Vă rog, domnule, spuse Cherry, scandalizat.

— Dar ia loc când îţi spun! repetă Don nervos. Nu e momentul să faci mutre. Am multe să-ţi povestesc şi trebuie să ne păstrăm forţele. Ia loc, bătrâne.

Cherry se instală cu un aer de reproş pe marginea scaunului cel mai incomod din încăpere. Chiar şi aşezat, reuşea să dea impresia că e în picioare.

Don îi povesti pe scurt despre vizita Hildei Tregarth, întâlnirea sa cu Sir Robert Graham şi Dicks. Pe măsură ce vorbea, în ochii lui Cherry se aprindea un licăr de interes.

Când Don ajunse la întâlnirea cu Rossi, urmărirea prin oraş şi descoperirea cadavrului Louisei Peccati, lui Cherry îi ieşiseră ochii din cap, iar atitudinea stilată de valet era de mult uitată. În timpul liber, citea romane poliţiste şi povestiri fantastice, aşa că aventurile lui Don îl pasionau. Când auzi ultima conversaţie cu cei de la hotelul *Chatham,* Cherry nu-şi mai putu ascunde entuziasmul.

— Acum ştii toată tărăşenia, termină Don. Am nevoie de ajutorul tău, Cherry. Vrei să intri în povestea asta? Te previn că s-ar putea să fie periculos. Oamenii ăştia nu se dau înapoi de la nimic. Ce părere ai?

— Dacă vreau... Dar cum... începu Cherry, care, amintindu-şi de poziţia şi demnitatea sa, se întrerupse brusc şi tuşi o dată înainte de a continua: Cu siguranţă domnule, aş fi bucuros, am să fac tot ce-mi stă în putinţă.

Don surâse.

— Bravo, Cherry, aşa speram şi eu. Te vei duce la Paris şi vei întreba de Tregarth la hotel *Chatham.* Sunt sigur că va pleca de acolo înainte de sosirea ta, dar, dacă e încă acolo, asigură-te că e vorba de Tregarth. Eu fac pariu că e un

impostor, dar vreau să fiu sigur. (Scoase dintr-un sertar fotografia pe care i-o dăduse Hilda Tregarth.) Fotografia asta e destul de recentă. Ia-o ca să ai cu cine să-l compari pe cel care se dă drept Tregarth. Dacă nu e el, fă-te că nu s-a întâmplat nimic. Spune-i că a trebuit să plec urgent la Londra pentru nişte afaceri, că-i sugerez să se întoarcă cu tine şi să treacă pe la mine. Nici nu cred că vei avea ocazia să-i propui asta. Omul nostru sigur nu va fi acolo. În acest caz, arată-i fotografia tipului de la recepţie şi întreabă-l dacă l-a văzut pe Tregarth. Sigur nu-l va recunoaşte. Crezi că poţi face asta?

Cherry îşi umezi buzele. Ochii lui albaştri luceau de entuziasm. Misiunea lui părea mult mai pasionantă decât organizarea seratelor.

— Sigur, domnule. Deci voi fi pe post de anchetator? Ceea ce se numeşte vulgar detectiv, nu?

— Cam aşa ceva, răspunse Don, încercând să rămână serios. Dar fii prudent, Cherry. Oamenii ăia sunt periculoşi.

— Am să fiu cu băgare de seamă, domnule. Fostul meu stăpân, ducele, mi-a făcut cadou o sabie când am plecat de la el. Am devenit destul de agil în mânuirea ei şi vă asigur că nu le-ar fi uşor să mă asasineze.

Don făcu, la rândul lui, ochii mari. Imaginea lui Cherry bătându-se cu sabia la Paris îl făcea să moară de râs.

— Şi dumneavoastră ce faceţi între timp, domnule? Vreţi să-i faceţi pe oamenii aceia să creadă că aţi plecat la Paris, dar de fapt rămâneţi aici, nu?

— Exact, răspunse Don, surprins că Cherry a înţeles atât de repede situaţia. Imediat ce suntem gata, îl rugăm pe Giuseppe să ne ducă cu gondola la aeroportul de la Lido. O să vorbesc cu Jack Pleydell să pregătească avionul. Mergem până la Padova şi de acolo eu mă-ntorc la Veneţia cu trenul. Jack te va duce la Paris. Sper că am convins-o pe signorina Natzka de plecarea mea, dar s-ar putea să mai fie cineva pe aeroportul din Paris, ca să vadă că am sosit. Am să-i spun lui

Jack să plece la Londra imediat după ce cobori. Vreau să-l aducă pe Harry la Veneţia. Cred că voi avea nevoie şi de el.

— Şi eu voiam să vă spun să-l aduceţi, domnule. Mason nu e foarte stilat şi conduce periculos uneori, dar poţi avea încredere în el. M-aş bucura să-l ştiu cu dumneavoastră.

— Atunci ne-am înţeles. Comunici cu mine prin Giuseppe. Ştii unde stă, iar eu îi voi spune mereu unde sunt. Aş vrea să mă duc să-l văd pe tatăl Louisei Peccati după-amiază. Du-te să-ţi faci bagajele Cherry, eu sun să aranjez cu avionul.

— Da, domnule.

Cherry ieşi din cameră, cu o rapiditate surprinzătoare pentru un om atât de corpolent.

Un bărbos solid, îmbrăcat într-un costum de velur bleumarin şi cu o pălărie de fetru neagră, mergea dinspre gară înspre debarcader. Amestecându-se printre turişti, aştepta *vaporetto,* care se apropia de ponton.

Aruncându-şi rucsacul înapoi pe umăr, avansă pe pasarelă împreună cu un grup de americani care erau la Veneţia pentru prima dată.

Nimeni, nici cei mai apropiaţi prieteni nu l-ar fi recunoscut pe Don. Ajuns la Padova, se dusese la un croitor cu care colaborase cândva pentru un bal de la *palazzo* şi, după ce l-a făcut pe Benvenuto, patronul croitoriei, să jure că nu va spune nimic, l-a rugat să-i schimbe înfăţişarea. Benvenuto l-a schimbat în artist american care călătorea prin Europa pe jos. Rezultatul era remarcabil.

Avea nevoie de barbă ca să-i ascundă cicatricea. Hainele, pălăria şi bocancii grei îl transformau complet şi ştia că e de nerecunoscut.

Coborî din vaporaş la debarcaderul San Zaccharia, traversă în pas domol *piazzetta* din faţa bazilicii San Marco şi ajunse la locuinţa modestă a lui Giuseppe, care era imediat lângă San Maria Formosa.

Ajungând la colţul străzii, cu greu îşi păstră cumpătul. În faţa lui era bărbatul cu pălărie albă.

Silueta lungă îl făcea de nerecunoscut. Mergea nonşalant, cu mâinile în buzunare, cu pălăria lăsată pe ceafă, iar cerceii îi străluceau în soare.

Don încetini pasul. Prezenţa bărbatului în apropierea casei lui Giuseppe oare însemna ceva?

Bărbatul aruncă o privire peste umăr. Privirea lui se opri fix pe Don, care îşi luă un aer indiferent, apoi schimbă direcţia şi Don răsuflă uşurat. Bărbatul intră în barul de la capătul străzii. Se aşeză la o masă, lângă uşă. Don se opri puţin în faţa barului, ezită ca orice turist şi intră şi el. Bărbatul îi aruncă o privire fugitivă.

Don se aşeză şi chelneriţa se apropie de el.

— *Vino rose,* ceru Don tare. M-aţi înţeles?

Chelneriţa dădu din cap că da şi se apropie de bărbatul cu pălărie albă care ceru o sticlă de Chianti alb.

Don îşi aprinse o ţigară, uitându-se afară prin uşa deschisă.

Chelneriţa îi aduse o carafă de vin roşu obişnuit şi un pahar. Îi trecu pe notă dublul preţului obişnuit şi îi duse bărbatului sticla de Chianti.

— L-aţi văzut pe signor Busso în dimineaţa asta? o întrebă el. Îl aştept.

— Nu, signor Curizo, nu l-am văzut.

Bărbatul cu pălărie albă scoase un mormăit, îşi aprinse o ţigară, îşi întinse picioarele şi începu să contemple fundul paharului cu o privire nemulţumită.

Don bău puţin vin, apoi deschise rucsacul şi scoase *Daily Mail.*

Bărbatul băuse deja o jumătate de sticlă când în prag se ivi o umbră. Bondocul intră în bar.

— Da, ştiu c-am întârziat, spuse el în timp ce se aşeza la masa lui Curizo, dar am o durere de cap... Ar fi trebuit să mai stau în pat.

— Mă doare-n cot de durerea ta de cap, bodogăni celălalt. Sigur o meriţi. Te aştept de douăzeci de minute.

Tipul, care se numea probabil Busso, se uită la Don şi strânse din buze:

— Data viitoare...

— Da... Totdeauna e data viitoare... N-o să mai fie o dată viitoare. A plecat la Paris.

— Dar se întoarce.

— Noi n-o să mai fim aici, spuse Curizo ridicându-se. Hai, avem de lucru.

Ieşiră şi Don îi privi îndepărtându-se. Când ajunseră la colţ se ridică repede şi plecă pe urma lor. Traversară. Don, care rămăsese mult în spate, îl văzu pe Curizo oprindu-se în faţa unei vile, scoţând o cheie din buzunar şi deschizând o uşă de pe care se lua vopseaua.

Cei doi intrară şi închiseră uşa. Don reţinu numele străzii şi numărul, o luă înapoi şi ajunse imediat la casa lui Giuseppe. Bătu la uşă.

Giuseppe deschise.

— Bună seara, spuse Don pe un ton grav. Mi s-a spus că la această adresă găsesc un gondolier care e cel mai bun vâslaş din Veneţia. Aşa este?

Giuseppe se îndreptă semeţ şi o lucire feroce îi apăru în ochii negri.

— Eu sunt cel mai bun vâslaş din Veneţia, spuse. Cine sunteţi şi ce doriţi?

Don îi surâse:

— Nu mă recunoşti, Joe?

Giuseppe îl privi atent, clipi de câteva ori şi se dădu în lături ca să-l lase să treacă.

— Nu, signor, nu v-am recunoscut. Magnifică deghizare.

Don intră în încăperea mare, mobilată sumar, dar curată şi ordonată.

— Deocamdată n-am unde să stau, spuse Don. Aş putea să-mi stabilesc aici cartierul general? N-o să dorm decât o noapte sau două.

— Sigur, signor, spuse Giuseppe şi expresia i se lumină brusc. Tot ce e aici e şi al dumneavoastră.

— Mulţumesc, Joe. Acum ascultă-mă bine: cei doi tipi de ieri au intrat într-o casă de pe Campo di Salizo, la numărul 22A. Poate locuiesc acolo, nu ştiu. Ştii pe cineva de încredere care să se intereseze? Vreau să ştiu cine intră şi cine iese de acolo. Era o cafenea chiar în faţă, deci nu va fi greu de urmărit.

— Mă ocup, spuse Giuseppe. Ştiu o fată care lucrează acolo. Va supraveghea ea casa până la miezul nopţii, după care mă ocup eu. Am putea oare să-i dăm ceva bani?

Don scoase din buzunar câteva bancnote şi-i dădu lui Giuseppe una de zece mii de lire.

— Ia. Pentru cazarea mea şi ce vrei să-i dai fetei. E bine?

Giuseppe arboră un surâs larg:

— Da, signor.

— Cei doi poate că ne-au văzut împreună. Nu trebuie să fim reperaţi. Deocamdată nu am ceva precis să-ţi cer, dar voi avea în curând. Du-te imediat la cafenea să-i spui fetei să supravegheze casa. Eu mă duc la signor Peccati. Ne vedem aici peste două ore.

— Bine, signor.

Cei doi ieşiră, Giuseppe o luă în pas alert spre Campo del Salizo, iar Don spre Fondamento Nuove.

Stefano Peccati era aşezat în scaun cu rotile, într-o cămăruţă mobilată doar cu două scaune, o masă şi un covor uzat.

Chipul zbârcit al lui Peccati părea lipsit de orice căldură umană. Corpul fără picioare era foarte drept şi îl privea pe Don cu ochi duri şi strălucitori, fără să clipească.

— Nu pot să vă primesc astăzi, signor, spuse el. Tocmai mi-a murit fata. Un bătrân are dreptul să rămână singur în durerea lui.

— Da, însă ştiu câteva amănunte despre moartea fiicei dumneavoastră şi cred că ar trebui să vi le spun.

Chipul bătrânului se crispă:

— Cine sunteţi dumneavoastră? Ce ştiţi despre fata mea?

— Sunt Don Micklem. Poate fata dumneavoastră v-a vorbit de mine.

— Îl cunosc pe domnul. Nu semănaţi deloc cu el. Plecaţi.

— Aţi observat cicatricea în formă de Z pe care Micklem o are pe obrazul drept? întrebă Don. Uitaţi-vă. (Dădu cu grijă la o parte barba pe care Benvenuto i-o lipise pe obraz.) Vedeţi?

Peccati îl privea neîncrezător:

— Nu-nţeleg.

— Atunci ascultaţi-mă. Numele lui John Tregarth vă spune ceva?

Ochii bătrânului avură o lucire.

— Am mai auzit numele ăsta, răspunse el calm. Ce e cu el?

— Este un prieten de-al meu care a dispărut. Îl caut. Doi bărbaţi pe nume Curizo şi Busso sunt implicaţi în dispariţia lui. Soţia lui Tregarth mi-a spus să iau legătura cu Manrico Rossi, care colabora cu Tregarth. M-am dus la magazinul lui. Fata dumneavoastră m-a recunoscut. A făcut un mulaj din sticlă cu iniţialele lui Tregarth. A făcut în aşa fel încât numai eu să-mi dau seama. Aşa că am înţeles că nu voia să vorbească acolo. Am întâlnit-o mai târziu. I-am spus că îl caut pe Tregarth şi mi-a dat o adresă, înainte să-mi poată spune mai multe, Busso a apărut din senin şi m-a luat la bătaie. Când mi-am revenit, m-am dus imediat pe Calle Mondello, numărul 39, la adresa pe care mi-o dăduse ea. Era cu siguranţă adresa unde se ascundea Tregarth, dar el nu

mai era. În schimb, am găsit-o pe fata dumneavoastră; fusese torturată şi asasinată.

Bătrânul strânse pumnii şi plecă privirea.

Don îşi aprinse o ţigară şi se apropie de fereastră pentru a-i da bătrânului un răgaz să-şi revină. Nu se întoarse până nu-l auzi pe Peccati, după câteva momente:

— Continuaţi, signor. Mai aveţi ceva să-mi spuneţi?

— Nu prea. De atunci, am fost urmărit peste tot. Au încercat să mă facă să plec din Veneţia. Aşa că am înţeles că, pentru a elucida misterul, trebuie să mă pot mişca în voie. Am plecat din Veneţia şi am revenit deghizat. V-aş ruga să-mi spuneţi tot ce credeţi că mi-ar putea fi util ca să o pot răzbuna pe fata dumneavoastră şi să-l găsesc pe Tregarth. Puteţi să mă ajutaţi?

— Ce vreţi să fac eu? spuse Peccati cu amar în glas. Sunt infirm. Dacă aş putea, v-aş ajuta, dar nu pot.

Don se aşeză.

— Poate puteţi să-mi daţi câteva informaţii. Ştiţi cumva dacă fiica dumneavoastră şi Tregarth se cunoşteau?

— Domnul Tregarth e un bun prieten de-al nostru. I-a salvat viaţa fiului meu în război. Fiul meu era şeful rezistenţei la Milano. Dacă domnul Tregarth nu ar fi dat rezistenţei arme şi bani, fiul meu ar fi fost pierdut.

— Şi unde e fiul dumneavoastră acum? întrebă Don.

— Nu ştiu. Nu mai ştiu nimic de el de şase ani. Cred că e la Roma.

— Tregarth e la Veneţia acum?

— Cred că da. O fi reuşit să fugă, dar m-aş mira.

— Puteţi să-mi spuneţi ce s-a întâmplat? A venit să vă vadă?

— Da.

— Când?

— Acum o săptămână. Ne culcasem deja. Pe la două noaptea, am auzit bătăi în uşă. Louisa a venit şi ea. I-am spus să nu deschidă, dar mi-a spus că e cineva care ştie

semnalul pe care îl aveam în timpul războiului, când aveam nevoie de ajutor. Eu nu vroiam să deschidă. N-aveam cum s-o apăr, dar ea a insistat să deschidă. Era domnul Tregarth. Era bolnav, epuizat. Înainte de a se prăbuşi, a apucat să ne spună că era urmărit şi că probabil l-au văzut intrând. Louisa s-a dus să încuie uşa. L-a dus pe signor în camera din fund, unde l-a aşezat cât se putea de confortabil. Era rănit la coaste, iar rana se infectase şi stătea de cel puţin trei săptămâni aşa. Avea febră. În timp ce Louisa îl îngrija, eu am rămas aici, la fereastră, cu lumina stinsă. Am văzut doi bărbaţi, unul înalt şi unul mic, care mergeau pe Fondamento. Au trecut prin faţa casei, apoi s-au întors şi s-au îndepărtat.

— Unul dintre ei avea o pălărie albă?

Bătrânul dădu din cap în semn de aprobare.

— Aceşti doi bărbaţi v-au ucis fiica.

— Aşa mă gândeam şi eu. Trebuie pedepsiţi, signor.

— Vor fi! (Don se ridică şi începu să umble prin casă, gândindu-se la ce aflase.) Cât a stat Tregarth aici? întrebă el în cele din urmă.

— Numai o zi. Se simţea mai bine după ce a fost îngrijit şi hrănit de Louisa. Nu ştiu ce i-a spus, nu mare lucru, cred. Eu am stat cea mai mare parte a timpului la fereastră, să supraveghez strada. După ce a plecat, Louisa mi-a spus puţinul pe care-l aflase. Era într-o situaţie critică. Era urmărit de la Viena şi încercaseră de două ori să-l omoare. Reuşise să ajungă la Veneţia, dar erau pe urmele lui. Fusese cât pe ce să fie prins, dar îşi amintise că Louisa locuia aici şi se refugiase la noi la timp.

— V-a spus cine îl urmărea?

— Nu l-am întrebat, era mai prudent aşa. A putut să stea la noi în acea zi, fiindcă era duminică şi Louisa nu lucra. Ne-a cerut să-i găsim o ascunzătoare. Am insistat să rămână aici, dar nu voia să ne pună viaţa în pericol, aşa că am fost obligaţi să cedăm. Louisa ştia că era goală casa aceea de pe

Calle Mondello. Nimeni nu merge pe acolo. Într-una dintre camere era un pat, abandonat de ultimul locatar. Louisa s-a dus cu el în seara aceea. Au făcut mult pe drum, pentru că domnul era foarte slăbit. I-a spus Louisei că rămâne acolo până când se va simţi mai bine şi că apoi va încerca să se întoarcă în Anglia.

— Avea de gând să se întoarcă în Anglia?

— Da, trebuia neapărat să se întoarcă.

Dacă era adevărat, teoria lui Robert Graham nu era plauzibilă! Tregarth nu trecuse în tabăra adversă. Dar oare era adevărat?

— Ce s-a întâmplat pe urmă? Şi-a revenit?

— Nu, signor, chiar deloc. Casa era plină de igrasie. Louisa nu putea merge suficient de des să-l panseze. Febra îi creştea. La două zile după ce l-a instalat acolo, bărbatul cu pălărie albă s-a dus la magazinul lui Rossi. Louisa l-a recunoscut după descrierea pe care i-o făcusem eu. Rossi ştia că Tregarth ne făcuse cândva un serviciu. Acest Curizo - aşa-l cheamă, nu? - ştia că Tregarth plecase de la noi. Bănuia aşadar că ştim unde e ascuns. Au început să ne urmărească şi Louisa putea cu greu să se mai ducă pe Calle Mondello. L-a anunţat pe domnul Tregarth că este urmărită. Atunci dânsul şi-a amintit că trebuia să veniţi la Veneţia. Citise în ziar. I-a trimis o carte poştală directorului său de la Londra. N-a avut curaj să-i scrie soţiei, de teamă ca Louisa să nu fie prinsă când expedia scrisoarea. Aţi primit mesajul, signor?

— Da, soţia lui mi l-a adus.

— Toate astea au durat ceva timp. Era foarte bolnav. Nu puteam decât să aşteptăm sosirea dumneavoastră. Într-o seară, Curizo a venit aici când Louisa nu era acasă. A scotocit peste tot. Nu puteam să fac nimic, înţelegeţi? Eram singur. Nu l-a găsit pe domnul Tregarth şi a plecat. Nu mi-a spus nici un cuvânt. Am înţeles atunci că situaţia devenea foarte periculoasă pentru Louisa. Am implorat-o să nu se mai

ducă la domnul Tregarth, dar mi-a răspuns că nu poate să-l abandoneze. A doua zi dimineaţă, a plecat la serviciu şi nu s-a mai întors. Aseară, poliţia a venit să-mi spună că a murit.

— Credeţi că Tregarth a fugit?

— Nu ştiu, dar e puţin probabil. Era bolnav, epuizat. Nu putea ajunge departe. Nu cred că a rezistat.

— Şi nu vă puteţi da seama de ce aceşti oameni îl urmăresc cu atâta ardoare?

— Nu, signor.

— Trebuie să continui cercetările, spuse Don. Vă ţin la curent. Nu aveţi pe nimeni care să vă îngrijească?

Bătrânul dădu din cap:

— N-am pe nimeni, signor.

— Nu vă faceţi griji. Mă ocup eu de asta. Fiica dumneavoastră l-a ajutat pe prietenul meu, sper că nu-mi veţi refuza ajutorul, nu?

Bătrânul ridică din umeri.

— Sunt forţat să-l accept, signor. N-am de ales.

— Voi găsi pe cineva care să aibă grijă de dumneavoastră. Nu veţi duce lipsă de nimic.

— Oricum n-o mai duc mult. Sunt bătrân şi obosit. Viaţa mai avea un sens când trăia Louisa, dar acum... (Îi întinse mâna lui Don.) Mulţumesc că aţi venit, signor. Dacă vreţi să mă faceţi fericit, pedepsiţi-i pe oamenii aceia.

— Vă promit, răspunse Don, cu chipul înăsprit. Pe curând.

Se lăsa seara când ieşi din casă. Se uită prudent în dreapta şi-n stânga înainte de a ieşi la lumină. Strada era pustie.

VII

O oră mai târziu, se plimba nervos de-a lungul şi de-a latul camerei lui Giuseppe. Îşi aprindea din când în când câte o ţigară, se uita la ceas şi-şi relua patrularea.

Începuse să se îngrijoreze. Giuseppe trebuia să fi venit de o jumătate de oră. Oare avusese probleme? Don se uită din nou la ceas. Dacă nu venea în cinci minute trebuia să se ducă după el.

Trecură încă trei minute, Don auzi uşa de la intrare deschizându-se şi Giuseppe intră cu răsuflarea tăiată. Îşi depărtă braţele zdravene în semn de scuze şi trânti uşa cu piciorul.

— V-am făcut să aşteptaţi, signor, spuse el, dar Anita avea multe să-mi spună şi cum ea nu se grăbeşte niciodată...

— Începusem să-mi fac griji. Ce noutăţi ai?

— Mi-am luat notiţe ca să nu uit, răspunse Giuseppe, scoţând din buzunar o bucată de hârtie. Ştiţi, signor, eu n-am obiceiul să...

— Da, da, îl întrerupse Don nerăbdător. Ce ţi-a spus?

Giuseppe începu să studieze hârtia cu o încetineală exasperantă, îşi drese glasul şi scuipă în şemineu:

— Ei bine, signor, mai întâi l-a văzut intrând pe Manrico Rossi. A bătut la uşă şi cineva i-a deschis. Anita cunoaşte multă lume la Veneţia. S-a născut aici şi are multe relaţii. Îl cunoaşte pe Manrico Rossi, fiindcă a fost de multe ori la magazinul lui.

— Bine, am înţeles. Deci Rossi a fost primul musafir. Cine a urmat? întrebă Don, încercând să-l anime pe Giuseppe.

— Doi bărbaţi pe care nu-i mai văzuse până atunci s-au oprit în faţa casei. Pesemne nu ştiau dacă au ajuns unde trebuie. Unul dintre ei a întrebat dacă se află pe *Campo del Salizo*. Anita crede că erau nemţi. Amândoi. Au bătut la uşă şi au intrat.

— Nu-i mai văzuse niciodată? E sigură?

— Da, signor. Unul avea o valiză. Probabil veneau direct de la gară.

— Şi, apoi, ce s-a mai întâmplat?

— Nimic timp de o oră, spuse Giuseppe, uitându-se încruntat pe hârtie. Apoi a plecat Rossi. Ceva interesant, signor: când a intrat Rossi, avea un aer mulţumit, de fanfaron. Când a ieşit, parcă era bolnav. Era negru şi mergea ca un bătrân. Parcă era terorizat.

— Era deja întuneric. Cum de şi-a dat fata seama?

— S-a oprit la cafenea, unde i-a cerut fetei trei coniacuri. Ea l-a întrebat dacă este bolnav, dar el nici n-a auzit-o. Când şi-a scos banii din buzunar îi tremura mâna în aşa hal că o parte din bani i-au căzut pe jos.

— Şi n-a spus nimic?

— Nimic, signor. A plecat mergând încet, ca un bătrân. Apoi au sosit alţi doi tipi în faţa casei. Unul era un tip blond, înalt şi slab, foarte frumos. Era îmbrăcat cu haine scumpe. A impresionat-o pe Anita care câştigă puţin şi se lasă impresionată uşor.

«Cari Natzka!» se gândi Don. Numai el putea să fie.

— Şi celălalt? întrebă el.

— Pe celălalt îl cunoaşte Anita. Era doctorul Avancini. Un medic cunoscut, care îi îngrijeşte pe bogătaşi.

— Au intrat în casă?

— Da, signor, şi Anita a observat că doctorul avea servieta în mână, ca şi cum se ducea să consulte un pacient.

Don se lumină. Tregarth era probabil acolo. De ce s-ar fi dus altfel doctorul?

— Şi pe urmă?

— Eu în momentul ăla am ajuns, signor. Anita mi-a povestit toate astea şi am venit repede să vi le spun.

— Doctorul mai e acolo?

— Mai era când am plecat eu, signor. Poate că mai e şi acum.

Se auziră bătăi în uşă şi cei doi se priviră.

— Du-te şi vezi cine e, şuşoti Don, dar fii atent când deschizi.

Giuseppe ieşi pe vârfuri în hol, în timp ce Don se ascundea după uşa camerei, pe care o lăsă întredeschisă.

— Cine e? întrebă Giuseppe cu voce răguşită, deschizând puţin uşa de la intrare.

— Încă un italian, Dumnezeule! exclamă o voce sonoră, cu un puternic accent cockney. Vorbeşti engleză, băiete?

Don veni pe culoar:

— E în regulă, Joe, lasă-l să intre.

Giuseppe, neîncrezător, deschise uşa şi se dădu la o parte:

— Intră, Harry, spuse Don. Ai venit la fix.

Harry Mason, şoferul lui Don, intră în hol. Se opri brusc, se uită la Don, apoi la Giuseppe şi chipul său bronzat căpătă o expresie dură.

— Ia ziceţi, ce comedie e asta? Mi s-a părut că aud vocea domnului Micklem...

— Ei şi? zise Don surâzând. Nu mă recunoşti, deşteptule?

Harry, uimit, făcu un pas înainte şi se uită la Don de aproape:

— Doamne Dumnezeule! Dumneavoastră sunteţi, domnule? Dar ce v-a crescut barba de când sunteţi aici!

— Intră şi lasă vorba, spuse Don. Îmi pare foarte bine c-ai venit. Avem multă treabă, nu e timp de pierdut.

Îl conduse în camera lui Giuseppe.

Oarecum aiurit, Harry îl urmă, îşi lăsă valiza într-un colţ şi se uită la Don cu un aer întrebător.

— Dar ce se întâmplă, domnule?

Zdrahon cu umerii laţi şi ceafa groasă, Harry semăna cu un buldog. Era folositor în luptă şi Don ştia asta. În timpul războiului, fusese într-un comando şi acea şcoală grea îi dăduse şi sângele rece şi ocazia să-şi etaleze talentele în luptă.

— Un prieten de-al meu are nişte probleme mari, Harry, explică Don. E în mâinile unei şleahte de bandiţi şi tocmai am descoperit unde se ascund. O să mergem acolo. Oamenii ăia nu se dau înapoi de la nimic. Au omorât-o deja pe fata care îl ajuta pe prietenul meu. Cam asta e... N-am timp să-ţi spun mai multe, îţi explic mai târziu. Deocamdată trebuie să ne grăbim dacă vrem să-i scoatem de-acolo.

Chipul lui Harry se lumină.

— Când spuneţi, mergem, patroane.

Don se întoarse spre Giuseppe:

— Casa aia are intrare prin spate?

— Dă înspre un canal mic, signor. Putem să mergem cu gondola.

— S-ar putea să dăm nas în nas cu ei dacă mergem prin faţă. Dar, înainte, du-te să vezi dacă nu s-a întâmplat altceva în casă de când ai plecat tu. Ne vedem la debarcader. Hai, fugi!

— Da, signor, răspunse Giuseppe, ieşind în fugă.

— Vino, îi spuse Don lui Harry, mergem la gondolă.

Pe drum, Don îi povesti pe scurt lui Harry prin câte trecuse de când venise la Veneţia.

— Peccati spune că Tregarth e foarte bolnav. Singur nu m-aş fi descurcat, dar cu voi trebuie să reuşesc. După ce îl luăm, îl ducem la mine şi vedem ce putem face.

— Dar oamenii ăia sunt hotărâţi să-l păzească bine, nu, patroane? întrebă Harry, încântat.

— Da, dar le schimbăm noi părerea.

În acel moment, Giuseppe veni fugind pe chei.

— N-a plecat nimeni din casă, domnule.

— Doctorul e acolo?

— Da, signor. N-a ieşit nimeni.

— Bun. Mergem prin spate. Deocamdată sunt prea mulţi pentru noi, dar măcar aruncăm o privire. Haideţi.

Gondola lungă şi neagră plutea în întuneric pe canalul strâmt şi felinarul ei proiecta o rază galbenă pe apele liniştite. Luna plină lumina etajele superioare ale caselor de pe mal.

Era atât de întuneric, încât Don se întreba cum putea Giuseppe să ţină drumul. Harry, care nu mai mersese niciodată cu gondola, se uita speriat pe geamul cabinei, aşteptând să se lovească dintr-un moment în altul de un obstacol invizibil.

Giuseppe zise deodată:

— Ne apropiem, signor. Sting lumina?

— O sting eu, spuse Don apropiindu-se de lampă şi suflând în flacără.

Încă două-trei vâsle şi ajunseră în spatele unei case negre.

Harry ieşi din cabină. Nu se vedea nici o lumină în casă. La zece metri de pământ, văzură un balcon. Mai sus puţin, se vedea o luminiţă la o fereastră cu grilaj. Zidul era neted ca în palmă, era imposibil să te caţeri.

— Dac-am fi avut o frânghie şi un cârlig, patroane, murmură Harry, puteam să mă caţăr imediat.

— Ştiu, răspunse Don. Nu văd dacă şi fereastra de jos are grilaj, ca la cea luminată.

— Probabil, domnule. Chiar dacă e sau nu, dacă tipul e bolnav, o să fie oricum greu să-l coborâm. Ne-ar trebui o brancardă.

— Cel mai bine ar fi să intrăm pe aici şi să ieşim prin faţă, spuse Don uitându-se la Giuseppe. Ne trebuie o frânghie şi un cârlig zdravăn, Joe.

— Trebuie să aibă la cafenea, signor. Mă duc acolo.

Întoarse gondola şi o apropie de mal.

— Aşteptaţi aici, signor. Mă duc să iau ce ne trebuie.

— Venim şi noi cu tine. Vreau să mă uit la faţadă.

Porniră toţi trei pe o străduţă care îi scoase la Campo del Salizo. În timp ce Giuseppe traversa strada, Don şi Harry rămaseră în întuneric.

— Acolo e, spuse Don indicând casa.

În acel moment se deschise uşa şi apăru Cari Natzka. Se opri în capul scărilor ca să-şi aprindă o ţigară. Era însoţit de un bărbat corpolent, care trebuia să fie doctorul Avancini. Coborâră împreună scările, traversară piaţa şi dispărură.

— Dacă fata a numărat bine, în casă mai sunt patru oameni. Ar trebui să reuşim, dacă-i luăm prin surprindere.

Harry aprobă.

Giuseppe ieşi din cafenea cu o frânghie şi un cârlig sub braţ. Îi ajunse pe Don şi Harry la capătul străzii.

— Perfect, spuse Don examinând frânghia. E exact ce ne trebuie. Harry, tu şi Joe o luaţi prin spate. Eu vă las zece minute şi intru prin faţă. Nu declanşaţi nimic până nu intru eu, doar dacă nu aveţi de ales.

— Şi dacă e grilaj la geam, patroane?

— Dacă nu puteţi intra, veniţi prin faţă cât de repede puteţi. Bine?

Harry dădu din cap. Nu vorbea niciodată în plus înainte de a intra în acţiune.

— Imediat ce Harry ajunge pe balcon, dacă vede că se poate intra, îi spuse Don lui Giuseppe, acostează gondola şi vino la uşa din faţă, unde sunt eu.

— Bine, signor, răspunse Giuseppe încordându-şi muşchii puternici, ca la început de luptă.

Giuseppe şi Harry se întoarseră la gondolă, în timp ce Don aştepta, sprijinit de zid. Minutele se scurgeau încet. Don nu-şi lua ochii de la ceas. Când trecură cele zece minute, traversă piaţa, urcă scările din trei paşi şi bătu violent la uşa din lemn negru.

Aşteptă un moment, auzi zgomote de paşi şi bătu din nou. Uşa se deschise brusc şi în prag apăru Busso, bondoc şi ameninţător.

— Ce vreţi? întrebă el răguşit.

— E o urgenţă pentru doctorul Avancini, spuse Don. Mi s-a spus că poate fi găsit aici.

— Ei bine, nu mai... începu Busso.

Dar replica lui se sfârşi cu un geamăt scurt. Don îi dăduse un croşeu în stomac. Cu răsuflarea tăiată, Busso se-ndoi de mijloc, după care primi un pumn în barbă.

— Fiecare la rândul lui, spuse Don cu voce joasă, apucându-l pe Busso de guler, în cădere.

Îl aşeză încet pe podea, sări peste el şi închise uşa. Se apucă să cerceteze locul, suflându-şi în pumnii care îl dureau.

În faţă se vedea o scară. Se auzea murmur de voci de după o uşă. Se hotărî să urce la etaj, sperând să-l găsească acolo pe Harry. În timp ce avansa, o uşă se deschise şi Don se ascunse în întuneric.

Se auziră paşi:

— Busso? Cine era?

Don îl recunoscu pe Curizo în capul scărilor, gata să ţâşnească.

Curizo începu să coboare scările. La jumătatea drumului, îl văzu pe Busso întins pe jos. Se opri brusc şi se aplecă înainte.

Don auzi o înjurătură, apoi Curizo coborî scările în fugă şi se aplecă peste Busso. Don ieşi din ascunzătoare, dar Curizo, mai rapid decât el, se feri de lovitura lui Don.

Se priviră o fracţiune de secundă. Apoi Curizo ridică braţul şi Don sări înainte. Se gândise că adversarul se va arunca spre stânga. Îl apucă cu o mână de bărbie şi cu cealaltă îi dădu una în falcă.

Dar Curizo ştia să se bată. Cu braţul ridicat, devie lovitura şi dădu o lovitură de stânga, care-l făcu pe Don să dea înapoi un pas.

Forţat să-l slăbească din strânsoare, Don îl apucă pe Curizo de haină, întinse piciorul şi trase cu brutalitate. Curizo se prăbuşi.

— Hans! urlă Curizo. (Îi dădu un şut în piept lui Don, care se dezechilibră.)

— Hans!

Uşa de la capătul culoarului se deschise şi intră un tip masiv, Hans probabil. Era urmat de un tip blond, care încerca să-l dea la o parte ca să ajungă la Don.

Cei doi bărbaţi se înghesuiau pe culoarul îngust. Don avu timp să ajungă la scară. Pusese piciorul pe cea de-a treia treaptă când Curizo, care se rostogolise pe jos, întinse mâna şi-l apucă de gleznă. Don se prăbuşi.

Dintr-o mişcare bine gândită, îl apucă pe Curizo de umăr şi-l împinse în spate.

Dar Hans ajunsese la scară. Sări peste Curizo, gata să-l lovească pe Don. Acesta evită lovitura, care-l izbi pe Hans direct în inimă.

Don se întoarse pe loc şi reuşi să mai urce încă trei trepte, dar blondul îl prinse şi îl blocă între gratiile grilajului.

Avea o încheietură de fier şi Don nu reuşea să scape. Hans se ridică şi-l privi pe Don, cu un rictus. Urcă încă trei trepte şi îl izbi cu un pumn uriaş. Don fu cât pe ce să fie decapitat, dar reuşi la milimetru să se ferească.

Înjurând de mama focului, Hans ridică din nou pumnul, dar, înainte de a lovi, Harry intră pe culoar şi se aruncă pe scări. Îi dădu lui Hans un pumn care-l proiectă la baza treptelor. Căzătura celor doi zgudui casa.

Don, blocat în continuare între gratii, apucă balustrada cu mâna liberă, sări peste ea şi îi sări în cârcă blondului. Se rostogoliră amândoi. Blondul îl prinse pe Don de grumaz.

Don, sufocat, îi băgă degetele în ochi. Simţi că presiunea mâinii pe grumazul lui slăbeşte, iar blondul, urlând de durere, i se prinse de mâini.

Harry îl zburase pe Hans pe deasupra lui şi acesta se izbise de uşa din capătul culoarului. Exact când Harry se pregătea să-i dea lovitura de graţie, Curizo îi sări în spate.

Harry se dezechilibră. Curizo, sub o avalanşă de lovituri seci, care-l loveau în plex şi stomac, era incapabil să pareze, scoase două-trei gemete şi se prăbuşi inert.

Don se lupta în continuare cu blondul. Harry aruncă o privire către cei doi şi văzu că Don se descurca bine. Sări peste ei ca să-l prindă pe Hans, care încerca să se pună pe picioare.

Busso îşi revenea şi el. Se puse în patru labe, scoase un cuţit din buzunar, se ridică şi avansă spre Don.

În acel moment intră pe câmpul de bătaie Giuseppe. Busso se întoarse, încercând să-l străpungă pe Giuseppe, care se avânta spre el.

Giuseppe evită pumnalul şi îi dădu lui Busso o lovitură puternică în cap.

Don terminase cu blondul. Se ridică cu greu şi se întoarse către Harry. Acesta era îngenuncheat deasupra lui Hans, încercând să-l sufoce metodic. Hans începu să răsufle rar, scoase un horcăit şi rămase nemişcat.

Harry, pe vine, studia corpul imobilizat cu un mare interes.

— Avem cam douăzeci de minute de linişte, spuse el ridicându-se.

Don, răsuflând greoi, se sprijini de zid ca să contemple cu satisfacţie câmpul de bătălie.

— Am făcut treabă bună, spuse el fără suflu.

Blondul, Busso şi Curizo erau întinşi pe jos.

— Sunteţi bine, patroane? întrebă Harry fără să-i pese de şiroiul de sânge care-i curgea pe faţă, nici de ochiul care începuse să se umfle.

— Da, răspunse Don, dar nu mai sunt în formă. Să-i legaţi pe toţi trei ca să ne lase-n pace. În timpul ăsta mă duc să arunc un ochi sus.

Trecu peste corpul lui Hans şi deschise uşa din fund. Camera era goală. «Dacă Tregarth e aici, trebuie să fie sus de tot», se gândi Don şi începu să urce câte patru trepte odată.

Camerele de la primul etaj erau goale, aşa că urcă la al doilea.

În faţa lui se afla o cameră încuiată pe dinafară. Cu inima bătându-i puternic, o deschise.

Încăperea era mică. Două lumânări ardeau în sticle, proiectând lumini şi umbre pe pereţi. În cameră nu se afla decât un pat de campanie, pe care stătea un bărbat gol până la brâu.

Stătea în penumbră, nemişcat. Don se duse să ia o lumânare de pe şemineu şi se apropie de pat.

Nu-l mai văzuse de mulţi ani pe John Tregarth, dar îl recunoscu imediat. Chipul lui cu trăsături ferme era şters şi slăbit, iar părul negru îi încărunţise la tâmple, dar era acelaşi pe care-l ştia.

Avea ochii închişi şi era atât de palid, încât Don îl crezu mort. Apoi îi văzu pieptul ridicându-se uşor în ritmul respiraţiei şi descoperi ceva care-l îngheţă de groază.

Pieptul gol era plin de pete brune, exact ca cele pe care le văzuse pe mâna dreaptă a Louisei Peccati: arsuri de ţigară. Pe partea dreaptă, erau două bucăţi de pânză înnădite, pline de sânge.

Don se aplecă peste Tregarth şi îi atinse braţul:

— John? Mă auzi?

Tregarth nu mişcă.

Harry intră:

— L-aţi găsit, patroane?

— Da, e aici. Bestiile astea l-au torturat.

Harry se apropie de pat şi scoase un strigăt înfundat văzând arsurile de ţigară.

— Nu e deloc bine, dar trebuie să-l scoatem de aici.

Harry ridică braţul lui Tregarth şi-i luă pulsul.

— E tare slab. Riscăm să-l pierdem pe drum.

Don se apropie de uşă şi îl strigă pe Giuseppe.

— O să-l punem într-o cuvertură şi-o să-l care Giuseppe, îi spuse Don lui Harry. Îl punem pe fundul gondolei.

Giuseppe intră.

— Trebuie să-l ducem până la apă, Joe, spuse Don arătându-i-l pe Tregarth. Poţi, da?

Giuseppe se uită la Tregarth:

— Da, signor! Nu cred că e prea greu. E viu?

— Oarecum.

Harry îl înfăşură pe Tregarth cu grijă şi Giuseppe îl luă încet în braţe.

— Merge? întrebă Don.

— E uşor, signor.

— Haide atunci, spuse Don, luând-o înainte.

Cei patru de jos, legaţi ca nişte saci, stăteau încă pe podea. Don deschise uşa de la intrare şi aruncă o privire în piaţa pustie. Singura lumină venea de la cafeneaua din faţă.

— Deocamdată merge, spuse el ieşind.

Giuseppe îi urmă, cu Tregarth în braţe. Harry închise uşa.

Cei trei traversară piaţa şi ajunseră pe chei, unde era ancorată gondola.

Harry se opri să se uite în spate. Scrută cu ochi de vultur cele două străduţe care dădeau spre piaţă.

Doi bărbaţi ieşeau de pe una dintre ele. Unul îl văzu pe Harry exact în momentul în care îi văzuse şi el. Unul dintre ei se întoarse şi dispăru. Celălalt rămase nemişcat.

— Repede, patroane, spuse Harry fugind după Don. Cred că vin după noi.

VIII

În liniştea nopţii se auzi un fluierat strident.

— Repede, Joe! strigă Don. Du-l la gondolă.

Se întoarse la Harry, care se oprise sub o poartă, scrutând strada întunecoasă.

— Sunt doi, patroane, şopti Harry. Dar am impresia că mai vin şi alţii.

Don ascultă zgomotul de paşi.

— Vin pe cealaltă stradă, spuse el. Dacă Joe nu se grăbeşte, or să ajungă înaintea lui. Ar fi mai bine să mergem şi noi. Haide.

Începu să fugă, cu Harry în urma lui, îl ajunse pe Giuseppe, care mergea cu grijă în întuneric, şi i-o luă înainte.

Harry auzea paşi în spatele lui, dar cel care îl urmărea nu încerca în mod sigur să-l ajungă pe el din urmă, ci, probabil, să-i împiedice să fugă.

Don, care era primul, zări trei siluete care se agitau lângă o ambarcaţiune. Ajunsese la capătul străzii şi se opri brusc, făcându-i semn lui Giuseppe să stea şi el.

— Stai! şopti el, studiind umbrele celor trei, care nu păreau să-i fi zărit. Mă ocup eu cu Harry. Misiunea ta e să-l duci pe Tregarth până la gondolă. Nu sta după noi. Du-l la tine acasă.

Giuseppe, care obosise, dădu din cap că a înţeles.

Harry se apropie de Don şi-l avertiză:

— E cineva în spatele meu, patroane.

— Şi mai sunt trei acolo. Joe o să-ncerce să treacă în timp ce noi ne ocupăm de ei.

— Cum spuneţi, patroane.

— Hai!

Ieşiră de pe strada în beznă şi o luară la goană.

Văzându-i, cei trei părură să ezite şi se împrăştiară ca să evite primul şoc.

Lamele de cuţit luceau în umbră; Don evită o primă lovitură de cuţit, se aruncă în lături şi îl prinse pe unul dintre ei de gleznă. Bărbatul căzu pe spate, se lovi la cap şi rămase acolo.

Harry se lupta cu altul. Erau amândoi pe jos şi încercau să se strângă de gât.

Al treilea începu lupta cu Don.

Un timp, cei patru se luptară aprig. Don crezu că e pe cale să învingă când un al patrulea duşman îi sări în spinare. Simţi cum i se înfig în gât nişte degete de oţel. Bărbatul pe care-l pusese la pământ îşi desfăcu o mână şi îl lovi în faţă.

Don încerca să scape din strânsoare, dar nu mai avea forţă. Simţea cum îi pulsează sângele în tâmple. Luă o a doua lovitură în faţă şi, într-un efort disperat, se aruncă pe o parte. Se clătină în gol şi căzu în apa rece din canal. În cădere, îl smulse şi pe adversarul său. Acesta îşi scoase degetele din gâtul lui Don, care se ridică repede la suprafaţă. Duşmanul ieşi şi el, înjurând în italiană.

Apa rece îl mai înviorase pe Don. Trase aer în plămâni, se lăsă înapoi în apă, îşi apucă adversarul şi îl trase la fund.

Don, care făcuse multă vreme polo, ştia multe mişcări utile. Îl prinse strâns cu picioarele şi-l ţinu sub apă, presându-i jugulara cu degetul mare. Bărbatul avu un spasm şi leşină. Don îl lăsă şi ieşi.

Vocea lui Harry răsuna vioaie în întuneric:

— Patroane, sunteţi acolo?

— Da, aici, spuse Don strănutând.

Îl ajunse pe Harry din două mişcări.

— Dumnezeule! Sunt cel puţin doisprezece! Nu mai ştiam în care să dau. V-am văzut căzând în apă şi m-am aruncat şi eu. Ne aşteaptă pe mal.

— Şi Joe?

— A plecat cu gondola.

— Vino, nu face zgomot. Nu cred că ne pot vedea.

Începură să înoate fără zgomot pe mijlocul canalului, dar, imediat ce ajunseră la bifurcaţie, auziră paşi pe chei.

— Sunt tot acolo, patroane, murmură Harry.

Don aruncă o privire peste umăr. Auzise un şuierat.

— O gondolă! spuse el. Ai grijă, Harry, or să-ncerce să ne omoare cu vâslele!

— Asta ne mai lipsea, bombăni Harry.

— Întoarce-te şi fă pluta, şopti Don. Bagă-te la fund imediat ce vezi gondola.

O gondolă mare şi neagră, cu felinarele stinse, ieşi din beznă.

Don se lăsă la fund greu ca o piatră. Se auzi un clipocit surd în locul unde înainte i se afla căpăţâna. Nu greşise. Vâsla gondolierului îl ratase la mustaţă.

Don reveni la suprafaţă. Văzu capul lui Harry la câţiva metri de el.

Gondola se oprise. Vedeau silueta gondolierului, care se chinuia să întoarcă.

— Să-l răsturnăm, şopti Don. Fiecare la câte un capăt. Atenţie la vâslă.

— Îl trag pe partea mea, patroane. Apucaţi-l de picior.

Gondola era aproape deasupra lor. Harry ieşi din apă, agitându-şi braţele.

Gondolierul ridică vâsla. Din două mişcări, Don ajunsese la celălalt capăt al gondolei, se ridică, îl apucă pe gondolier de un picior şi se lăsă înapoi pe spate.

Omul îşi pierdu echilibrul, scoase un urlet, dădu drumul vâslei şi căzu în apă.

Harry se apropie de el în momentul în care ieşea la suprafaţă şi îl lovi puternic între ochi. Gondolierul se duse la fund horcăind. Harry înotă înspre gondola care se învârtea.

Don se apucă de un capăt şi se ridică peste bord. Harry luă vâsla şi urcă şi el la bord.

— Ştiţi s-o cârmiţi, patroane? întrebă el aşezându-se pe fundul gondolei.

— Cum să nu! răspunse Don fixând vâsla. Joe se crede cel mai bun vâslaş din Veneţia, dar să mă vezi pe mine!

Redresă gondola şi începu să vâslească în plin curent. Gondola străpungea întunericul ca o săgeată şi, după câteva momente, zgomotul de paşi de pe mal abia se mai auzea.

Clopotele uriaşe de bronz ale orologiului Coducci băteau miezul nopţii când Don şi Harry intrară pe strada unde stătea Giuseppe.

Ancoraseră gondola la debarcaderul de *vaporetti* San Zaccharia. Se asiguraseră apoi că nu sunt urmăriţi şi plecaseră în viteză spre Giuseppe, cu hainele şiroind de apă.

— Hai c-am ajuns, spuse Don în faţa casei lui Giuseppe. Abia aştept să-mi scot barba asta udă.

— Da' vă stă bine, patroane, spuse Harry într-un suflet. Păcat că nu vă poate vedea Miss Rigby.

Don bătu la uşă.

După o secundă, se auzi vocea lui Giuseppe:

— Cine e?

— Noi, Joe, lasă-ne să intrăm.

Uşa se deschise şi Giuseppe, cu ochii scânteind de fericire, îi lăsă să treacă.

— Ce face? întrebă Don traversând culoarul înspre camera lui Giuseppe.

— La fel, signor. N-a mişcat, n-a deschis ochii. Am căutat să-l zgâlţâi cât mai puţin.

Don se apropie de patul în care se afla Tregarth, înfăşurat în aceeaşi cuvertură.

Îi luă pulsul şi dădu din cap.

— Aţi face mai bine să vă schimbaţi, patroane, spuse Harry, care începuse deja să se dezbrace. Vă dau eu nişte

haine de la mine. (Scoase din valiză o cămaşă, o jachetă şi o pereche de pantaloni de flanel, pe care i le întinse lui Don.) Or să vă fie cam scurţi, dar asta e.

În timp ce Don se dezbrăca şi se ştergea cu un prosop dat de Giuseppe, acesta pregătea cafeaua.

Îmbrăcat în haine uscate, Don îşi dezlipi barba falsă, cu o grimasă de durere.

— Au! făcu el frecându-şi obrajii. Tu eşti bine, Harry?

Harry îşi examina ochiul într-o oglindă agăţată deasupra şemineului.

— Da, patroane. Am o vânătaie straşnică, da' nu e grav. Apoi întrebă, cu privirea către Tregarth: Ce facem cu el?

— Îl ducem la el acasă, răspunse Don. O să vorbesc cu Pleydell să pregătească avionul şi-l ducem în Anglia.

— Trebuie transportat până la aeroport şi nenorociţii ăia n-or să ne lase.

— Luăm gondola.

Giuseppe intră cu cafelele fierbinţi. Don bău jumătate de ceaşcă, îşi aprinse o ţigară şi se întoarse către Tregarth. Avea faţa fină, de culoarea fildeşului, buzele vineţii şi ochii în fundul capului, închişi.

— Mă-ngrijorează, spuse Don. Ne-ar trebui un doctor. Ştii unul de încredere, Joe?

Giuseppe dădu din cap că da:

— Doctorul Vergellesi, signor. Nu locuieşte departe de-aici. Să mă duc să-l chem?

Don ezită. Îi luă mâna lui Tregarth. Pulsul abia se mai simţea.

— Ar fi bine, Joe. E pe jumătate mort.

Giuseppe ieşi precipitat din cameră.

Harry se apropie de Tregarth.

— Şi ziceţi, patroane, pentru ce toată nebunia asta? Ce sentâmplă de fapt?

— N-am nici cea mai vagă idee, spuse Don aşezându-se lângă pat. Mă-ntreb în ce o fi intrat. De ce l-au adus în halul ăsta?

Ca şi cum ar fi vrut să răspundă la întrebare, Tregarth deschise deodată ochii. Îl privi fix pe Don, care începu să tremure. Ochii lui erau deja morţi, sticloşi. Buzele îi tresăriră şi mişcă din cap.

— John! strigă Don. Sunt eu, Micklem. Mă auzi? Don Micklem!

Tregarth întoarse uşor capul în direcţia lui Don, dar ochii fără viaţă nici nu vedeau chipul aplecat deasupra lui.

— John! Eşti în siguranţă! spuse Don ridicând tonul. Sunt eu, Micklem! Nu mă recunoşti?

Tregarth tresări. Ochii i se umplură din nou de viaţă, privindu-l pe Don. Don luă lampa de pe masă şi şi-o apropie de faţă, ca Tregarth să-l recunoască.

— Nu mai eşti în pericol, bătrâne, continuă Don. Stai liniştit. Nu-ncerca să vorbeşti.

— Probabil că-i e sete, patroane, spuse Harry. Să-i aduc apă şi nişte vin? Poate că i-ar face bine.

Se duse repede să umple un pahar şi îl aduse.

Don sprijini capul lui Tregarth şi îl ajută să bea. Tregarth luă câteva sorbituri şi închise ochii. Don îi aşeză capul pe pernă. Cei doi contemplau cu teamă faţa lividă şi crispată a bolnavului.

Tregarth rămase un moment inert, apoi redeschise ochii şi îl fixă pe Don cu un aer întrebător. Îşi plimba privirea între Don şi Harry.

— Nu-ţi face griji, spuse Don, ghicind că pe Tregarth îl îngrijorase prezenţa lui Harry. E un prieten. Lucrează pentru mine. M-a ajutat să te găsesc.

Buzele lui Tregarth se mişcară. Apropiindu-şi urechea de ele, Don reuşi să înţeleagă ce murmura Tregarth:

— Dei Fabori... nişa...

Efortul fusese prea mare pentru Tregarth. Pleoapele i se închiseră şi căzu din nou într-o semicomă.

Don se îndreptă:

— A-ncercat să-mi spună ceva, îi explică lui Harry, care-l întreba din priviri. Dei Fabori şi apoi a spus nişă. E o stradă asta, Dei Fabori. (Plesni deodată din degete.) Da! Pe *Calle dei Fabori* e o nişă cu o statuie a Fecioarei Maria. Ce-o fi însemnând asta?

Auziră uşa de la intrare şi se îndreptară înspre pragul uşii.

Giuseppe, urmat de un bătrân gras, îmbrăcat în negru, intră pe culoar.

— E doctorul Vergellesi, explică Giuseppe.

— Don Micklem, spuse Don strângând mâna doctorului. Am un prieten foarte bolnav. A avut probleme cu o organizaţie politică. Nu ştiu detalii, dar a fost rănit şi torturat. Afacerea asta nu e de resortul poliţiei italiene, signor. Îl voi anunţa pe consulul Marii Britanii şi vă voi rămâne recunoscător dacă veţi vrea să nu spuneţi nimănui.

Doctorul ridică din sprâncene.

— Mi-e teamă că asta nu se poate. Dacă a fost rănit, trebuie să anunţ poliţia.

— Prietenul meu e cetăţean britanic. Afacerea nu e de resortul poliţiei italiene.

Vergellesi ridică din umeri:

— Dacă e englez, e altceva. O să-l consult.

Don îl conduse pe doctor în camera lui Giuseppe şi stătu lângă pat în timp ce acesta îl consulta pe Tregarth. Două minute fură suficiente ca doctorul să pună diagnosticul.

— Domnul e foarte bolnav, spuse el. Trebuie dus de urgenţă la spital. Are o pneumonie gravă şi a suferit un şoc puternic.

— Nu-l putem duce la mine, domnule doctor? Nu contează cât costă. Nu vreau să ajungă la spital, dacă se poate.

Vergellesi clătină din cap:

— Nu aveţi de ales. Acolo avem echipamentul necesar ca să-l salvăm. Are nevoie de o mască de oxigen peste o jumătate de oră. Altfel, nu are nici o şansă.

— Bine. (Don se întoarse spre Harry.) Du-te cu el şi nu-l scăpa din ochi nici o clipă, Harry. Vorbim peste o oră sau două.

— Bine, patroane.

Vergellesi îi aruncă o privire nesigură lui Don.

— Din ce spuneţi, se pare că domnul este încă în pericol. N-ar fi mai bine să anunţăm poliţia?

— Nu înainte de a-l contacta pe consul, răspunse Don. Cum îl ducem la spital?

— Unul dintre dumneavoastră îl poate duce până la gondolă?

— Îl duc eu, signor, spuse Giuseppe.

— Foarte bine. Haideţi. Eu o iau înainte să-i pregătesc un salon, spuse Vergellesi.

— Credeţi că-l puteţi salva, doctore? întrebă Don îngrijorat.

— Sper. Depinde de cât de puternic este el. Oricum, sunt puţine şanse să scape.

— Te conduc până la gondolă, îi spuse Don lui Giuseppe.

Vergellesi ajunse la uşă:

— Totul va fi pregătit când ajungeţi. Vă spun peste o oră sau două dacă pot sau nu să-l salvez.

— La revedere, spuse Don.

Vergellesi ieşi grăbit.

— Ia-o înainte, Harry, spuse Don, şi cască bine ochii. (Se întoarse spre Giuseppe) Te descurci, Joe?

— Sigur, signor, răspunse Giuseppe, care luă în braţe cu blândeţe corpul lui Tregarth.

Aşteptară un moment, ca să-i lase lui Harry timp să inspecteze împrejurimile, apoi o luară pe strada care dădea înspre cheiul unde Giuseppe îşi ancorase gondola. Strada era pustie. Harry îi aştepta la gondolă.

— Grăbiţi-vă, zise Don. Ne vedem peste o oră la spital.

— Bine, patroane, spuse Harry. Am grijă de el.

Don urmări cu privirea gondola care se îndepărta repede pe canalul întunecat. Când n-o mai văzu, porni cu pas grăbit către Calle dei Fabori.

Strada Dei Fabori era în cartierul cel mai frecventat de turişti şi, când ajunse Don, străzile erau deja pline de oameni. În faţa lui mergea un grup de americani, apoi un cuplu de bătrâni şi, mai în urmă, un cuplu care în mod sigur era în luna de miere.

Don îşi aminti că nişa pe care o ştia era în capătul străzii dinspre podul Rialto. Se gândea că va fi destul de greu de cercetat cu atâţia curioşi în jur.

De ce-i vorbise Tregarth despre nişă? Ascunsese acolo un mesaj? Avea vreo legătură cu dispariţia lui misterioasă? Era conştient când a spus asta sau delira?

Se opri sub un balcon, aşteptând să mai treacă lumea. Apoi aruncă o privire scurtă înapoi, dar strada se-ntindea, luminată şi pustie, până la bazilica San Marco. În faţă, lumina slabă a felinarului pătrundea în scobitura din zid. Cuplul de bătrâni trecu, fără să remarce statuia. Americanii se opriră un moment ca s-o admire, apoi plecară mai departe. Cuplul de tineri stătu mult timp contemplând-o.

Don aştepta cu nerăbdare, ascultând exclamaţiile tinerilor. În cele din urmă plecară şi Don se apropie de nişă cu paşi repezi.

Nu era decât o gaură în zid, protejată de un grilaj de fier. Înăuntru se aflau statuia Fecioarei Maria, un buchet de flori artificiale într-un vas de metal şi o candelă.

Examină cu atenţie scobitura, dar nu descoperi nimic care să fi avut vreo legătură cu Tregarth. Dezamăgit, se pregătea să plece, dar, încruntându-se, se răzgândi şi încetini pasul. Trebuia să-i fi scăpat un detaliu. Nu degeaba nişa asta era un loc atât de important pentru Tregarth. Don se întoarse şi

inspectă încă o dată nişa. Singura ascunzătoare ar fi putut fi vasul de metal.

Îşi strecură cu greu mâna printre barele de metal şi trase vasul spre el.

Era ceva între tijele florilor artificiale! Trase vasul până la grilaj şi ridică florile. Pe fundul vasului se afla un pacheţel înfăşurat în pânză uleiată. Don apucă pachetul şi, din instinct, se uită înspre stradă. Doi bărbaţi veneau în direcţia lui: unul dintre ei purta o pălărie albă... Era Curizo!

Don se dădu un pas înapoi, cu pachetul în mână.

Curizo începu să alerge spre el, urmat de celălalt bărbat. Don îl recunoscu şi pe acesta: era bruta de Hans.

Se întoarse pe loc şi o luă la goană. La capătul străzii, ajunse la cheiul de la Canal Grande şi se trezi înconjurat de o mulţime de turişti. Puse pacheţelul în buzunar şi încetini pasul, încercând să-şi croiască drum prin mulţime. Ştia că Hans şi Curizo erau pe urmele lui. Se uită înapoi. Curizo era la doi metri de el. Privirile li se întâlniră şi Don îi zâmbi. Ochii negri ai lui Curizo luceau, iar gura îi era strâmbată într-un rictus de fiară.

Ştiind că urmăritorii n-ar fi îndrăznit să-l atace în mijlocul mulţimii, Don continuă să meargă înspre *Palazzo della Toletta.*

Curizo şi Hans îl urmăreau fără să-l piardă din ochi. Ajuns aproape de *palazzo,* Don mări pasul. Îşi croi drum prin mulţime, cerându-şi scuze, apoi se degajă din marea de turişti şi urcă în goană scările. Deschise uşa, intră în hol şi se opri să se uite înapoi.

Curizo şi Hans mergeau în continuare. Nu întoarseră capul spre el şi Don fu puţin surprins văzând că abandonează urmărirea. Cel puţin în aparenţă.

Închise uşa, trase zăvorul şi răsuflă uşurat. Dar această senzaţie de siguranţă nu dură prea mult. Constată brusc că e prea linişte în casă. Mario, valetul care îi ţinea locul lui Cherry, nu era nicăieri. Don zări o dâră de lumină sub uşa

biroului. Traversă holul pe vârfurile picioarelor, scoase pacheţelul din buzunar şi îl lăsă să cadă într-un vas de piele pus pe un gheridon. Numai ce se îndepărtă de gheridon şi uşa biroului se deschise, iar în prag apăru Cari Natzka.

— Bună seara, domnule Micklem, spuse el cu un surâs amabil. Vă rog să mă scuzaţi că am dat buzna, dar trebuie neapărat să vă vorbesc.

Don se apropie de uşă şi Cari îi făcu loc să intre.

— Dar sunt încântat să vă revăd, spuse Don. Sper că nu v-am făcut să aşteptaţi prea mult.

Don intră în încăpere. Busso şi blondul erau în picioare, lângă perete. Busso avea un pistol îndreptat către Don.

IX

Cari Natzka închise uşa şi se sprijini de ea.

— Scuzaţi toată regia, domnule Micklem, dar ştim din experienţă că sunteţi un om impulsiv. Pistolul are amortizor, iar Busso are ordin să tragă la cea mai mică mişcare suspectă pe care o faceţi. Este foarte important să putem sta de vorbă fără să fim întrerupţi.

— Dar cum să nu, spuse Don, îndreptându-se spre fotoliul său favorit. Apropo, ce mai face şarmanta dumneavoastră soră?

Natzka surâse:

— Îşi cam face griji pentru dumneavoastră, domnule Micklem. E tânără, sensibilă şi are o slăbiciune pentru dumneavoastră, ca şi mine, de altfel. Îmi pare tare rău că trebuie să vă forţez mâna în acest fel, dar situaţia a devenit

critică şi n-am de ales. Vă asigur că mi-ar părea rău să vă fac probleme.

Don arboră un surâs larg.

— Sunt perfect de acord cu dumneavoastră în privinţa asta.

Întinse mâna spre cutia cu trabucuri de pe masă, scoase o havană şi ridică ochii spre Natzka.

— Fumaţi?

— Nu, mulţumesc, spuse Natzka şi se aşeză lângă el.

Don îşi aprinse trabucul. Atmosfera deveni brusc tensionată. Don expiră un nor de fum înspre tavan, îşi încrucişă picioarele şi se uită la Natzka.

— Bun, despre ce voiaţi să-mi vorbiţi?

— Despre Tregarth. (Natzka îşi încrucişă mâinile pe genunchi.) Tregarth e englez. Dumneavoastră sunteţi american. Tregarth s-a compromis într-o afacere de stat. Sper că veţi face dovadă de înţelepciune, domnule Micklem, şi vă veţi declara neutru. Această afacere nu priveşte decât guvernul meu şi pe cel britanic. Nu are nici o legătură cu Statele Unite. Tot ce vă cer este să nu vă implicaţi în conflictele politice care nu vă privesc.

— Mi se pare corect, replică Don. Nici nu vreau să intru în conflicte politice.

Natzka aprobă.

— În acest caz, continuă el, privindu-l atent pe Don, sunt sigur că-mi veţi da pachetul învelit în pânză uleiată pe care-l aveţi în acest moment la dumneavoastră.

Don privi cu interes la capătul aprins al trabucului, apoi îl privi pe Natzka, ridicând sprâncenele:

— Un pachet înfăşurat în pânză uleiată? Dar ce vă face să credeţi că e la mine?

— Să nu pierdem timpul, domnule Micklem, spuse Natzka, cu faţa crispată. Tocmai mi-aţi spus că doriţi să mă ajutaţi. Acest pachet...

— Mă scuzaţi, spuse Don ridicând mâna. N-am spus că vă voi ajuta. Am spus că nu mă voi implica în conflicte politice. Nu văd legătura. Dar spuneţi-mi despre pachetul acela. Este al dumneavoastră?

— Aparţine guvernului meu. A fost furat de la Ministerul Afacerilor Externe de Tregarth.

— Dar de ce l-a furat?

— Conţine informaţii de maximă importanţă, domnule Micklem, de cea mai mare importanţă pentru o altă putere. Am ordin să recuperez acel pachet şi sunt hotărât să o fac.

— Înseamnă că oamenii dumneavoastră nu au fost prea atenţi, din moment ce Tregarth a ajuns la informaţii de o asemenea valoare, spuse Don pe un ton calm.

Natzka aprobă:

— Aşa este. Tregarth este un om abil. De fapt, permiteţi-mi să vă felicit pentru felul în care i-aţi sărit în ajutor. Aţi făcut treabă bună.

— Da, spuse Don surâzând. Dar aghiotanţii dumneavoastră nu sunt prea buni în lupta de stradă.

— Poate, spuse Natzka, dar au alte talente. Între altele, ştiu de exemplu să-i facă pe oameni să vorbească.

— Chiar aşa? Am impresia că au eşuat cu Tregarth, altfel nu v-aţi pierde acum timpul cu mine.

— Tregarth ar fi vorbit până la urmă. Era bolnav, domnule Micklem. Busso trebuia să fie prudent. Dacă Tregarth ar fi fost mai solid, Busso ar fi făcut uz de violenţă, dar nu puteam să ne permitem să-l ucidem.

— Şi vă mulţumeaţi să-i stingeţi ţigări pe piept.

— Da. E o metodă eficientă pentru femei şi bărbaţi slăbiţi.

Don îşi stăpâni mânia şi continuă pe un ton amabil şi degajat.

— Ne îndepărtăm de subiect, spuse Natzka. Daţi-mi pachetul, vă rog, domnule Micklem.

— Trebuie mai întâi să mă consult cu Tregarth, spuse Don. Ce-ar fi să ne vedem mâine? Voi avea o viziune mai clară a

lucrurilor după ce vorbesc cu el. Acum, domnule Natzka, vă rog să mă scuzaţi. Am multă treabă.

Don se ridică. Primi imediat o lovitură în umăr care-l făcu să se clatine. Se întoarse pe jumătate şi se întâlni nas în nas cu Busso, care ţintea pistolul între ochii lui Don.

— Stai jos sau trag, rosti Busso.

— Vă rog să staţi jos, domnule Micklem, insistă Natzka. Mă scuzaţi pentru aceste proceduri, dar cred că nu vă daţi seama de gravitatea situaţiei. Sunteţi prizonierul meu.

— Chiar aşa? spuse Don frecându-şi umărul şi aşezându-se. Păi cum vreţi să vă iau în serios? Doar sunt în casa mea...

— Rezolvăm şi problema asta, domnule Micklem, dacă nu vă hotărâţi să fiţi rezonabil. Mi-am propus să vă duc în altă parte. Dar sper să nu fie nevoie. (Natzka luă o ţigară dintr-un portţigaret de piele şi o aprinse.) Spuneaţi că vreţi să vorbiţi cu Tregarth. Mă tem că nu veţi putea. E mort.

— Ba nu e, spuse Don. Nu vă merg glumele astea cu mine.

— A murit la câteva minute după plecarea gondolei, răspunse calm Natzka. N-aveau cum să ajungă până la spital. Sigur v-a spus unde a ascuns pachetul, altfel v-aţi fi dus cu el la spital. Prietenul meu, doctorul Vergellesi, mi-a spus că intenţionaţi să-l duceţi la spital cu gondola. Aveam pregătit un vas de pază rapid. Vasul a răsturnat gondola şi Tregarth s-a înecat. Am impresia, domnule Micklem, că nu realizaţi cât de puternică este organizaţia mea.

Don rămase în fotoliu, nemişcat, cu pumnii strânşi.

— Prietenii dumneavoastră au avut o tentativă minunată de a-l salva pe Tregarth, reluă Natzka. Am asistat la această operaţiune înainte de a veni aici. Dar Tregarth n-a suportat contactul brutal cu apa. În ceea ce-i priveşte pe tovarăşii dumneavoastră, puteţi fi liniştit, s-au întors la mal înot, trăgând cadavrul după ei. Oamenii mei i-au ajutat să iasă la mal. Şi-au dat seama mai târziu că nu era vorba de turişti.

Acum sunt în siguranţă într-o pivniţă din apropiere. Dar, continuând să fiţi de rea credinţă, le puneţi viaţa în pericol. Aşa că, vedeţi domnule Micklem, am toate atuurile. Vreţi, vă rog, să-mi daţi pachetul?

Pentru un moment, Don rămase nemişcat, uitându-se fix la Natzka, dar fără să-l vadă. Se gândea la Hilda Tregarth.

Autorităţile britanice erau convinse că Tregarth este un trădător. Singura speranţă de a le demonstra contrariul se afla în pachetul verde. Dacă era să-l creadă pe Natzka, în pachetul acela se afla proba absolută că Tregarth îşi dăduse ultima suflare pentru ţara sa.

Don îşi simţea palmele pline de sudoare gândindu-se cu ce uşurinţă dezarmantă putea Natzka să descopere pachetul şi se întrebă cum putuse să cadă atât de uşor în plasă.

— Domnule Micklem, spuse Natzka sec, pachetul, vă rog.

— Şi dacă l-aş avea, spuse Don calm, oricum nu vi l-aş da. Dar, cum nu-l am, nu văd cum putem face.

— Am pierdut deja foarte mult timp, spuse Natzka ridicându-se. Daţi-mi pachetul.

— E inutil să vă enervaţi, răspunse Don binevoitor. Vă repet că nu-l am.

Natzka se întoarse spre tipul blond.

— Caută-l, îi ordonă.

Busso se apropie şi puse patul armei în ceafa lui Don.

— Sus!

Don se ridică.

Blondul îi pipăi repede buzunarele, apoi se dădu înapoi şi dădu din cap. În acel moment se deschise uşa şi întră Curizo. Îl privi pe Don cu o strălucire în priviri şi surâse.

— Nu l-aţi pierdut din ochi nici o clipă? urlă Natzka.

— Nici una. S-a oprit în faţa unei nişe de pe strada Dei Fabori. A luat ceva de acolo şi, când m-a văzut, a luat-o la fugă.

— Tregarth s-a oprit şi el acolo? întrebă Natzka sec.

Curizo dădu din cap:

— Nu el, fata, Louisa Peccati.

— Chiar aşa, îi întrerupse Busso. Acum două zile am văzut-o în faţa statuii. Am crezut că face o rugăciune.

— Domnul Micklem a putut să ascundă undeva pachetul după ce a plecat de acolo? întrebă Natzka.

— Nu, răspunse Curizo. Hans şi cu mine nu l-am scăpat din ochi.

Natzka se întoarse spre Don.

— Dă-mi pachetul.

— Nici să nu vă gândiţi, spuse Don calm.

Natzka îşi stinse ţigara şi aprinse alta. Era tras la faţă. Din nări îi ieşeau două şuvoaie de fum.

— Ascultă, Micklem, cred că nu-ţi dai seama în ce situaţie eşti. Nimeni nu se pune cu mine. Îmi trebuie pachetul. Ai în schimb vieţile acoliţilor. Nu ştiu cât ţii la ei, dar asta e afacerea, ai două minute să te decizi. Îmi dai pachetul şi sunt liberi. Dacă refuzi, vor fi omorâţi. Să-ţi intre bine-n cap că nu glumesc.

Don nu se aştepta la această alternativă. Se gândea că Natzka o să-l supună aceloraşi torturi ca pe Tregarth şi se hotărâse să reziste orice ar fi, dar această propunere era total diferită. Nu putea să sacrifice vieţile lui Harry şi lui Giuseppe ca să salveze onoarea unui mort. Dar, înainte de a ceda, voia să se asigure că Natzka nu glumea.

— Şi mă rog de ce aş avea încredere în dumneavoastră? întrebă el. De unde ştiu că prietenii mei sunt prizonierii voştri? De unde ştiu că Tregarth e mort? Nu vă dau pachetul înainte de a-i revedea pe Mason şi pe gondolier.

Natzka surâse:

— Îi veţi vedea şi veţi asista la execuţia lor, dacă nu-mi daţi pachetul. Veţi veni cu mine. Şi nu vă sfătuiesc să-ncercaţi să fugiţi. În acest caz, prietenii dumneavoastră vor fi executaţi pe loc.

— Nu vreau să fug, spuse Don. Unde sunt?

— Nu sunt departe. Haideţi.

Natzka ieşi pe hol, Don îl urmă, în spatele lui mergeau Busso şi Curizo.

Don simţi un pumnal în inimă când Natzka se opri în mijlocul holului şi se uită atent în jur.

— Ia staţi puţin, spuse el. Poate nici nu mai are rost ce facem. Sigur n-aveai unde să laşi pachetul de pe strada Dei Fabori şi până aici. Dar ai rămas câteva secunde singur pe hol, înainte de a intra în birou. Dacă n-aveai pachetul, înseamnă că trebuie să fie pe aici.

— Dacă chiar vreţi să ştiţi, i l-am dat unui prieten în mulţimea de turişti. Nici unul dintre ucigaşii dumneavoastră n-a văzut, iar prietenul meu a fost inspirat să nu pună nici o întrebare. Dacă nu-i eliberaţi imediat pe Mason şi pe gondolier, nu veţi vedea niciodată pachetul.

Natzka se uită dur la Curizo:

— Avea cum să facă asta fără să vezi?

Curizo ezită, apoi spuse:

— În mulţime, cu rigoare, da. Nu l-am scăpat din ochi nici o secundă, dar nu-i vedeam decât capul şi umerii. Nu şi mâinile...

— Foarte inteligent din partea dumneavoastră, domnule Micklem, spuse Natzka cu un surâs strâmb. Dar asta nu schimbă cu nimic situaţia. Luaţi pachetul de la prietenul dumneavoastră şi daţi-mi-l!

— Vreau mai întâi să ştiu că-i aveţi pe Mason şi Giuseppe.

— Bine, o să-i vedeţi. (Natzka se uită din nou în jurul lui.) Şi totuşi... (Surâse către Don.) Prietenul ăsta poate foarte bine să fie o invenţie. Îmi povestiţi despre el ca să-mi distrageţi atenţia! Înainte să plecăm, scotocim holul. (Se uită la Busso.) Împuşcă-l dacă face vreo mişcare.

Apoi către Curizo:

— Caută pachetul ăla. N-a avut mult timp, nu poate să fie departe. Brun, caută şi tu, îi spuse blondului care apăruse în pragul biroului.

Resemnat, Don îşi spuse că nu are noroc. Făcuse tot ce-i stătuse în putinţă, dar era sigur că vor găsi pachetul. Ce se va-ntâmpla cu Harry şi Giuseppe? se întrebă el. Dar cu el însuşi? Oare îl aştepta aceeaşi soartă ca a Louisei Peccati?

Îi privea pe cei doi în timp ce scotoceau. După un moment de ezitare, Curizo se apropie de vasul de piele, îl luă şi-l răsturnă. Nu căzu nimic din el. Era gol.

Don nu-şi revenea din şoc. După ce căută conştiincios cinci minute, Curizo anunţă:

— Nu e aici.

Natzka ridică din umeri:

— M-ar fi mirat să fie, dar e bine că am verificat. Se pare, domnule Micklem, că i l-aţi dat într-adevăr unui prieten.

Don îşi trecu limba peste buzele uscate. Era într-o situaţie fără ieşire. Oare Curizo luase pachetul ca să-l fure pe Natzka?

— Să mergem, domnule Micklem, spuse Natzka. O să vă arătăm colegii şi apoi mergem să ne daţi pachetul.

— Un moment, zise Don.

— Ce mai e? spuse Natzka agitat.

— Am glumit când v-am spus că l-am dat unui prieten, spuse Don. Aveaţi dreptate: l-am ascuns aici.

În timp ce vorbea, Don îl urmărea pe Curizo, dar chipul slab şi tuciuriu al acestuia nu avea nici o tresărire.

— Foarte interesant, spuse Natzka. Dar de ce acum această mărturisire? Vă daţi bătut, domnule Micklem?

— Oricum n-am de ales, răspunse Don calm. Când am intrat în casă, am pus pachetul în vasul ăsta.

Natzka se uită în vas, apoi Curizo îl luă şi îl răsturnă a doua oară.

— Nu e nimic aici, spuse el tâmp.

— Dacă vreţi să ne faceţi să pierdem timpul, domnule Micklem, spuse Natzka tăios, vă asigur că veţi regreta.

— Am pus pachetul aici, spuse Don. Cineva l-a luat în timp ce eram înăuntru. O singură persoană a trecut de atunci pe hol. Curizo, conchise Don.

Curizo tresări.

— Nu-ncercaţi să stârniţi zâzanie printre oamenii mei, că oricum nu veţi reuşi, spuse Natzka. E un truc fumat. Să mergem. Sunt sigur că vă voi convinge să-mi daţi pachetul la un moment dat.

Busso împinse ţeava armei în rinichii lui Don.

— Haide, spuse el.

— Cineva a luat pachetul, repetă Don nemişcat. Cel mai probabil Curizo. Înainte să plecăm, vă sugerez să-l percheziţionaţi. Pun pariu că-l veţi găsi la el.

Curizo făcu un pas înainte şi-i trase lui Don un pumn în plină figură, făcându-l să-şi piardă echilibrul. Arma de la spate îi aminti că era mai bine să nu riposteze.

— Cretinule! urlă Curizo.

— Lasă-l, interveni Natzka.

Avea faţa aspră şi o privire bănuitoare. În timp ce Curizo se dădea la o parte în silă, Natzka reluă:

— O să-ţi pară rău de ce-ai spus, prietene. Curizo e un tip răzbunător.

— Căutaţi-l, spuse Don. Nu fiţi tâmpit. De ce să aveţi încredere în el? Dacă a găsit pachetul şi şi-a dat seama că poate face ceva cu el, normal că nu mărturiseşte.

Natzka îi aruncă o privire dură lui Curizo, care tremura de furie.

— Ai găsit pachetul? întrebă Natzka pe un ton calm.

— Nu, minte, izbucni Curizo. Puteţi să mă căutaţi.

Începu să-şi întoarcă buzunarele, aruncând pe jos tot ce avea în ele. Avea chipul convulsionat.

— E de-ajuns?

— Uitaţi-vă dacă nu are curea, sugeră Don.

— Uită-te tu, îi spuse Natzka lui Brun, care se apropie stânjenit de Curizo şi îi pipăi talia ca şi cum ar fi mângâiat un tigru.

— N-are, spuse el dând înapoi.

— Deci? spuse Natzka uitându-se la Don.

— Putea să-l ascundă undeva, insistă Don.

— Vreţi să ştiţi părerea mea? Cred că vreţi numai să creaţi o diversiune. Ei bine, domnule Micklem, dumneavoastră aţi vrut-o, spuse Natzka. Puteam să rezolvăm totul fără probleme, dar acum Curizo preia conducerea. (Se întoarse spre Curizo.) Mă duc la hotel. În două ore vreau pachetul. Îţi dau mână liberă.

— Bine, spuse Curizo printre dinţi (Se uită la Don cu un surâs bestial.) În două ore. Am înţeles.

— Perfect. (Natzka se întoarse spre Don.) Nu trebuia să vă băgaţi în chestia asta. Îmi pare rău, dar veţi fi dus la prietenii dumneavoastră şi acolo vă asigur că veţi fi convins. Vă mai avertizez o dată: să nu încercaţi să fugiţi. (Ajunse la uşă, o deschise şi se mai întoarse o dată ca să-i surâdă lui Don.) Adio. E puţin probabil să ne mai vedem vreodată.

— Sper din toată inima, pentru binele dumneavoastră, spuse Don cu voce joasă.

Natzka ridică din umeri:

— Genul ăsta de bravadă nu mă impresionează deloc, spuse el. Adio, domnule Micklem.

Traversă holul şi, imediat, uşa de la intrare se auzi închizându-se.

Gondola acostă în faţa casei cu ziduri leproase, de pe marginea unuia dintre cele trei canale întunecate, în spatele Ghetto Nuovo.

Brun legă gondola şi sări pe trotuarul debarcaderului.

— Hai, dă-te jos, îi spuse Curizo lui Don.

Don îl ascultă şi aruncă o privire în dreapta şi în stânga. Era întuneric pe canal şi nu zări nimic, dar auzul fin îi indică prezenţa unei alte gondole. Curizo o auzi şi el şi, apucându-l

pe Don de braţ, îl împinse pe intrarea unei case urât mirositoare. Busso şi Brun îi urmară şi închiseră uşa după ei.

Busso, ţinându-l strâns pe Don, îi înfigea tot mai tare pistolul în coaste. Curizo aprinse un chibrit şi o lumânare. Merse pe un culoar strâmt, împinse o uşă şi începu să coboare o scară veche şi jegoasă. Busso îl împingea pe Don de la spate. Ajunseră într-o pivniţă mare şi umedă, unde trei lumânări ardeau în sticle, pe o cutie de lemn. Pe jos, cu spatele la perete, legaţi la mâini şi la picioare stăteau Harry şi Giuseppe. Don se uită la ei şi se strâmbă. Spera că Natzka glumise, însă acum chiar că intrase într-o mare încurcătură.

— Bună ziua, patroane, spuse Harry. Ne scuzaţi, am ratat.

Harry nu era într-o stare prea bună. Avea un ochi negru şi sângele de la o tăietură urâtă pe obraz i se scursese pe gulerul cămăşii. Avea hainele ude şi rupte.

Nici Giuseppe nu era mai bine. Era tăiat la frunte şi avea faţa plină de sânge, dar tot reuşea să surâdă.

— Mai tacă-ţi fleanca, îi spuse Brun lui Harry.

Se apropie de el şi îi trase un şut în coaste, care-l făcu să se rostogolească de durere. Don nu avea cum să intervină. Avea pistolul în coaste. Curizo luă un scaun şi îl aşeză în mijlocul pivniţei, lângă sticlele cu lumânări.

— Stai jos, îi spuse lui Don.

Don se aşeză. Busso se îndepărtă şi se sprijini de perete, cu arma în mână.

— Ocupă-te de el, îi spuse Curizo lui Brun.

Din spatele scaunului, Brun îl apucă pe Don de încheieturile de la mâini şi i le întoarse spre spate, cu o forţă incredibilă. Curizo, în picioare, îl privea pe Don cu ură.

— Vasăzică ai încercat să-mi faci probleme, spuse el. O să plăteşti pentru asta.

Scoase din buzunarul de la spate o mănuşă de piele fină şi şi-o trase pe mâna dreaptă, îndoi degetele şi strânse pumnul. Don îl privea încordat. Nu putea să-şi mai mişte pieptul, dar putea măcar să-şi mişte capul.

— O să-ţi dau să ţii minte, spuse Curizo cu cruzime. Ia...

Îi dădu un pumn în faţă. Don se feri şi lovitura îi ajunse în ureche. Curizo se dezechilibră. Don îi puse piedică. Curizo căzu pe burtă, lângă Harry care încercă să-i dea una în faţă, dar Curizo se ridică. Busso sări la Don şi-i pocni una în maxilar. Don dădu capul pe spate, dar nu putu să evite lovitura. Ameţit, îl văzu în ceaţă pe Curizo ridicându-se. Trase o înjurătură, îl apucă pe Don de păr şi ridică pumnul, dar Busso îi pară lovitura în zbor.

— Nu, zise Busso. Trebuie să meargă la prietenul ăla, nu-i sparge faţa.

Curizo se dădu înapoi, cu ochi sticloşi.

— Ei, cum e cu pachetul? îl întrebă Busso pe Don.

Cu tâmplele pulsând, încă ameţit, Don observă cum Curizo îşi scoate pistolul din toc şi îl privi pe Harry care încerca să se aşeze la loc. Nu era nimic de făcut: trebuia să câştige timp.

— O să-l aveţi, răspunse Don.

— Unde e? întrebă Curizo.

— Prietenul meu e la hotel Londra, spuse Don.

— Cum îl cheamă?

— Jack Montgomery, răspunse Don, amintindu-şi la fix că avea într-adevăr un prieten care stătea la hotel Londra.

Curizo se întoarse spre Brun:

— Sună la hotel şi verifică.

Brun urcă scările.

Curizo începu să se plimbe nervos prin cameră, aşteptându-l pe Brun.

— Da, e acolo, anunţă acesta la întoarcere.

Curizo se întoarse spre Don.

— Te duci să iei pachetul. Busso şi Brun or să vină cu tine. Dacă faci cea mai mică manevră, ăştia doi vor fi morţi. Îi omor cu mâna mea. Ai înţeles?

— Da, răspunse Don.

— Ia-l, îi spuse Curizo lui Busso. Îl aştepţi în faţa hotelului. Dacă nu vine în zece minute, trimite-l pe Brun să mă anunţe.

— Hai, valea, îi spuse Busso lui Don, fluturându-i pistolul pe sub nas.

Don se ridică cu greu. Se întoarse către Harry şi Giuseppe. Cei doi îl priviră înfricoşaţi, dar Harry reuşi să zâmbească.

— Nu vă faceţi griji pentru noi, patroane, spuse el.

— Pe curând, spuse Don.

În timp ce urca scările, încerca să găsească o soluţie pentru a ieşi din impas.

Singura lui speranţă era să-i ia pe cei doi prin surprindere, să-i bată măr şi să vină apoi să se ocupe de Curizo. Dar cu arma lui Busso în coaste nu putea să facă nici o mişcare.

În capul scărilor, Busso îl luă de braţ.

— Stai, îi spuse.

Apoi către Brun:

— Asigură-te că drumul e liber.

Brun îl împinse pe Don, traversă holul şi deschise uşa. Busso aştepta, ţinând arma lipită de coastele lui Don. Trecură câteva minute.

Don auzea respiraţia sacadată a lui Busso. Se gândea să sară într-o parte şi să-l atace, dar asta era sinucidere curată. «Cea mai bună ocazie de atac, se gândea el, ar fi când ne urcăm în gondolă. Dac-aş reuşi să-i răstorn...»

Se auzi vocea lui Brun în întuneric.

— E-n regulă.

— Hai, mergi, îi spuse Busso lui Don, împingându-l cu arma.

Don făcu câţiva paşi în beznă. Prin uşa deschisă, vedea cerul plin de stele, deasupra acoperişurilor. Arma lui Busso îi străpungea coastele. Ieşi pe trotuar şi îl văzu pe Brun lângă zid. Puţin mai departe de el zări o altă siluetă. Cineva ţâşni ca un fulger lângă el. Îl auzi pe Busso scoţând un urlet de durere. Se învârti pe loc, auzind arma căzând.

Busso era îndoit de spate şi se ţinea de braţ. Don îi trase un pumn în faţă.

Busso se lăsă mai întâi în genunchi, apoi se întinse pe jos.

Brun făcu un pas înainte, după care rămase nemişcat.

Se auzi vocea stilată a lui Cherry:

— Nu mişca, omule!

— Cherry! exclamă Don. Ca să vezi!

— Da, domnule, spuse Cherry calm. Să-l străpung pe individul ăsta cu sabia?

— Cu sabia? întrebă Don. Ai sabie?

— Da, domnule. Credeam că v-am povestit despre ea.

— Nu-l omorî, spuse Don aproape izbucnind în râs. Mă ocup eu de el.

Se apropie de Brun şi îi trase un upercut în falcă, lăsându-l în patru labe.

— Am şi eu cu ce să-l fac praf, domnule, adăugă Cherry pe un ton grav. Dacă vreţi să vă serviţi de arma asta... Eu personal prefer să mă abţin.

Îi întinse lui Don sabia cu mâner greu de plumb. Don o apucă şi-i trase una lui Brun în moalele capului. Brun scoase un geamăt surd şi căzu peste Busso.

X

— Dumneavoastră chiar aveţi tehnică, domnule, spuse Cherry, aplecându-se peste Brun. Eu sigur i-aş fi spart capul.

Don simţi nevoia să se sprijine de zid. Apariţia lui Cherry fusese atât de neaşteptată, maniera lui atât de

ceremonioasă, încât avea în acelaşi timp chef să râdă şi să se arunce de gâtul lui Cherry.

— Harry şi Giuseppe sunt închişi aici. Mă duc să-i eliberez. După aceea îmi explici cum ai ajuns aici. Aşteaptă-mă aici şi fii cu ochii-n patru.

Căută pe bâjbâite pistolul lui Busso.

— N-ar fi mai bine să vă însoţesc, domnule? spuse Cherry.

— Nu, rămâi aici, cu ochii pe bestiile astea. (Îi dădu înapoi sabia.) Dacă-i vezi că mişcă, le dai una. Nu-ţi fie teamă că le spargi capul.

— La ordinele dumneavoastră, domnule.

Don intră din nou în casă, parcurse culoarul întunecos şi se opri în capul scărilor, ciulind urechea, îl auzi pe Curizo în pivniţă. Începu să coboare treptele cu grijă. Ajuns la jumătatea scărilor, îl văzu pe Curizo mergând de-a lungul şi de-a latul pivniţei, cu mâinile în buzunare. Nu-şi putu abţine surâsul. Curizo va avea cea mai mare surpriză din viaţa lui. Se aplecă pe balustradă, cu arma ţintită spre criminal.

— Nu mişca, spuse Don calm.

Curizo tresări. Îşi scoase mâinile din buzunare, dar, văzând arma îndreptată înspre el, se albi de furie.

— Ai pierdut, spuse Don. Acum e rândul meu să fac pe răul.

— Bravo, patroane, spuse Harry. Ştiam eu că o să vă descurcaţi.

— Rămâi pe loc, îi repetă Don lui Curizo. Altfel trag. Dacă ţi s-a urât cu viaţa, n-ai decât să-mi spui.

Curizo se uita în toate părţile, furios.

Don coborî treptele, fără să-l piardă din ochi.

— Întoarce-te, îi spuse.

— O să mi-o plăteşti, mormăi Curizo.

— Întoarce-te!

Curizo se execută, fără elan. Don apucă arma, se apropie încet de Curizo şi-i trânti una în moalele capului. Curizo scoase un geamăt, i se înmuiară genunchii şi căzu lat.

— Bravo, patroane, exclamă Harry. Cu ceilalţi doi ce-aţi făcut?

Don scoase briceagul ca să-i elibereze.

— Cherry m-a salvat. Stătea la pândă cu sabia. A fost de milioane.

— Cherry? exclamă Harry, ridicându-se cu greu. Cum ştia că suntem aici?

— Trebuie să-l întrebăm, răspunse Don eliberându-l pe Giuseppe. Cum vă simţiţi?

— Uzi leoarcă, răspunse Harry cu un surâs larg.

— Sunt bine, signor, spuse Giuseppe ridicându-se. Dar tare mă bucur că aţi venit. Curizo ăsta e un nemernic.

— Chiar mai mult decât atât, spuse Don, amintindu-şi brusc de Tregarth. În focul evenimentelor, uitase complet de el. Ce s-a întâmplat cu Tregarth, Harry? Natzka pretinde că a murit.

— Da, din păcate. N-aveam cum să reuşim. Vasul ne-a luat din plin când încercam să cotim pe alt canal. Am făcut tot ce-am putut să scăpăm de acolo, dar era atât de slăbit încât căderea în apă l-a terminat. Patru sau cinci tipi, care aveau aerul unor turişti americani, ne-au ajutat să ieşim din apă. Nu ne-au dat deloc de bănuit. Nu ne gândeam decât la domnul Tregarth. M-am aplecat şi am văzut că murise şi imediat am primit o lovitură în cap. M-am trezit aici.

— Dumnezeule, exclamă Don. Şi nu ştiţi ce-au făcut cu cadavrul?

— Unul dintre ei le-a spus să-l arunce în mare, răspunse Harry, frecându-şi pumnii care-l dureau. Se vedea că vor să scape de cadavru cât mai repede.

— Eşti sigur că era mort?

— Oh! Da, domnule, n-aveam cum să greşesc.

— Bine, haideţi. N-avem timp de pierdut. O să-i aducem şi pe ceilalţi doi aici şi-i legăm pe toţi trei. Avem două ore până să afle Natzka.

Busso şi Brun fură coborâţi în pivniţă. Harry îi legă, în timp ce Don se ocupa de Curizo.

Cherry, aşezat pe un scaun, îi privea, cu sabia pe genunchi.

— Deci, Cherry, spune-ne cum a fost, întrebă Don legând gleznele lui Curizo. Cum de-ai venit aşa de repede?

— M-am dus la hotelul acela din Paris, cum mi-aţi cerut, domnule, începu Cherry. M-am asigurat că cel cu care vorbiserăţi la telefon nu era domnul Tregarth. De altfel bărbatul plecase deja de la hotel, lăsându-vă un mesaj. Vă spunea că este în mare pericol şi că fusese obligat să plece la Bruxelles. Vă dădea adresa de acolo şi vă ruga să vă duceţi urgent.

— Da, înţeleg, zise Don. Vroiau să mă plimbe prin toată Europa ca să-i las mână liberă lui Natzka aici.

— Da, domnule, continuă Cherry. Aşa că m-am gândit că v-aş fi de folos şi am venit de urgenţă. Am avut noroc că am prins imediat un avion către Milano şi, de acolo, am închiriat unul până la Lido. M-am dus la *palazzo* şi am urcat în camera mea. După câteva momente am auzit voci străine în hol şi m-am dus să văd... Am văzut trei bărbaţi înarmaţi care puseseră la respect personalul. Nu mă văzuseră şi, pentru că erau cam mulţi pentru mine, am preferat să mă ascund într-un dulap.

Imaginea impunătorului Cherry într-un dulap îl făcu pe Harry să izbucnească în râs:

— Erai cam înghesuit, nu?

Cherry îi aruncă o privire rece şi continuă:

— Au închis personalul în bucătărie, unde a rămas un om de pază. Apoi, acest Natzka a intrat în salon. Tocmai încercam să sun la poliţie când v-am văzut intrând. N-am avut timp să vă previn. V-am văzut aruncând ceva în vasul de piele...

— Ai luat pachetul, Cherry? întrebă Don repede.

— Da, domnule. Am ascultat la uşă şi am auzit că Natzka voia pachetul. Mi-am spus că ascunzătoarea dumneavoastră nu era sigură şi mi-am permis să-l iau.

— Îl mai ai?

Cherry scoase din buzunar pachetul verde şi i-l întinse lui Don.

— Uitaţi, e intact, domnule.

— Bravo! Ai făcut exact ce trebuia.

— Mulţumesc, domnule. Am aşteptat în faţa casei şi v-am urmărit când v-au scos. Cu greu am găsit o gondolă, apoi am reuşit tare greu să o manevrez, dar, din fericire, am văzut-o pe a lor ancorată aici. Am aşteptat în faţă până a ieşit omul ăla, l-am ameninţat cu sabia şi asta a fost.

Don surâse:

— Ar trebui să te decorăm cu Ordinul cavalerilor, spuse el verificând legăturile celor trei prizonieri. Hai să mergem. Giuseppe, ia gondola lor şi las-o într-un colţ. După aceea, du-te acasă şi aşteaptă instrucţiunile mele. Voi doi, haideţi cu mine. Ne ducem la *palazzo*.

Don urcă repede scările, urmat de ceilalţi.

Douăzeci de minute mai târziu, Don se schimbase şi, din nou în plină formă, se aşeză la birou să cerceteze pachetul, în timp ce Harry şi Cherry făceau de gardă în hol. După ce dezveli cu grijă pânza uleiată, găsi înăuntru un carneţel legat în piele. Nu avea mai mult de patru centimetri lungime. De carneţel erau prinse cu elastic un plic închis, adresat Hildei Tregarth, şi mai multe foi foarte murdare, acoperite de scrisul mărunt pe care îl văzuse în cartea poştală cu Puntea Suspinelor. Se uită în carneţel. Prima pagină era plină de simboluri şi de coduri cifrate celelalte pagini erau goale. Băgă carneţelul în buzunar şi desfăşură foile. Scrisoarea îi era adresată şi pe ultima pagină citi semnătura: *John Tregarth.*

Îşi luă un trabuc, îl aprinse, se aşeză în fotoliu şi începu să citească:

Dragă Micklem,

Când vei citi această scrisoare, dacă o vei citi vreodată, probabil eu nu voi mai fi în viaţă. Îţi scriu într-o casă părăsită pe Calle Mondello*. Sunt foarte bolnav şi singura mea speranţă de a da de tine stă în Louisa Peccati, care m-a ajutat mult. Carnetul de piele pe care l-ai găsit lângă această scrisoare este de o importanţă vitală pentru guvernul britanic. Nu pot să-ţi explic ce conţine, dar Natzka, un duşman al ţării mele, va face totul ca să intre în posesia lui. I l-am furat şi te rog pe tine să-l faci să-i parvină orice ar fi lui Sir Robert Graham. Eram disperat, bolnav şi imobilizat la pat şi am citit în ziar că urma să vii la Veneţia. Te rog să duci acest carneţel în Anglia şi pentru Hilda, căreia i s-a spus probabil că sunt un trădător. Numai Sir Robert şi cu mine ştim adevărul. Dar acum nu mai are importanţă, contez pe tine să o anunţi pe soţia mea. Carneţelul trebuie să-i fie remis lui Sir Robert personal. Nu trebuie să treacă pe la consulat. Să nu ai încredere în nimeni. Vei avea mari dificultăţi să ieşi din Italia şi chiar să treci prin Franţa. Natzka are oameni peste tot, în poliţie, în vămi, aeroporturi etc. Am petrecut cinci săptămâni de coşmar la Viena, înainte de a reuşi să plec. Dacă se bănuieşte că eşti în posesia carnetului, nu vei fi în siguranţă nici o secundă. Îmi pare rău că trebuie să-ţi încredinţez o misiune atât de periculoasă, dar eşti singura mea speranţă. Scrisoarea alăturată este pentru Hilda. Te rog să i-o dai tu. Mult noroc!*

John Tregarth

Don începu să foiască plicul închis, privind fix înaintea lui. Se gândea. Se uită la ceas. Peste o oră, Natzka va începe să se întrebe ce i se întâmplase lui Curizo.

Nu ezită nici o secundă să meargă mai departe, perspectiva plecării mai degrabă îl stimula. Se ridică, stinse trabucul şi deschise uşa biroului:

— Harry!

— Da, patroane? răspunse Harry venind către el.

— Du-te repede la Giuseppe. Spune-i să pregătească vasul să facem o plimbare până la Lido. Zi-i să facă plinul. N-avem nici o secundă de pierdut.

Harry dădu din cap şi dispăru în beznă.

Don se întoarse către Cherry.

— Pregăteşte două rucsacuri pentru opt zile de drum. Nu uita de mâncare şi băutură. Hai, repede.

— Bine, domnule, spuse Cherry cu o strălucire în ochi.

Don urcă scara cu paşi mari, îşi scoase vesta şi îşi puse o cămaşă sport. Avea carneţelul într-o curea, sub cămaşă. Îşi puse pistolul în buzunarul de la spate şi luă cinci încărcătoare suplimentare. Când coborî, Cherry pregătise cele două rucsacuri:

— Mă-ntorc la Londra, Cherry, spuse Don punând muniţia într-unul dintre rucsacuri. Dacă mă caută cineva, sunt plecat la Roma cu afaceri şi revin probabil la sfârşitul săptămânii.

— Am înţeles, domnule. Chiar nu vreţi să vă însoţesc? întrebă dezamăgit Cherry.

— Vreau să rămâi aici şi să ai grijă de casă. Harry vine cu mine.

— Gata, domnule. Giuseppe face plinul, spuse Harry intrând.

— Îmbracă-te în ceva sport, Harry, îl sfătui Don. Repede. S-ar putea să mergem mult pe jos.

— Bine, patroane, spuse Harry surâzând şi fugi pe scări.

Don se întoarse în birou şi ceru să i se facă legătura la aeroport. Era miezul nopţii. Nu-i venea să creadă câte se întâmplaseră de când se dusese la Stefano Peccati! La capătul firului se auzi o voce. Don ceru să vorbească cu Pleydell.

— Îmi pare rău, signor, dar signor Pleydell nu este.

— Unde pot să-l găsesc?

— Nu ştiu, signor.

— Don Micklem la telefon. Am nevoie urgent de un avion special până la Paris. Se poate?

— Verific. Puteţi aştepta un moment?

Don aşteptă cu nerăbdare. După un moment, vocea reveni:

— Din păcate nu se poate până mâine la prânz.

— Nu contează preţul. Trebuie neapărat să plec la Paris în noaptea asta.

— Îmi pare rău, signor, până mâine la prânz nu se poate.

— Fă-mi legătura la directorul aeroportului, ceru Don sec.

— A plecat acasă, signor.

Se simţea o indiferenţă ostilă în vocea interlocutorului şi Don simţi că e inutil să insiste. Oare organizaţia despre care scria Tregarth se pusese deja în mişcare? Închise telefonul şi scoase dintr-un sertar câteva hărţi ale Italiei. Se întoarse apoi în hol. Harry, îmbrăcat aproape la fel ca Don, îl aştepta.

— Plecăm la Londra imediat, spuse Don. Nu va fi uşor. Nenorociţii ăştia nu se dau în lături de la nimic. Nu putem să luăm trenul, e prea riscant. Maşina, cu atât mai mult.

N-am putut face rost de avion. Aşa că luăm vaporul. Mergem pe Pô în sus până la Piacenza şi de acolo o să încercăm să găsim un avion către Milano.

Harry se strâmbă.

— Asta o să ia timp, patroane.

— Da, dar nu cred că se vor gândi că am ales ruta asta. Merită încercat. Hai.

Cherry se apropie.

— Dacă pot să vă ajut cu ceva, domnule...

Don îi surâse.

— Ai făcut destul. Ne ocupăm noi de restul. Ne vedem peste opt zile şi, dacă nu mă-ntorc până atunci, încuie şi întoarce-te la Londra.

Deşi era trecut de miezul nopţii, turiştii încă se plimbau pe chei. Don şi Harry trebuiră să se strecoare printre ei până la debarcaderul privat, unde, lângă iahtul lui Don, lung de zece metri, îi aştepta Giuseppe.

— Ce se-ntâmplă? murmură Harry, auzindu-l pe Giuseppe ţipând.

La lumina palidă a unui felinar, văzură cum, în faţa vasului, Giuseppe îi arăta pumnul unui tip grăsuţ, îmbrăcat într-un costum mizer şi care dădea neputincios din umeri.

— Ce se întâmplă întrebă Don apropiindu-se de Giuseppe.

— Porcul ăsta zice că n-are benzină, signor, urlă Giuseppe. Sunt sigur că are, dar îi e lene să dea drumul la pompă.

Grasul făcu o plecăciune către Don:

— Îmi pare rău, signor, dar nu mai am nici un strop. Imbecilul ăsta de gondolier nu vrea să mă creadă. Aş fi încântat să vă servesc.

— Cât ai în rezervoare, Joe? întrebă Don.

— Unul e gol, signor, celălalt e jumătate.

Harry îl ocolise pe gras şi examina pompa. Dădu un picior în rezervor. Se auzi un zgomot surd. Cu siguranţă era plin.

— Minte, patroane, are benzină!

Grasul se întoarse către Harry şi începu să înjure de mama focului în italiană. Don îi făcu semn lui Giuseppe, care aprobă, zâmbind. Giuseppe îi dădu grasului un pumn direct în ţeastă. Harry îl prinse în zbor şi îl puse jos.

— Ia-i cheile şi dă drumul la pompă, spuse Don sărind la bordul vasului. Şi tu, Joe, pune-l pe-ăsta într-un colţ şi aşază-te pe el până plecăm. Ia asta, măcar să-l faci să tacă până plecăm. Îi dădu câteva bancnote.

— Fiţi pe pace, signor, spuse Giuseppe. Mai pot să vă fiu de ajutor cu ceva?

— Nu, Joe, mulţumesc.

Giuseppe îl luă pe gras pe umăr şi dispăru.

«Mai întâi avionul, acum benzina» se gândi Don. Nu poate fi o coincidenţă.

Se pare că Natzka şi-a luat toate măsurile de precauţie. Harry umplu rezervoarele, sări la bord şi porni motorul.

— Mergi încet până ieşim din lagună. După aia tragi tare.

Pe măsură ce avansau pe canal, se auziră paşi repezi pe chei.

— Ce mai e? mormăi Harry.

Întoarseră capetele. Din umbră se iviră doi poliţişti.

— Alo, voi de-acolo! Opriţi vaporul! strigă unul dintre ei.

— Ne oprim, patroane?

— Nu, mergi înainte, dar încetineşte puţin, răspunse Don calm. Şi fii pregătit să prinzi viteză când îţi spun eu.

Cei doi poliţişti ajunseră vasul.

— Acostaţi imediat!

— De ce?

— Ştiţi foarte bine. Aţi furat benzină! urlă unul dintre poliţişti.

— Îmi pare rău, spuse Don surâzând, dar suntem grăbiţi. Bagă viteză, Harry!

Vasul ţâşni în viteză.

— Capul jos, spuse Don. Vor trage.

Unul dintre poliţişti îşi armase carabina, dar, înainte să şi-o aşeze pe umăr, Harry virase pe un canal perpendicular mai larg şi, văzând liber în faţă, mărise viteza la maxim.

Douăzeci de minute mai târziu, depăşeau debarcaderul de la Lido, îndepărtându-se spre Pellestrina.

Don era aplecat peste receptorul de unde scurte, cu căştile la urechi şi mâna pe butoane. Harry, cu ţigara între buze, sprijinit de balustradă, se uita atent în jur. Don ridică brusc din umeri, îşi desprinse căştile de la urechi şi luă o ţigară. Apoi se întoarse către Harry:

— N-ajungem departe cu vasul ăsta, spuse el. Probabil toate echipajele de poliţie marină sunt în alertă până la Rimini.

— Dar n-au un vapor care să-l întreacă pe-ăsta, patroane, afirmă Harry.

— Poate, spuse Don, dar o să ne punem toată poliţia-n cap. Vor lucra pentru Natzka fără să ştie şi ne vor repera cu siguranţă. Nici nu se mai pune problema s-o luăm în sus pe Pô. Dacă nu ar fi cele două vase de poliţie la Chiogga, am încerca să mergem până la Trieste, dar e prea mare riscul. Cel mai bine ar fi să ne oprim undeva, să abandonăm vasul şi s-o luăm pe jos spre Padova.

— Bine, patroane. Ne oprim înainte să ajungem la Chiogga?

— Da, ne oprim imediat.

Don scrută în noapte.

— Încetineşte, spuse el. (I se părea că aude un zgomot în depărtare.) Am impresia că suntem urmăriţi. Opreşte motorul.

Harry opri motorul şi vaporul începu să plutească liniştit pe lagună.

— Din dreapta, patroane, vin drept spre noi.

Se auzea clar zgomotul unui motor puternic, dar nu se putea vedea nimic în întuneric.

— Riscăm şi aşteptăm. Poate că trec fără să ne vadă.

Ascultau cu mare atenţie zgomotul motorului care se apropia.

— Vin drept spre noi, spuse Harry deodată.

— La babord, viteză mică, zise Don.

Vaporul demară din nou. Vasul de poliţie se apropia. Deodată, fasciculul unui proiector lumină apele.

— Într-adevăr, e poliţia, spuse Don. Repede, dă-i înainte!

Fasciculul de lumină îi învălui.

— Lasă-mă pe mine, spuse Don. Trebuie să-i facem s-o ia înspre mare.

— Merg mai repede decât credeam, spuse Harry, lăsându-i locul lui Don.

— În orice caz, nu ne ajung din urmă, zise Don.

În timp ce vasul de poliţie făcea un semicerc încercând să-i ajungă, lumina proiectorului îi pierdu şi, pentru scurt timp, plutiră în întuneric. Apoi proiectorul îi descoperi din nou.

— Capul jos. Nu trebuie să ne vadă, spuse Don ghemuindu-se.

— Luăm distanţă, spuse Harry.

O luminiţă roşie ţâşni de la bordul vasului de poliţie, urmată de o împuşcătură. Proiectilul trecu, vuind peste capetele lor.

— Vor comunica cu celălalt vas, trebuie să fim atenţi, spuse Don.

Pe măsură ce distanţa dintre cele două ambarcaţiuni creştea, lumina scădea în intensitate.

Un nou proiectil ţâşni de pe vasul de poliţie şi, de data asta, se înfipse în acoperişul cabinei, făcând să sară aşchii de lemn.

— Mai spui că italienii nu ştiu să ochească, şuşoti Harry.

Deodată proiectorul se stinse. Don luă un viraj larg şi se îndreptă către mal.

Cam la un sfert de milă la stânga, cele două felinare roşii ale vasului de poliţie se îndepărtau înspre mare.

— Cred că i-am păcălit, spuse Don, dar nu se lasă ei.

— Cred că nu mai aveam decât o jumătate de milă până la coastă, spuse Harry. Ce facem, patroane? Eşuăm pe plajă?

— Da, ce rost are să ne udăm la picioare? Acum trebuie să mergem pe jos.

— S-au întâlnit cu celălalt vas, spuse Harry privind înapoi.

Departe, în lumina proiectorului, se zărea conturul celui de-al doilea vas de poliţie. Cele două ambarcaţiuni virară şi se îndreptară înspre coastă.

— Uite-i. Avem timp s-ajungem, patroane.

Don opri motorul. Vaporul intră în tangaj pe valurile care se spărgeau de plajă.

Linia coastei se zărea în noapte.

— Atenţie la zdruncinătură, rosti el exact în momentul în care vasul atinse nisipul. Puţin mai târziu, galopau pe nisipul ud, spre continent.

XI

Don şi Harry erau buni sportivi şi se străduiau să nu încetinească pasul. După ce bâjbâiseră vreo zece minute pe teren accidentat, ajunseră la un drum şi Don, uitându-se pe hartă, constată că se îndreptau spre Piove di Sacco.

— Cred că ar fi mai bine să nu trecem prin Padova, spuse el mergând în pas vioi lângă Harry. Poliţia ne caută cu siguranţă în oraşele mari. Ar fi mai bine să evităm marile aglomeraţii şi s-o luăm prin sate.

— Dacă aveam Bentley-ul, patroane... suspină Harry.

— Poate mai târziu, când vom şti exact ce vrea poliţia, putem risca să închiriem o maşină. Dar cred că totuşi ar fi mai sigur să luăm autobuzul.

— Suntem cam expuşi aici, spuse Harry. Ar trebui să ne-ascundem undeva înainte de a se lumina.

— La asta mă gândeam şi eu, spuse Don. Uită-te dacă nu vezi vreo fermă. Am putea să ne ascundem în vreun grajd.

Mergeau de aproximativ un sfert de oră când Don auzi departe un motor de maşină.

— Ascultă, Harry.

Harry sărise deja de pe drum şi se arunca într-un şanţ. Don îl urmă şi rămaseră nemişcaţi, cu urechile ciulite. Maşina trecu pe lângă ei. Avea doar luminile de poziţie aprinse şi Don văzu patru capete cu şepci de poliţie.

— Dar ştiu că n-au pierdut vremea, spuse el ridicându-se. O tăiem pe câmp?

— Poate ar fi mai sigur.

— Da, dar mai greu. Hai să rămânem pe şosea cât mai mult timp.

— Bine, hai.

Era ora trei şi douăzeci când ajunseră la prima fermă. Peste câmpuri se ridicase o lună albă, enormă.

— Aruncăm o privire? întrebă Harry încetinind pasul.

Don se opri să studieze zidurile albe ale caselor.

— Poţi fi sigur că poliţia a alertat toţi ţăranii de pe drum. Mă rog, putem totuşi să-ncercăm. În orice caz, nu trebuie să ne prindă zorile pe drum. Hai să vedem cum arată locurile.

O luară pe câmp, pe drumul nepavat, care ducea direct la fermă. Cam la o sută de metri de casă, un câine începu să latre. Don surâse amar.

— Asta e. Hai înapoi la drum.

— O secundă, patroane. Am un truc cu javrele. Să vedem dacă merge şi cu asta.

— Prea târziu, zise Don.

La primul etaj se aprinse o lumină. Câinele lătra încontinuu şi trăgea să rupă lanţul.

— Atenţie, zise Harry. Hai la grajd imediat. Poate or să creadă că ne-a fost frică de câine.

— Bine, hai.

În timp ce fugeau spre grajd, auziră zăvorul de la uşa fermei. O voce de femeie strigă pe geam:

— Fii atent, papa. Ar fi mai bine să-l aştepţi pe Vittore.

— Dacă-l aşteptam eram de mult mort şi îngropat, răspunse o voce masculină.

Câinele a auzit ceva.

— Vin, papa, strigă o altă voce de bărbat.

— Sunt doi, şuşoti Harry. Atenţie, papa a dat drumul câinelui.

— Acum e momentul să-ţi arăţi talentele, spuse Don. Te las.

Harry înaintă în vârful degetelor. Un câine mare sări în spatele grajdului. Mârâia încet şi se apropia de Harry. Acesta nu încercă să-l evite. Câinele ezită, apoi se opri să-l miroasă atent.

— Bun băiat, murmură Harry fluierând uşor printre dinţi.

Câinele se apropie, apoi începu să dea din coadă şi Harry se aplecă să-l mângâie.

— Bruno, vino aici, strigă fermierul.

Vocea lui părea să vină de pe cealaltă parte a clădirii.

— Hai, du-te, şopti Harry şi împinse uşor câinele.

Câinele îl privi, apoi o luă la fugă.

— Bravo, spuse Don.

Găsise uşa de la grajd şi o lăsase întredeschisă.

— Pe aici!

Înaintă în întuneric urmat de Harry şi închise uşa. Apoi începu să cerceteze locul la lumina lanternei.

— Pe scară, spuse Don.

Urcară scara şi ajunseră în fân.

— Nici că se putea mai bine.

Deschise puţin uşa şi se uită în curte. Doi bărbaţi cu o lanternă erau chiar sub ei, atenţi la orice zgomot.

— Poate a fost o pisică, papa, ştii cum e Bruno.

Începu să mângâie câinele, care dădea din coadă. Fermierul bodogăni ceva, ridică din umeri şi o luă înspre casă.

— Totuşi nu lega câinele, spuse el. N-o să stăm toată noaptea ca să facem pe plac poliţiei.

Intrară în casă şi închiseră uşa. Don auzi zăvorul şi, câteva minute mai târziu, lumina de la primul etaj se stinse.

— Bravo, Harry, spuse Don întinzându-se în fân, alături de tovarăşul său. S-au culcat la loc.

— Aş trage şi eu un pui de somn. Vă e foame?

— Deocamdată nu. Hai să dormim întâi. Probabil că nu vom putea pleca de aici decât mâine seară. Odată ce trecem de Padova, putem merge liniştiţi ziua pe dealuri.

— Cum spuneţi, patroane, spuse Harry căscând. În secunda următoare, începuse deja să sforăie.

Don se trezi brusc: Harry îi zgâlţâia umărul. Razele soarelui intrau printre scândurile din acoperiş. Don auzi foială jos şi îl privi pe Harry cu un aer întrebător.

— Ce se-ntâmplă?

— Jos e un camion care pleacă la Padova, şopti Harry. Încarcă legume. Oare n-am putea să ne ascundem în el?

Don se ridică, se scutură, întredeschise uşa tânărului şi se uită jos. Era un camion de zece tone, pe jumătate acoperit cu o pânză verzuie, încărcat cu lăzi de conopidă. Bătrânul fermier şi un tânăr ars de soare, pesemne Vittore, discutau cu şoferul. Apoi cei trei o luară înspre casă.

— Haideţi, spuse Harry.

Îşi luară rucsacurile şi coborâră. Cei trei dispăruseră. Don deschise uşa şi se lăsă să alunece între lăzile cu conopidă. Le rearanjă repede ca să lase suficient loc în mijloc. Apoi se uită la Harry, care aştepta.

— Hai!

Harry se prinse de uşa grajdului, o închise şi se lăsă să cadă în gaura spaţiul făcut de Don. Se aşezară pe podeaua camionului şi puseră lăzile unele peste altele în jurul ascunzătorii lor.

Abia se instalară că auziră voci.

— Atunci pe mâine, spuse şoferul.

Bătrânul îi ură drum bun şi motorul se porni. Camionul demară, bălăbănindu-se pe drumul care ducea la şosea.

Harry apucă o ladă de conopidă şi-i surâse lui Don:

— Dacă e ceva ce detest pe lumea asta e conopida. Dar de acum o să mănânc conopidă la toate mesele.

— Mergem până la Padova sau sărim înainte? întrebă Don.

Îşi scoase harta şi se apucă să o studieze încruntat, în timp ce Harry, sprijinit de umărul său, răsufla zgomotos.

— Sărim imediat înainte de Padova, reluă Don. Apoi o luăm pe dealuri până la Abano, ajungem la drumul spre Vicenze şi, cu puţin noroc, prindem autobuzul spre Brescia. De acolo, Milano e aproape.

— Asta dacă nu avem probleme, spuse Harry.

— Bineînţeles.

Timp de o jumătate de oră, rămaseră aşezaţi unul lângă celălalt în camionul care îi zdruncina, apoi Don începu din nou să studieze harta.

— Încă zece minute şi ajungem la Padova.

Harry începu să mute lăzile ca să facă loc. Nu era nici o formă de relief, nici o ascunzătoare posibilă. În depărtare, ţăranii lucrau pe câmp.

— Imediat ce sărim dintre conopidele astea, zise Harry, vom fi la fel de uşor de reperat ca şi colonelul Nelson în deşert.

— E prea riscant să intrăm în Padova. Sigur s-a dat alarma şi acolo, spuse Don, punându-şi rucsacul în spate. (Arătă înspre dealurile de la orizont.) Dacă ajungem teferi până acolo, suntem salvaţi.

Stăteau în partea din spate a camionului, cu picioarele atârnând deasupra drumului care se scurgea ameţitor.

— Sunteţi gata, patroane?

Don aprobă.

Se întoarseră, rămaseră o secundă suspendaţi de mâini şi apoi îşi dădură drumul.

După ce atinseră solul, se ridicară fără probleme şi o luară la fugă până la zidul de piatră care străjuia drumul, fără să atragă atenţia ţăranilor care lucrau. Harry îşi aprinse o ţigară, studiind împrejurimile.

— Sigur ne văd ăştia, spuse el.

— După tine, cât timp ne trebuie să ajungem la dealuri?

— Cam o oră.

Don se uită la ceas. Era nouă şi douăzeci.

— Mai bine rămâneam în fânar, Harry.

— La urma urmei, nu sunt decât nişte ţărani, spuse Harry. N-au nimic cu noi. Am făcut deja vreo cincizeci de kilometri. Nu e rău deloc. Trebuie să ne asumăm riscul.

— Bine, hai.

Săriră zidul şi o luară pe câmp. Ţăranii erau la aproximativ cinci sute de metri.

Nici unul nu părea să se uite în direcţia lor. Unii scoteau sfeclă, alţii făceau grămezi sau încărcau căruţele. Don şi Harry traversară terenuri defrişate, apoi coborâră o pantă lină spre depresiunea care ducea la primele dealuri. Erau cam la jumătatea drumului când auziră un strigăt în depărtare.

— Gata, spuse Harry, aruncând o privire pe după umăr.

Siluetele a trei ţărani le făceau semn.

— Nu te opri, spuse Don mărind pasul. Dacă trebuie, o luăm la fugă.

— Oare ce-or vrea de la noi, patroane?

— Ori i-a prevenit poliţia, ori sunt oamenii lui Natzka, răspunse Don. Dacă putem să-i izolăm de ceilalţi, scăpăm uşor de ei.

Când se întoarseră, cei trei dispăruseră.

— Ia uite, te pomeneşti că s-au dus să mai ia ajutoare. Tragem o fugă, Harry?

O luară la goană.

— Trebuie să ajungem la dealuri înaintea poliţiei, spuse Don accelerând ritmul.

Coborâră în fugă panta care era la baza dealurilor, traversară drumul sărind peste zidurile de pe margini, escaladară câţiva metri de deal şi se opriră, fără suflu.

La orizont se zăreau şase siluete. Judecând după pălării, trei dintre ei erau ţărani. Ceilalţi trei aveau capul gol şi erau prea departe ca Don să-i poată recunoaşte.

— Ne ajung, spuse el. Trebuie să ne piardă urma.

Aveau de urcat, era greu să mărească pasul, dar nu se opriră până în vârful dealului.

Cei şase se împrăştiaseră. Unii coborau încă înspre drum. Doi ajunseseră la el şi se căţărau pe zidul de piatră. Unul era deja la baza dealului, dar se oprise, probabil la capătul puterilor.

— Se pare că nu prea au antrenament, spuse Harry.

Îl ajunse pe Don, care o luase deja în fugă la vale. Umăr la umăr, alergară spre un alt zid de piatră. Don se opri brusc.

— Calea ferată! Uitasem de ea...

Se uitară în dreapta către şinele cu sens unic.

— Avem noroc, spuse Harry. Uite că vine un tren.

Ajunseră imediat la şine şi se îndreptară către un boschet pipernicit.

Nu se pitiseră bine, că trenul duduia deja pe şine. Era un marfar foarte încărcat şi nu mergea cu mai mult de douăzeci la oră.

— E floare la ureche, spuse Harry. Imediat ce trece locomotiva, sărim.

Avură timp să zărească în cabină şoferul şi mecanicul. Apoi Harry îl apucă pe Don de braţ şi-l împinse înspre şine.

Lăsară să treacă primul vagon, ochiră unul care transporta un tractor bine ancorat cu frânghii, îşi luară elan, se agăţară şi, în câteva secunde, se lungeau pe platformă. Se lăsară să alunece sub tractor, în timp ce trenul lua viteză uşor. Urmăritorii dispăruseră.

— Sigur vor avertiza prima gară, spuse Don.

— Unde naiba găsesc ei telefon?

— Dacă sunt poliţişti, trebuie să aibă un emiţător la bordul maşinii.

Don îşi scoase harta, o studie şi o băgă înapoi în rucsac.

— Gara următoare e Castelfranco. De acolo e o linie care merge la Vicenze. Ar fi bine să găsim un tren care merge în direcţia aia.

— Mergem mult cu mocăniţa asta?

— Vreo cincisprezece kilometri. Lasă, tot e mai bine decât mersul pe jos.

Don scoase sandviciurile pregătite de Cherry.

— Ce-ar fi să mâncăm ceva între timp?

— Dumnezeule! Aş mânca o vacă întreagă, cu coarne cu tot, spuse Harry într-un elan.

Începu să clefăie energic.

— Şi ce facem când ajungem la Vicenze? întrebă el.

— Trebuie să evităm centrul şi să găsim un autobuz către Verona. Dacă vedem că sunt probleme, o luăm iar pe câmp.

— Am înţeles, patroane, spuse Harry terminând de mâncat sandviciul. Ce-ar fi să mai mâncăm câte unul?

Autobuzul imens, al C.I.T, colorat în crem şi albastru, se opri în staţia luminată. Doi ţărani în haine de duminică, un comerciant obosit, cărând din greu două valize, şi o femeie cu un balot înfăşurat într-o pânză se ridicară de sub adăpost şi se apropiară de uşile maşinii. Nu erau decât doi pasageri la bord: două femei.

Don îl apucă pe Harry de braţ. Cu paşi hotărâţi, înconjurară adăpostul şi urcară în autobuz. Don plăti două bilete pentru Verona şi se aşeză lângă şofer. Când autobuzul porni răsuflară uşuraţi.

Ajunseră la Vicenze la prânz şi, după ce-şi luară ceva de mâncare, stătură toată după amiaza într-un cinema. Nu-i văzuse nimeni. La căderea nopţii, ieşiră să se intereseze de orarul autobuzelor. La nouă jumătate, se urcară în cel către Verona.

— Pân-aici totul a mers bine, şopti Don. La Verona încercăm să furăm o maşină. Nu cred că putem spera să închiriem una. Dacă ajungem pe zi la Brescia, e bine.

— Dar nu ne ducem cu maşina până la Milano? întrebă Harry.

Don clătină din cap.

— Până la Milano e autostrada care ne poate da bătăi de cap. Putem s-o evităm, dar e ocol mare.

— Autostrada?

— E şoseaua Milano-Brescia şi are punct de control la ambele capete. Trebuie să cumperi un bilet ca să intri pe ea şi e în permanenţă supravegheată de poliţie.

— N-ar fi mai bine atunci să ne-ascundem într-un camion ca azi dimineaţă?

— E posibil să fie verificate camioanele. Or să ne caute peste tot.

— Şi dacă ocolim autostrada?

— Vedem când avem maşina.

Era aproape ora zece şi zece seara când autobuzul încetini şi opri la staţia Tavernelle. Staţia nu era luminată.

Deodată, în uşa autobuzului apăru un poliţist. Era un tip scund, cu ochelari, cu o carabină în mâna dreaptă şi un pistol la şold. Se uită la pasageri şi privirea i se opri asupra lui Don şi Harry.

— Gata cu noi, spuse Harry printre dinţi.

— Vă rog să coborâţi, spuse poliţistul tăios.

Don îşi luă un aer mirat:

— Cine? Eu? spuse el în engleză.

— Coborâţi, signor, reluă poliţistul în engleză.

— În ce scop?

Ceilalţi pasageri făcură ochii mari.

— Actele la control, spuse poliţistul.

Don ridică din umeri şi-şi luă rucsacul de sus.

— Durează mult? întrebă şoferul autobuzului. Deja sunt în întârziere.

— N-are rost să stai după ăştia. Poţi să pleci, zise poliţistul.

Şoferul ridică din umeri şi se întoarse spre volan. Poliţistul coborî din autobuz.

— Va trebui să ne ocupăm de ăsta, şopti Don dându-i rucsacul lui Harry. Fii atent la mâna lui dreaptă.

Coborâră şi ei şi avură neplăcuta surpriză să constate că jos îi aşteptau alţi doi poliţişti, pe motociclete, dintre care unul cu carabina în mână.

Şoferul închise uşa şi porni. Primul poliţist îşi aprinse farul de la motocicletă.

— Actele vă rog, signor, îi spuse el lui Don.

Don îşi strecură mâna în jachetă şi văzu că al doilea poliţist ţintea carabina înspre el.

Don scoase paşaportul şi i-l întinse poliţistului. Acesta se uită în paşaport, ridică privirea şi întinse mâna spre Harry.

— Dă-i-l, îi spuse Don.

Harry întinse paşaportul cuminte.

— Sunteţi arestaţi, spuse poliţistul. Vă rog să ne urmaţi.

— Dar pe ce motiv? întrebă amabil Don, scărpinându-se în cap.

Era un semnal convenit cu Harry. Acesta reacţionă prompt. Lăsă să-i cadă rucsacul de pe umăr, îl apucă de o curea şi i-l aruncă în faţă poliţistului cu carabina. Pantofii de pe fundul rucsacului îl pocniră zdravăn în nas şi, ameţit, scăpă arma şi căzu în patru labe. Ceilalţi doi vrură să-şi scoată pistoalele, dar rămaseră nemişcaţi văzând arma lui Don îndreptată spre ei.

— Nu mişcaţi! ordonă Don.

Harry luase carabina de jos şi o îndreptase spre poliţistul care se ridica înjurând.

— Cu spatele, voi doi, comandă Don.

Cei doi poliţişti se executară şi Don le luă pistoalele. Apoi îl deposedă şi pe cel de-al treilea, care abia se ţinea pe picioare.

Grăbit, Harry deşurubă becul de la o motocicletă şi le porni pe celelalte două.

— Sunt gata, patroane.

Don goli încărcătoarele celor trei pistoale, le zvârli departe, iar pistoalele le aruncă pe stradă.

— Paşapoartele, rosti Don.

Fără să se întoarcă, poliţistul îi întinse documentele.

— N-ajungeţi departe, spuse el.

— Măcar încercăm, spuse Don surâzând. Hai, luaţi-o din loc. Valea!

Cei trei poliţişti o luară la pas prin beznă. Harry se instalase deja pe o motocicletă.

— Haideţi să le arătăm italienilor ăstora de ce suntem în stare, spuse el.

Don încălecă cealaltă motocicletă.

— Hai!

Accelerând la maximum, ieşiră din Tavernelle şi apucară pe drumul spre Verona, cu motoarele huruind.

XII

Merseră cu o viteză nebună timp de zece minute, depăşind autobuzul C.I.T. Don îi făcu semn lui Harry să reducă viteza. Se apropie de el, îi puse mâna pe umăr şi continuară unul lângă altul.

— În curând va trebui să ieşim de pe şosea. Or să vină după noi ca vulturii. Fii sigur că au alertat toată poliţia regională.

Harry se strâmbă.

— Dar e mişto, patroane. Fug de rup pământul motoarele astea.

— Puţin mai încolo se face un drum la stânga. O luăm pe el. Se pierde între dealuri. La capătul lui, o luăm iar pe jos. Dacă avem noroc, vor crede că am luat-o spre Verona.

— Bine, răspunse Harry, dar e păcat.

Mai merseră câteva minute şi Don întinse mâna.

— Uite drumul, strigă el. Atenţie.

Încetiniră şi o luară la dreapta, pe un drum strâmt care urca destul de abrupt.

Reuşiră să continue cu şaizeci la oră, dar drumul era prost şi fură obligaţi să încetinească. Noaptea era splendidă. Luna lumina dealurile suficient ca să poată stinge farurile. Pe vârful dealului, Don se opri să privească valea şi satul de sub deal.

— Nu suntem departe de frontiera cu Elveţia, Harry. Poate ar fi mai bine să o trecem, în loc să mergem la Milano. Ajungem imediat la Zürich. Dacă mă iau după harta mea, după patru zile de mers ajungem la Tirano, oraş de frontieră. Acolo sigur găsim o maşină.

— Bine, spuse Harry. Acum ce facem?

— Ascundem undeva motocicletele. Nu putem trece cu ele prin sat. Sigur ne depistează.

După câteva minute, descoperiră un desiş în care abandonară motocicletele. Le camuflară cu crengi şi porniră la drum. Merseră patru ore, schimbând din timp în timp câte un cuvânt, urcând dealuri, coborând văi pietroase, ocolind sate adormite. Deodată, Don se opri.

— Ar trebui să fim aproape de drumul către Trento, spuse el. Dacă nu mă-nşel trece peste dealul de-acolo. Hai să mâncăm şi să bem ceva. Lucrurile nu arată rău deloc.

Se aşezară în vârful dealului şi terminară repede de mâncat.

— Acolo e un lac, patroane? întrebă Harry, cu gura plină.

— E lacul Garda. O să mergem pe mal până în nord, ca s-o luăm apoi pe munte.

Nu e nici un drum pe acolo. O să fie greu, Harry.

Harry se întinse şi surâse.

— Până acum mi-a plăcut, spuse el. Mai ies şi eu în natură...

Don izbucni în râs.

— Am făcut bine că te-am chemat. Eram mort dacă eram singur. (Se ridică.) Ei, hai să mergem, dacă vrei plimbare în natură...

La câţiva kilometri depărtare de satul Ala, traversară drumul care ducea de la Trento la Verona. Dincolo de munţi apăruse o dâră roşie: răsăritul era aproape.

Începură să urce din nou şi, cum ajunseră pe vârful primului lanţ de coline, răsări soarele. Aerul rece al dimineţii începu să se încălzească.

— Ce-ar fi să tragem un pui de somn? propuse Don întinzându-se pe iarba umedă. Ce părere ai de peisaj?

La picioarele lor se întindea lacul Garda, înconjurat de munţi vineţii. Între munţi şi lac se zăreau ferme şi păduri, ai fi zis că erau de jucărie.

— Formidabil! strigă Harry.

Luă un gât din sticla de Chianti pe care o cumpăraseră, se şterse la gură şi, oftând satisfăcut, desfăcu cele două bucăţi de pânză de cort pe care le cărase în rucsac.

— O să ne pârlim, spuse el.

Adormiră repede. Două ore mai târziu, Don se trezi, alertat de un mormăit ciudat.

Scrută zarea clipind des, pe jumătate adormit, apoi se adună brusc şi-l trezi pe Harry.

— Nu mişca, îi zise. I-auzi...

— Un avion...

— E un elicopter. Uite-l.

Harry se întoarse în direcţia indicată de Don. Câţiva kilometri mai la dreapta se zărea silueta unui elicopter, asemenea unei libelule.

— Nu e poliţia, patroane. Uite-l.

Don clătină din cap:

— Ar putea fi oamenii lui Natzka. Bagă-te sub pânză. Nu te mişca. N-au cum să ne vadă.

Elicopterul îşi continuă zborul, se îndepărtă câţiva kilometri, luă un viraj, apoi reveni pe o direcţie paralelă cu prima, dar decalată cu un kilometru.

— Pun pariu că e Natzka, spuse Don. Inspectează terenul. Dacă mai face de două ori parcursul ăsta, o să treacă exact pe deasupra noastră.

— Ce putem să facem, patroane?

— Nu prea avem ce. Când se îndepărtează, târăşte-te până la boschetul ăla. Eu mă bag sub celălalt.

Aşteptară ca elicopterul să se îndepărteze şi se ascunseră în boscheţi.

Zece minute mai târziu, elicopterul revenea. Motorul huruia, iar, din zgomotul frunzelor, Don observă că nu zbura la mai mult de cinci-şase metri de sol. Începu să-şi pună problema dacă ascunzătorile lor erau sigure, dar era prea târziu să mai încerce ceva.

Elicopterul se apropia huruind şi culcând iarba. Trecu la două sute de metri de ascunzătorile lor şi viră înapoi înspre lac.

— Data viitoare, spuse Don stând pe burtă, nu mai scăpăm.

— Am cu ce să-l primesc dacă ne vede, spuse Harry arătând spre pistol. La distanţa asta, riscă o surpriză neplăcută.

— Nu ieşi şi nu trage dacă nu deschid ei focul. Poate nu e Natzka până la urmă.

— Bine, zise Harry, dar eu pariez că el e.

— Trebuie să aşteptăm, Harry.

— Oricum, ce altceva putem face?

— Poate să-i cheme pe ceilalţi prin radio.

— Le-ar trebui mult timp să ajungă.

— Atenţie, uite-l!

Elicopterul întorsese şi revenea spre ei. Încetinise şi abia se mai auzea. Plonjă uşor deasupra crestei, la şapte sau opt metri de sol. Ridicând privirea, Don văzu că uşa cabinei era

deschisă. Cineva se apleca în afară. Un bărbat cu faţa slabă şi smeadă... Curizo!

Don abia apucă să-l recunoască pe asasin, că elicopterul ajunse deasupra boscheţilor. Curentul făcut de elice depărtă ramurile, descoperindu-i. Don zări rânjetul lui Curizo. Apoi văzu un obiect asemănător unei mingii de crichet care căzu din mâna lui, înspre el.

— Atenţie, urlă Don. O grenadă!

Îl auzi pe Harry armând pistolul, dar grenada căzu între cei doi boscheţi. Ţâşni o lumină puternică, urmată de o deflagraţie. Don simţi pământul cutremurându-se, apoi o lovitură puternică în tâmplă şi cerul se înnegri brusc.

— Patroane, patroane! Sunteţi bine?

Don mormăi ceva, îşi duse mâna la tâmplă şi deschise ochii.

Harry, palid şi înfricoşat, era aplecat peste el. Pentru un moment, Don nu-şi putu aminti nimic. Apoi se ridică strâmbându-se de durere şi se sprijini în coate. Sângele îi şiroia pe faţă.

— Cred că m-a pocnit o piatră care a ricoşat.

— Nu vă mişcaţi, patroane.

— Nu-i grav.

— Vă-ngrijesc eu.

Don se lăsă pe spate, în timp ce Harry scoase trusa medicală.

— Ce s-a întâmplat?

— Cretinul ăla a aruncat o grenadă, dar eu l-am nimerit în braţ, spuse Harry. S-a cărat imediat. Au aterizat jos, în vale. Sigur ne ajung repede.

Don făcu un efort şi se ridică în fund, apoi în picioare, tremurând.

— Am făcut bine că am rămas aici, Harry.

— Am crezut că v-a atins. Am tras o sperietură...

Harry se întoarse, arătând cu degetul:

— Uitaţi-vă acolo jos, lângă fermă.

La aproximativ zece kilometri, se vedea o casă izolată, în mijlocul unor câmpuri verzi. Elicopterul aterizase lângă ea. Harry scoase din sac un binoclu de război:

— Îl scot pe Curizo: sunt cinci bărbaţi şi o femeie...

— Ia dă-mi să văd...

Don luă binoclul. Elicopterul îi apăru brusc dinaintea ochilor, ca şi cum era la o sută de metri depărtare. Brun, Busso şi Hans erau lângă elicopter. În uşa fermei era Maria Natzka, îmbrăcată într-o bluză de mătase albă şi pantaloni negri. Don îl văzu pe Cari Natzka, vorbind cu un bărbat scund, cu o şapcă de piele, cu siguranţă pilotul. Curizo era întins pe iarbă, dar nu se ocupa nimeni de el. Pilotul se întoarse şi întinse mâna spre colina pe care erau Don şi Harry. Natzka trebuie că dădu un ordin, pentru că cei trei bărbaţi se strânseră în jurul lui. Indică şi el vârful colinei. Puseră ceva la cale şi apoi o luară la fugă şi deschiseră porţile unui grajd imens. Într-o secundă, de sub el ieşiră două maşini. Patru oameni noi se urcară în prima maşină. Busso, Hans şi Brun se urcară în a doua. Plecară amândouă în direcţia colinei.

— Vin spre noi, spuse Don punând binoclul înapoi în cutie. În două ore sunt aici.

Trebuie să coborâm şi să ocolim colina. Dacă ajungem la elicopter, mă descurc să-l pilotez.

Chipul lui Harry se lumină.

— Ce idee genială, patroane! Dar vă simţiţi în stare să fugiţi?

— Trebuie să pot. E singura şansă de scăpare.

O luară la vale în fugă şi Don reuşi cu ajutorul lui Harry să se ţină pe picioare. În zece minute ajunseră la baza dealului şi cotiră spre o zonă pietroasă, care ducea până la fermă. Don estima că mai erau şapte sau opt kilometri până acolo şi, cu rana de la tâmplă şi picioarele moi, drumul se anunţa greu de parcurs. Timp de o oră, avansară cu greu printre pietre. Cam după patru kilometri, urcară puţin până la o

creastă, unde se opriră pentru scurt timp. Apoi o luară în patru labe până la marginea platoului, ca să inspecteze valea. Busso rămăsese de santinelă, în timp ce ceilalţi urcau colina. Don studie terenul.

— Suntem cam expuşi de aici încolo, Harry. Va trebui mai întâi să ne ocupăm de ăştia ca să ajungem la fermă. Acum să vezi sport!

Harry privea la cei şapte oameni care urcau încet. Erau cam la cincizeci de metri de creasta pe care erau ascunşi ei.

— Îi lăsăm să ajungă la baza colinei, apoi sărim pe grasul ăla, şopti Harry la urechea lui Don. N-au cum să ne vadă.

Don aprobă şi se aşeză pe burtă, văzându-l pe Busso apărând pe creastă.

— Nu-nţeleg de ce trebuie să urcăm pân-acolo, mormăi Brun către un haidamac care se apropia de el. (Harry şi Don îl auzeau bine.) Curizo zice că sunt morţi. Aşa că mai bine am sta aici. Ceilalţi pot să urce şi fără noi!

— Busso zice că s-ar putea să nu fi murit. Hai să mergem şi te sfătuiesc să mai taci dracului din gură, mormăi celălalt.

Continuară să urce amândoi, răsuflând din greu. Un sfert de oră mai târziu, cei şapte aproape ajunseseră la baza colinei.

Imediat ce ieşiră din raza lor, Don şi Harry trecură pe partea cealaltă a crestei şi o luară la fugă înspre drum. Busso era aşezat pe iarbă, cu spatele la ei şi fuma.

— Mă ocup eu de el, patroane, spuse Harry. Staţi acolo lângă boscheţii ăia. Când sunt pe-aproape, ridic mâna. Mai pe la sfârşit, poate aruncaţi şi dumneavoastră o piatră încolo... Să-i mai distrageţi atenţia.

Don dădu din cap. Se simţea foarte slăbit. Oricum, Harry era mai bun la bătaie decât el.

— Vin şi eu, imediat ce l-ai prins.

— Mă descurc şi singur, patroane. Ocupaţi-vă de maşini.

Continuară coborârea până la boschetul indicat de Harry.

Între timp, Busso se ridicase şi se plimba în sus şi în jos pe drum, uitându-se din când în când încruntat înspre colină.

Don întoarse capul şi văzu că cei şapte erau la jumătatea pantei. Urcau încet şi Busso nu înceta să-i înjure. Ridicând braţele, Busso se aşează din nou pe marginea drumului. Harry îi dădu un cot lui Don.

— Mă duc, şopti el.

Îşi lăsă rucsacul jos şi începu să urce repede spre drum, pe sub desiş. Don îl urmărea cu privirea, uimit de agilitatea sa. Ajuns la ultimul boschet, Harry se opri. Mai avea cam zece metri până să ajungă la spatele lat al lui Busso. Aruncă o privire în spate şi ridică o mână. Don reperase deja o piatră mare. Se ridică pe jumătate şi o aruncă în capul lui Busso. Piatra şuieră în aer şi Busso tresări. Îl lovi între umeri. Scoase un geamăt surd şi dădu să cadă. Într-o secundă, Harry ajunse la el şi cei doi se rostogoliră în praf. Don văzu în aer pumnul lui Harry. Busso nu mai mişca. Harry se ridică surâzător:

— Floare la ureche, patroane, declară el.

Se grăbi spre una dintre maşini, deschise capota şi trase un cablu. Don, apucându-se de umărul lui Harry, coborî până la drum.

— Luăm cealaltă maşină, Harry.

Se aplecă să ia pălăria neagră a lui Busso.

— Hai, zise.

Îşi puse pălăria, se sui la volan şi porni motorul. Harry se instală lângă el.

Din depărtare se auzi un strigăt. Harry întoarse privirea înspre deal.

Doi bărbaţi ajunseseră în vârf şi făceau semn altora, care nu se vedeau încă.

— Ne-au văzut, spuse Harry, în timp ce Don cotea spre fermă.

— N-au cum să ne ajungă, îl asigură Don. Capul jos, Harry. Cu puţin noroc, mă vor lua drept Busso şi vor crede că am venit să dau raportul.

— Băgaţi viteză, spuse Harry, ghemuindu-se pe jos.

Don acceleră. Mai erau trei sau patru kilometri până la fermă. Nici dacă o luau la fugă, cei şapte bărbaţi nu aveau cum să-i ajungă în mai puţin de o oră. Era mai mult decât le trebuia lor să se ocupe de Natzka, Maria şi pilot şi să le ia elicopterul.

— Într-un minut suntem la fermă, spuse Don frânând brusc.

Se dădu în spate pe scaun, îşi puse pălăria pe ochi şi trecu de bariera vopsită în alb. Maşina începu să se zgâlţâie, intrând pe drumul nepavat. Elicopterul era gol la marginea drumului şi în jurul lui nu se vedea nimeni. Don fu tentat să oprească maşina şi să sară direct în el, dar îşi înfrână elanul, gândindu-se că era mai bine să se ocupe de cei rămaşi la fermă. Harry îşi ţinea pistolul pe genunchi. Avea cealaltă mână pe portieră, gata să sară în orice moment.

— Nu se vede nimeni, murmură Don.

Conducând în continuare, îşi scoase şi el pistolul şi opri în faţa uşii.

Don sperase că Natzka avea să iasă şi că l-ar putea surprinde, dar îşi dădu repede seama că el trebuia să ia iniţiativa.

— Bagă-te undeva, Harry, spuse el cu voce joasă. Deschid eu dansul. Dacă iese rău, vii şi tu să m-ajuţi.

— Lăsaţi-mă pe mine, patroane, se oferi Harry.

— Nu, fă cum ţi-am spus.

Don deschise portiera, traversă grădina şi intră în casă. Pătrunse într-un culoar strâmt, care dădea înspre o scară. La stânga lui era o uşă, care părea să dea în salon. Abia se dezmetici şi îl şi văzu pe pilot coborând scara. Se opri brusc, cu gura deschisă şi ochii mari.

— Un singur cuvânt şi-ţi zbor creierii, spuse Don cu voce slabă, arătându-i arma.

Pilotul ridică mâinile în aer, alb ca varul.

— Coboară, îi spuse Don.

Pilotul făcu câţiva paşi uşor, ca şi când ar fi mers pe ouă.

— Faţa la perete.

Bărbatul se întoarse vădit deranjat, lăsându-l pe Don să-l percheziţioneze. Constatând că nu are nici o armă la el, Don dădu un pas înapoi.

— Unde sunt ceilalţi?

Pilotul făcu semn spre o altă uşă de pe culoar.

— Hai, şi nu face gesturi în plus!

Pilotul avansă pe culoar şi intră într-o cameră mobilată sumar. Don îi dădu un brânci până la picioarele lui Natzka, care era aşezat într-un fotoliu.

— Nu mişcă nimeni, ordonă Don.

— Dar e domnul Micklem! strigă Maria.

Aşezată lângă fereastră, Maria tricota. Cu ochii scânteietori, îi surâse larg, fără să mai mişte andrelele. Natzka studia o hartă pe care o ţinea pe genunchi.

Văzându-l pe Don, se albi la faţă şi lăsă să-i scape harta.

— Ce surpriză plăcută, exclamă Maria. Îmi făceam griji pentru dumneavoastră. Ce-aţi păţit la cap?

— Un prieten de-al fratelui dumneavoastră mi-a aruncat o grenadă, explică Don. Dar, ca toţi ceilalţi, nu s-a arătat prea îndemânatic.

— Ah, dragule, ai aruncat cu grenade în domnul Micklem? Dar e un prieten de-al meu!

— Mai taci, spuse Natzka nervos. Ascultă Micklem, nu puteţi să părăsiţi ţara. Toate drumurile sunt supravegheate. Poliţia e pe urmele voastre. Mai devreme sau mai târziu veţi fi prinşi. Vă propun o afacere.

— Nu mă interesează, zise scurt Don.

Dar unde era Curizo? Întrebându-se, Don se dădu la o parte din uşă, ca nu cumva să-i apară în spate.

— Am nevoie de carneţelul ăsta, Micklem, spuse Natzka. Îl cumpăr...

— Dar, Cari, e ridicol, interveni Maria: domnul Micklem e miliardar.

— Oricum nu-l veţi avea. Nu vă mai obosiţi, spuse Don.

— Sunteţi bine, patroane? se auzi vocea lui Harry pe culoar.

— Da. Curizo e undeva în casă. Găseşte-l şi ocupă-te de el. Apoi vino repede, spuse Don fără să-l piardă pe Natzka din ochi.

Pilotul rămăsese întins pe jos. Se uita la Natzka şi la Don cu un aer reticent.

— Vă veţi ocupa şi de noi, domnule Micklem? spuse Maria zâmbind. Şi cum veţi face? Ne veţi bate?

— O bucată de sfoară e suficientă, spuse Don surâzând. Oamenii fratelui dumneavoastră vor veni în curând să vă elibereze.

Harry intră cu un rulou de frânghie.

— L-am găsit pe Curizo sus. S-a rezolvat.

— Leagă-l pe-ăsta, spuse Don indicându-l pe pilot.

— N-aveţi cum să scăpaţi, declară Natzka. Vă ofer libertatea în schimbul carnetului. Am neapărat nevoie de el.

— Nu spuneţi tâmpenii. Ştiţi foarte bine că avem cum să scăpăm. Cu ajutorul elicopterului.

Natzka păli.

— Dar n-aveţi cum să-l pilotaţi.

— Ai uitat, Cari, că domnul Micklem este un pilot excelent? interveni Maria. (Şi, în ciuda surâsului, se albi şi ea la faţă.) N-ai fost prea abil oferindu-i o astfel de ocazie de a fugi.

— Taci odată, strigă Natzka.

Harry termină de legat pilotul şi se apropie de Natzka. Acesta sări de pe scaun şi îl prinse pe Harry de bărbie. Harry îi anticipase mişcarea. Îi îndepărtă braţele cu o lovitură de rever şi-i trăsni una direct în falcă. Natzka căzu la loc în

fotoliu. Maria îşi stăpânise un strigăt, văzând că Harry îi loveşte fratele. Întoarse capul spre fereastră.

— În locul dumitale, m-aş grăbi, Don, spuse ea. Vin băieţii.

Harry sări la geam.

— Da, patroane, probabil au oprit o maşină pe drum.

O legă pe Maria de spătarul scaunului:

— Sper că nu e prea strâns, Miss? întrebă el.

Harry era mereu politicos cu doamnele. O privi pe după umăr şi-i surâse fermecător.

— Nu vă faceţi griji pentru mine. (Se întoarse spre Don.) La revedere. Sper să reuşiţi.

Don ezită un moment. Se întreba dacă n-ar fi trebuit să o ia cu el. Dar îşi aminti cum încercase să-l facă să plece din Veneţia. Era prea riscant, nu putea avea încredere în ea.

— La revedere şi succes, îi răspunse el.

— Haideţi, spuse Harry şi ieşiră amândoi.

Când ajunseră la elicopter, îi văzură pe cei cinci bărbaţi într-o maşină decapotabilă, care gonea pe drum, într-un nor de praf. Don verifică tabloul de bord şi porni motorul. Harry îngenunchease lângă portiera deschisă. În momentul în care maşina intră în curte, ţinti şi trase. Parbrizul se făcu ţăndări. Maşina derapă şi se opri. Cei cinci săriră şi se împrăştiară. Elicopterul se înălţa deja. De după maşină, Busso începu să tragă în el. Un glonte trecu şuierând pe la urechea lui Harry. Un altul sparse ceasul de la bord. Harry trase un glonte atât de bine ţintit, încât Busso trebui să se ascundă după un parapet. Începură să tragă toţi, dar elicopterul se înălţase destul.

— I-am păcălit! exclamă Don mărind viteza.

Elicopterul se înălţă deasupra colinelor şi se pierdu în zare.

XIII

Harry se instală lângă Don, îşi trase rucsacul la picioare şi îl deschise.

— Uf! făcu el. Să ne mai tragem un pic sufletul. Am o foame... (Se apucă să desfacă un salam, îşi scoase briceagul şi tăie o bucată.) Puteţi să mâncaţi în timp ce mânuiţi maşinăria, patroane?

— Cum să nu! spuse Don, acceptând bucata de salam. Dar trebuie să mai păstrăm, Harry. O să mai avem nevoie.

— Ce, nu mergem până la Londra cu ăsta?

— Nici vorbă! Mai e combustibil pentru un sfert de oră.

— Dumnezeule, să nu-mi spuneţi că iar o luăm pe jos! strigă Harry disperat.

— Din păcate, da. Avem noroc dacă ajungem la frontieră.

— Oricum, i-am avut, spuse Harry gânditor. (Mestecă o vreme, uitându-se la lanţul de munţi care se întindea în faţa lor.) Şi unde mergem, patroane?

— Trecem mai întâi graniţa. În Elveţia, luăm trenul spre Zürich şi apoi avionul spre Londra. Acum obiectivul e Tirano, localitate de frontieră. Apoi mergem până la Saint Moritz. Depinde de combustibil.

— Cum spuneţi patroane, n-aş vrea să ne facem praf cu drăcovenia asta.

— Te cred, spuse Don surâzând. (Se uită la indicatorul de combustibil. Acul era aproape de zero. În câteva minute, rezervorul era gol.) Avem paraşute, Harry?

— Aoleu, deja? întrebă Harry holbându-se. (Începu să caute disperat prin cabină.) Nu văd pe-aici.

— Uite, acolo e Tirano, spuse Don.

Harry, ghemuit în spatele scaunului, aruncă o privire către orăşelul din faţa lor, apoi continuă să caute paraşutele.

— Le-am găsit, patroane, n-au fost folosite de ceva timp.

— Ce cretin sunt! exclamă Don. Sigur trebuie să fie un rezervor de siguranţă! Dacă e plin, ajungem până la munţi. (Dădu de câteva manete, constată că avea dreptate şi elicopterul se înălţă). Mai avem pentru douăzeci de minute. Scoate harta, Harry. Trebuie să găsim un colţ să aterizăm. Ia uite ce munţi.

— Văd, patroane, spuse Harry. Ar fi indicat să nu intrăm în ei, nu?

La treizeci de metri sub ei se vedeau vârfuri stâncoase, încă pline de zăpadă.

— Ia vezi, suntem departe de câmpie? Întrebă Don.

— Nu pare prea aproape, dar n-aş şti să vă spun, patroane.

— Ia arată-mi. (Studie harta, mormăi ceva şi i-o dădu înapoi lui Harry.) Cu puţin noroc, ajungem.

— Sper, spuse Harry privind în jos. Îmi închipui cum o fi să aterizezi aici!

Peste alte zece minute, când indicatorul de la combustibil ajunsese din nou la zero, ieşiră dintr-un nor de ceaţă şi descoperiră sub ei câmpuri înverzite, pe care păşteau vaci şi capre. În depărtare se vedeau cabanele de la poalele muntelui.

— Am trecut, spuse Don angajându-se în coborâre.

Câteva minute mai târziu, aterizară lin pe un drum care urca în munte.

— Să fugim înainte să fim întrebaţi ce căutăm pe-aici, spuse Don punându-şi rucsacul în spate.

— O luăm pe jos? întrebă Harry dezamăgit.

— Da, dacă nu cumva găsim o maşină care să ne ia până la Saint Moritz.

Ajunseră repede la drum şi îşi întoarseră capetele. Pe fundalul munţilor, elicopterul era mult prea vizibil, după părerea lor.

— Hai să încercăm să oprim o maşină, zise Don. Fii atent, ţine puşca pregătită.

— Staţi liniştit.

Un camion enorm se ivi pe drum şi Don îi făcu semne disperate. Camionul încetini, iar şoferul, un tip frumos, cu ochi albaştri, le zâmbi prietenos.

— Ne puteţi duce până la Saint Moritz? întrebă Don într-o franceză impecabilă.

— Urcaţi, zise şoferul. Chiar mă plictiseam singur.

Le deschise portiera. Harry şi Don se instalară în faţă şi camionul porni. Pe drum, şoferul vorbi încontinuu despre elicopterul pe care îl văzuse survolând munţii. Îi luase pe Don şi Harry drept simpli turişti şi habar nu avea că ar fi avut vreo legătură cu misteriosul aparat.

La gara din Saint Moritz observară că tocmai pierduseră trenul şi că următorul pleca într-o oră.

— Ce-ar fi să-mbucăm ceva la restaurant? propuse Harry. Mi-e o foame...

Don clătină din cap.

— Nu ne putem permite. Poţi fi sigur că Natzka pregăteşte un contraatac. O să încerc să închiriez o maşină. Cumpără ceva de mâncare şi ne vedem aici peste douăzeci de minute.

— Cum spuneţi, patroane, spuse Harry uluit.

Norocul era că Don petrecuse câteva luni la schi la Hotel Palace şi directorul îl cunoştea bine. Aşa se face că, într-o jumătate de oră, mergea spre gară la volanul unei limuzine negre Bugatti. Harry, care îl aştepta mestecând alene o bucată de salam cu pâine, arboră un surâs larg văzând maşina.

— Doamne sfinte, dar ce luxoasă e, patroane! Aţi manglit-o?

— Mi-au împrumutat-o de la hotel, spuse Don trecând pe scaunul din dreapta. (Se considera un şofer bun, dar nu se putea compara cu Harry, campionul vitezei.) La volan, Harry, hai repede!

Harry înghiţi restul de salam, îşi şterse degetele de grăsime pe pantaloni şi se aşeză la volan.

— Avem vreo două sute de kilometri până la Zürich, spuse Don. Drumul e bun. (Se uită la ceas. Era patru fără douăzeci după amiaza.) Ar trebui să ajungem pe la opt.

— Staţi numai să vedeţi, patroane. Lăsaţi-mă pe mine, spuse Harry luând-o pe strada principală. Avem benzină?

— Am făcut plinul şi am pus patru bidoane de rezervă în portbagaj. E mai mult decât ne trebuie.

— Perfect spuse Harry apăsând acceleraţia.

Ajunseră la Silvaplana în zece minute şi o luară înspre Chur. Harry trăgea tare.

— Când o să ajungem în avionul de Londra, spuse Don, Natzka va fi terminat. Şi ştie asta. Sigur va mai avea o tentativă să ne oprească la aeroport. Cel mai bine ar fi să mă laşi pe mine undeva şi să te duci tu să iei bilete. Pe tine nu te reperează aşa de uşor. Eu o să mă urc la bord în ultimul moment.

— Şi dacă rămâneţi în maşină? Aşa, dacă sunt probleme, puteţi s-o ştergeţi.

— Da, ai dreptate. Natzka s-ar putea să creadă că mergem la Milano, dar nu ştii care pe care!

Patruzeci de minute mai târziu, Harry încetini la intrarea în Chur şi continuă înspre Sargans. Merseră vreo zece kilometri când Harry scoase brusc o înjurătură şi maşina se opri după câteva zgâlţâieli de rău augur.

— Nu cred să fi rămas fără benzină, zise Harry încruntându-se. Or fi intrat gunoaie în carburator.

Coborî din maşină şi deschise capota. Don se duse să ia trusa de scule din portbagaj. Cu mecanica lui desăvârşită, Harry găsi repede motivul penei.

— Au pus apă în benzină, patroane.

— Şi mă mai îndoiam de Natzka, spuse Don. Hai, scoate ce e în rezervor. Fiecare secundă pierdută e câştigată de cretinii ăia. Don se duse să aducă bidoanele din portbagaj şi Harry lăsă benzina din rezervor să se scurgă. Don desfăcu dopul unui bidon şi mirosi. Se schimbă la faţă.

— Nu e benzină, Harry. E apă.

— Ne-au făcut-o, nu? strigă Harry furios. (Se apucă să demonteze carburatorul.) Poate găsim o maşină care să ne ducă până la Chur.

— Ce porcărie, spuse Don nervos. Şi doar Tregarth mă prevenise... Nu lăsăm maşina aici, Harry. Mă duc la Chur să caut benzină. Tu rămâi aici.

— Am văzut un service pe drumul încoace, spuse Harry în timp ce ştergea cu batista filtrele carburatorului. E ceva mic, pe stânga.

Don goli apa din bidoane.

— Nu vă faceţi griji, totul va fi pregătit când vă întoarceţi, promise Harry.

Cu două bidoane în fiecare mână, Don o luă pe drum înainte. Nu făcuse mai mult de cinci metri, când auzi un motor în spatele lui. Lăsă bidoanele jos, îşi puse pistolul în buzunarul de la jachetă şi aşteptă. În curbă apăru o maşină micuţă. Don se opri în mijlocul drumului, cu braţele în aer. Şoferul nu păru foarte încântat să se oprească, dar nu avea de ales. Era un bătrânel grăsuţ, un comerciant, se gândi Don. Scoase capul pe geam, cu o privire mustrătoare.

— Puteţi să mă luaţi până la Chur? întrebă Don, ţinând degetul pe trăgaci. Am rămas în pană de benzină.

Bătrânul ridică din umeri şi deschise portiera în scârbă.

— De obicei nu iau pasageri, mormăi el, uitându-se urât la Don, care punea bidoanele în spatele scaunului.

Nu scoase nici un cuvânt până la Chur şi, după ce-l lăsă pe Don, nu-i dădu timp nici să-i mulţumească. Deodată, un tip

ieşi din cabana în faţa căreia îl lăsase bătrânul şi se uită la Don cu o expresie echivocă. Don deveni precaut.

— Umpleţi-mi bidoanele cu cea mai bună benzină pe care o aveţi, ceru Don.

— Aţi venit prea târziu, am închis, bombăni bărbatul şi îi întoarse spatele.

Hotărât să nu se lase, Don intră după el în cabană. Îl surprinse pe tip când lua din cui o cheie franceză. Bărbatul aruncă cheia în capul lui Don, care se feri şi scoase pistolul.

— Atenţie, zise Don scurt.

Văzând arma, tipul făcu ochii mari. Lăsă jos cheia şi se albi la faţă.

— Gata cu gluma. Acum o să-mi umpli repede bidoanele. Eu nu mă mişc de aici. Dar să ştii că, dacă e nevoie, nu te ratez.

Tremurând, bărbatul ieşi şi se duse să umple bidoanele. După ce termină, Don îşi puse din nou pistolul în jachetă fără să ia mâna de pe trăgaci şi ieşi din cabană.

— Pune bidoanele în camionul ăsta, îi spuse el, arătând spre o maşină de depanare oprită lângă pompă. Hai, repede!

Tipul se execută.

— Urcă, spuse Don. Facem o plimbare.

Negru de ură, omul se sui în camion şi Don lângă el.

— Ia-o spre Sargans şi mergi cât poţi de repede.

După ce trecură de service, Don îl întrebă:

— Ai primit ordin să nu-mi vinzi benzină?

Bărbatul nu răspunse. Don îi înfipse arma în coaste.

— Ai face bine să vorbeşti, dacă vrei să ieşi viu din rabla asta.

— Am primit un telefon, mormăi bărbatul. Execut ordinele, atâta tot.

— Eşti un dobitoc, dar asta e, spuse Don. Când te-au sunat?

— Acum o oră.

Această precizie îl uimi pe Don. Oare îi aştepta cineva şi la aeroportul din Zürich? Chiar că Natzka se gândise la tot. Cu siguranţă vor avea probleme la frontierele dintre Franţa şi Elveţia şi între Elveţia şi Germania. Pe când se gândea cum să-i ţină piept lui Natzka, îl zări pe Harry lângă limuzina Bugatti.

— Opreşte lângă maşina aia, zise Don.

Camionul se opri: Harry veni în fugă şi descărcă bidoanele. Apoi, în timp ce Don îi plătea omului benzina, Harry începu să umple rezervorul limuzinei.

— Acum valea şi ciocu' mic, îi spuse Don.

Furibund, tipul întoarse camionul şi plecă.

Don reveni la Bugatti. Harry închidea rezervorul.

— Sunt gata, patroane.

— Am pierdut o oră, spuse Don urcând în maşină. Grăbeşte-te, Harry.

Harry conducea în viteză, încetinind uşor când trecu prin Sargans şi Wallenstadt.

Don îi povesti scena de la service.

— Şi mai păstrăm maşina? întrebă Harry.

Don clătină din cap.

— Nu, n-o să putem trece frontiera. Trebuie să scăpăm cât mai repede de ea.

Harry aprobă din cap şi, claxonând nervos, depăşi în trombă o maşină. Mergea acum pe marginea lacului Zürich. Vitezometrul arăta o sută patruzeci la oră, aşa că Harry nu avea cum să contemple peisajul.

— Ascultă, Harry, zise Don deodată, trebuie să ne ascundem până la noapte. Apoi mergem la aeroport şi căutăm locuri în avion.

Încruntat, Harry căzu un moment pe gânduri, după care chipul i se lumină.

— Şi dacă ne-am da drept stewarzi?

— Ce idee, spuse Don zâmbind. Dar ar trebui să răpim doi ca să le luăm hainele.

La nouă fără un sfert, intrară în Zürich. Ajunseră imediat la hotel Europa unde Don promisese directorului de la Palace că va lăsa maşina. Însoţit de Harry, intră în discuţie cu directorul hotelului, un domn distins, între două vârste, care putea uşor trece drept diplomat francez. Deşi la început se arătă reticent văzându-le hainele murdare şi zdrenţuite, directorul deveni amabil când Don se prezentă.

— Dar cum să nu, domnule Micklem. Mi se părea mie că vă recunosc. Poftiţi vă rog în biroul meu. Îmi face mare plăcere să vă fiu de folos.

Odată ajunşi în tête-à-tête, Don îl întrebă:

— Aţi putea să ne daţi o cameră pentru două ore şi să ne serviţi masa?

— Desigur, domnule Micklem.

— Aş avea nevoie şi de două costumaţii de valet. Cămaşă albă, cravată şi pălărie. Îmi cer scuze că nu vă pot explica pentru ce, dar e urgent. Fiţi sigur că vă voi plăti deranjul.

Directorul rămase impasibil, dar cu un oarecare efort. După un moment de linişte, continuă amabil:

— Sigur, mă ocup, domnule Micklem.

— Dacă cineva mă cere la telefon, vreţi vă rog să spuneţi că nu sunt aici? reluă Don.

Directorul ridică descurajat din umeri.

— Sigur, domnule Micklem, spuse el ridicându-se.

O jumătate de oră mai târziu, spălaţi, bărbieriţi proaspăt, îmbrăcaţi în negru, cu cămaşă albă şi cravată neagră, Don şi Harry se aşezară la masă în faţa unui meniu copios. Spre sfârşitul festinului, telefonul sună. Don se ridică şi luă receptorul.

— Aici directorul. V-a căutat cineva. Angajatul meu a urmat ordinele şi a spus că nu sunteţi aici.

— Perfect, răspunse Don. Ştiţi cumva cum arăta?

— Se pare că era un tip mic şi urât, cel mai probabil un italian.

— Mulţumesc. Vreţi vă rog să-mi faceţi nota?

— Sigur. Am să v-o aduc chiar eu.

Don închise telefonul şi se întoarse spre Harry.

— Sunt pe urmele noastre. Busso ne-a căutat.

— Ei, dar încă n-au dat de noi, spuse Harry.

— Nu, dar trebuie să avem grijă cu Natzka, spuse Don pe un ton grav. Ştie că suntem la Zürich. Nu trebuie să facem nici o greşeală. Trebuie să jucăm strâns.

Îşi aprinse o ţigară şi începu să se plimbe de-a lungul şi de-a latul camerei.

— Când plecăm? întrebă Harry.

— E un avion spre Londra la ora unsprezece. Lasă-mă puţin să mă gândesc. În locul lui Natzka, aş pune aeroportul sub supraveghere. Suntem nebuni dacă ne ducem acolo.

Vorbind, se apropie de şemineu, pe care erau câteva bibelouri şi o cutie pătrată, pe care o tot freca în mână.

— O să le dau o pistă falsă, Harry, spuse el zâmbind.

— Cum aşa? întrebă Harry cu interes.

Don îşi scoase vesta, se descheie la cămaşă şi-şi dezveli cureaua pe care o purta pe piele. Scoase carneţelul legat în piele şi-l puse pe o masă, lângă cutia pe care o luase de pe şemineu.

— Păzeşte uşa, Harry.

Harry se postă la intrare. Don desfăşură pachetul, puse carneţelul în buzunar, apoi refăcu pachetul, învelind cutia de pe şemineu.

— Aşa, spuse el. Acum trebuie să mergem la consulul Statelor Unite. Nu va fi uşor.

— La consul? De ce? făcu Harry mirat.

Cineva bătu la uşă. Don ascunse pachetul şi se duse în baie, cu pistolul în mână.

— Deschide, îi spuse lui Harry.

Harry întredeschise uşa cu grijă şi directorul hotelului se strecură în cameră. Don îşi vârî arma în buzunar şi veni în cameră.

— V-am adus nota, domnule Micklem, spuse directorul. Mai pot face ceva pentru dumneavoastră?

— Dacă puteţi să-mi spuneţi unde este consulatul Statelor Unite.

— E foarte uşor de ajuns. Ieşiţi din hotel, o luaţi la stânga şi, câteva case mai încolo, vedeţi drapelul Statelor Unite la intrare.

— Mulţumesc.

După ce plăti nota, Don reluă:

— Dacă nu abuzăm prea mult de bunăvoinţa dumneavoastră, am putea ieşi pe o ieşire de serviciu?

Directorul reuşi din nou să-şi ascundă uimirea. Tânărul american i se părea prea sărit de pe fix. Parcă ar fi fost un criminal.

— La capătul culoarului, veţi găsi banda de aprovizionare, care vă va conduce la ieşirea de serviciu.

— Perfect. Mulţumim, plecăm acum.

Directorul ieşi. Don se aşeză la birou, scrise rapid un mesaj şi îl puse într-un plic pe care îl sigilă cu ceară.

— Haide, îi spuse lui Harry. Lăsăm rucsacurile aici. Cu puţin noroc, n-o să mai avem nevoie de ele.

— N-am înţeles nimic, se plânse Harry. De ce mergem la consulat?

— Îţi explic pe drum, răspunse Don. Deschise uşa, aruncă o privire pe culoar şi făcu un semn din cap. E liber. Hai!

În timp ce banda de aprovizionare îi ducea la parter, Don îi împărtăşi planul lui Harry.

— Orice ar fi, eu trebuie să-i dau carnetul lui Sir Robert Graham personal. Deci îi voi cere consulului să-i dea ambasadorului Statelor Unite la Londra pachetul care conţine cutia. Îl va trimite prin valiza diplomatică. Sper ca Natzka să anticipeze manevra asta. Dacă are un complice la consulat, ceea ce e foarte probabil, lucrurile se vor afla imediat. Pe el îl interesează carnetul, nu noi. Atunci noi vom putea lua avionul fără probleme.

Harry făcu un semn de aprobare.

— Formidabil!

— Trebuie însă să dăm de consul.

Banda se opri. Merseră pe culoarul prost luminat până la o uşă şi ieşiră în stradă.

— Nu ne asumăm riscuri inutile, Harry. Eu merg înainte, tu în spatele meu, cu arma pregătită.

— Bine, patroane, spuse Harry.

Din loc în loc, felinarele făceau lumini şi umbre pe trotuar, dar în rest strada era pustie. Don îşi scoase pistolul din buzunar şi porni în pas rapid, pe lângă ziduri. După ce trecu de trei case, văzu un drapel care flutura în aer. Nu putea fi decât consulatul. Se uită în spate. Harry nu mai era. Deodată, din faţa unei uşi de vizavi, văzu aprinzându-se un chibrit, care arse în aer şi se stinse pe mijlocul drumului. Don înţelese că era un semnal. Fără să ezite, o luă la fugă spre consulat. În acelaşi timp, auzi o maşină pornind în spatele lui, apoi îl auzi pe Harry venind în fugă. Îşi spuse că avea puţine şanse să ajungă la clădirea consulatului înainte ca maşina să-l depăşească. Se uită în spate: o limuzină neagră, cu farurile stinse, venea drept spre el. Deodată, farurile se aprinseră şi Don se lipi îngrozit de zid. Auzi zgomotul sec al pistolului lui Harry, apoi zgomot de geam spart. Maşina încetini. Don se aruncă pe burtă exact înainte ca mitraliera să tragă în rafale. Gloanţele se înfigeau în perete, chiar deasupra lui Don. Harry trase din nou. Se auzi un urlet de durere, maşina acceleră şi dispăru în noapte. Don era pe cale să se ridice, când, de la uşa de unde se aprinsese mai devreme flacăra, ţâşni un fulger, urmat de o detunătură. Don se lăsă din nou să cadă. Glonţul îi şuieră pe lângă ureche. Trase şi el. Bărbatul se îndepărtă de intrare, se împletici pe trotuar, făcu câţiva paşi adus de spate şi se prăbuşi în mijlocul străzii. Don se ridică imediat şi porni spre uşa consulatului. Nici nu ajunseră bine în faţa clădirii, că uşa se şi deschise şi în prag apărură doi poliţişti americani în

uniformă, cu pistoalele în mână. Don se opri brusc şi ridică mâinile în aer. Harry făcu şi el la fel. Cei doi poliţişti se apropiară, neîncrezători.

— Ce se întâmplă? întrebă unul dintre ei.

Don izbucni în râs. Această întrebare absurdă, pronunţată cu un accent care îi era atât de familiar, îl încântă de-a dreptul.

— Trebuie să-l văd de urgenţă pe consul, răspunse el. Tocmai am fost victima unei tentative de omor. Şi, dacă nu ne lăsaţi să intrăm repede, o vor lua de la capăt.

— Sunteţi cetăţean american? întrebă poliţistul bănuitor.

— Mă numesc Micklem, Don Micklem.

— Aşa e, îl cunosc, spuse cel de-al doilea poliţist. I-am văzut poza în ziar.

Cu armele în mână, cei doi poliţişti îi lăsară să intre în clădirea consulatului.

XIV

Lângă şoferul consulatului, alături de un poliţist armat şi escortaţi de două motociclete, Don şi Harry se îndreptau spre aeroportul din Zürich. Consulul Eduard Jepson luase hotărârea pe loc. Don îi explicase că avea de îndeplinit o misiune importantă pentru guvernul britanic şi că era vital ca pachetul învelit în pânză uleiată să ajungă la Londra. Jepson se ocupă personal de trimiterea cu valiza diplomatică şi când Don îi împărtăşi temerile lui în ce priveşte un potenţial atentat pe aeroport, Jepson îi asigură maşina şi escorta.

— De data asta cred că am câştigat, spuse Don zărind în depărtare luminile aeroportului. Numai să nu ne pună o bombă în avion.

— Să nu fim pesimişti, patroane, spuse Harry. Chiar mă gândeam ce bine o să fie acasă.

— Nu mă liniştesc decât când predau carnetul, zise Don. Jepson s-a ocupat de toate formalităţile. Trebuie doar să ne urcăm la bord.

— Şi să aşteptăm explozia, spuse Harry jumătate în glumă, jumătate serios.

Maşina se opri în faţa biroului de control vize şi poliţistul coborî.

— Aşteptaţi un moment, domnule, spuse el. Mă interesez de avion.

Cei doi poliţişti pe motociclete încadrară maşina.

— Nu suntem fitecine, vedeţi? şopti Harry. Mă rog, aş fi preferat să mă descurc singur.

După un moment, poliţistul ieşi din birou.

— Poftiţi biletele, domnule, spuse el întinzându-i-le lui Don. Trebuie să aşteptaţi zece minute. Avionul decolează de pe pista numărul cinci. Vă vom conduce cu maşina. Am ordin să percheziţionez avionul, dar nu va dura mult.

— Dar poate să dureze şi mai mult, nu ne grăbim.

Poliţistul se urcă în maşină şi merseră pe sub luminile puternice, oprindu-se în faţa unei săli de aşteptare, unde se mai aflau cinci alţi pasageri.

— Dacă nu vreţi să fiţi văzut, domnule, vă voi anunţa când totul va fi gata, spuse poliţistul coborând din maşină. Nu durează mult.

Don şi Harry ieşiră din maşină şi traversară aleea de ciment: poliţistul le deschise uşa, îi lăsă să intre într-o mică sală de aşteptare şi plecă.

— Suntem trataţi mai bine decât nişte capete încoronate, nu? spuse Harry, lăsându-se să alunece cu un oftat într-un

fotoliu. Păcat că nu ne-am mai dus şi la alte consulate pe drum.

Don se apropiase de fereastră şi contempla noaptea neagră.

— Nu staţi la fereastră, patroane, îl sfătui Harry.

Deodată încremeni. În pragul celeilalte uşi stătea Cari Natzka, cu un Colt de calibru 45 îndreptat spre ei.

— Doamne sfinte! De unde-a răsărit şi ăsta?

— O mişcare şi vă zbor creierii, spuse Natzka.

Don se întoarse brusc, cu inima spărgându-i pieptul. Natzka intrase în sală, urmat de Maria.

— Ce surpriză plăcută să vă revedem, spuse ea veselă.

Avea o haină de vizon trei sferturi, peste o bluză de mătase galbenă şi o fustă neagră. Se apropie de canapea şi se aşează, zâmbind către Don.

— Bună seara, spuse Don sforţându-se să rămână indiferent. V-aţi gândit prost intrarea. E un poliţist afară şi alţi doi aici, la uşă.

— Primul e în serviciul meu, spuse Natzka. Daţi-mi carnetul şi vă las să urcaţi liniştiţi în avion. Altfel, vă împuşc.

— Nu scăpaţi aşa de uşor, răspunse Don. Nu-mi spuneţi că aţi cumpărat toţi poliţiştii din aeroport.

— Voi avea timp să distrug carnetul, spuse Natzka cu un aer sumbru. Nu vă cer nimic mai mult. Daţi-mi-l imediat.

— Daţi-i-l, vă rog, Don, interveni Maria pe un ton grav. Nu faceţi pe eroul. Cari nu glumeşte.

— V-aş asculta, dar carnetul nu mai e la mine.

— Nu vă merge gluma, urlă Natzka. Aveţi zece secunde şi trag.

— Mi-am luat măsuri de precauţie şi i l-am dat consulului, minţi Don. Va pleca împreună cu valiza diplomatică.

— Nu e adevărat.

Don se îndepărtă de fereastră cu pas nonşalant şi se aşează pe canapea, lângă Maria.

— Vă repet, nu-l mai am. Percheziţionaţi-mă dacă nu mă credeţi.

— N-aş putea să-mi permit, spuse Natzka, palid.

Fără să-l piardă din ochi pe Don, deschise uşa şi strigă:

— Busso, vino încoace.

Don atinse uşor mâneca hainei Mariei.

— Ce blană frumoasă. (Luă mâneca, o ridică şi mângâie blana moale.) Blana de vizon face femeile urâte frumoase şi pe cele frumoase fermecătoare. Eu acum sunt de-a dreptul fermecat.

Maria îl privi.

— Deci nu-l aveţi? întrebă ea. De fapt, m-ar fi mirat o asemenea imprudenţă din partea dumneavoastră.

— Mă aşteptam să am probleme la aeroport, spuse Don. Varianta cu valiza diplomatică mi s-a părut mai sigură.

Busso intră şi se uită furibund la Don.

— Percheziţionează-i pe-ăştia doi, ordonă Natzka. Ştii doar ce caut. Repede.

— Stai liniştit, Harry, spuse Don calm.

Se ridică în picioare, cu mâinile în aer.

Harry îl privea, cu ochii cât cepele. Busso îl pipăi din cap în tălpi pe Don, apoi se dădu înapoi şi se uită la Natzka.

— Nimic, signor.

— Vezi la celălalt, spuse Natzka.

— Lasă-l, îi spuse Don lui Harry.

— Cum spuneţi, patroane, spuse Harry indiferent.

Busso pipăi buzunarele lui Harry şi clătină din nou din cap.

— Bun, sunteţi satisfăcut? întrebă Don aşezându-se din nou lângă Maria. Partida e pierdută. Valiza diplomatică e de neatins. Pleacă în seara asta sub escortă armată.

— Bine că mi-aţi spus, spuse Natzka cu privirea febrilă. (Îi făcu un semn lui Busso care, scoţând pistolul, îl îndreptă spre Don şi Harry. Apoi se duse să ia telefonul de pe masă.) Consulatul Statelor Unite, vă rog, ceru el.

După un moment de pauză, Natzka reluă:

— Cu domnul Shanning, vă rog. (Din nou pauză.) Shanning? Un pachet mic, învelit în hârtie uleiată verde a ajuns la consul, acum aproximativ o jumătate de oră. Trebuie să plece în seara asta la Londra, cu valiza diplomatică. Am nevoie de el. Ai înţeles? Ia-l şi adu-mi-l la întâlnirea noastră obişnuită. După asta nu te mai întorci la consulat. Misiunea s-a terminat.

Ascultă un moment, apoi reluă:

— Perfect. Te aştept într-o jumătate de oră.

Închise telefonul şi se întoarse triumfător spre Don:

— Am impresia că eu am câştigat, domnule Micklem. Agentul meu mi-a confirmat că are acces la valiza diplomatică.

Don ştia că trebuie să joace rolul până la sfârşit. Natzka nu trebuia să-şi dea seama că era tras pe sfoară.

— Vierme ce eşti! explodă el. Doar nu crezi c-ai să scapi aşa uşor!

— Haideţi, domnule Micklem. Nu vă enervaţi. M-aţi făcut să trec prin momente grele. Şi, la urma urmelor, problema asta nu priveşte guvernul dumneavoastră.

Don se prefăcu că-şi stăpâneşte mânia şi ridică din umeri.

— Bine, aţi câştigat, trebuie să recunosc.

— Aşa-mi place mai degrabă, spuse Natzka. În orice caz, nu-mi pare rău că scap de dumneavoastră. Busso vă va conduce la avion. Când ajungeţi la Paris, eu o să fiu departe. Să nu-ncercaţi să scăpaţi de Busso, dacă vreţi să rămâneţi în viaţă. (Se uită la Busso.) Du-i la avion. Dacă fac urât, tragi.

— Pe aici, spuse Busso apropiindu-se de uşă.

Don se uită la Maria.

— Atunci vă spun adio. Speram că veţi fi nevoită să cereţi azil politic în Anglia. Mi-ar fi plăcut să vă fiu ghid la Londra. Ştiu oraşul mai bine ca Veneţia.

Se uită cu coada ochiului la Natzka, care ieşea. Maria se ridică şi zâmbi:

— Poate voi ajunge cândva în Anglia. Îmi voi aminti de invitaţia dumneavoastră.

— Păi? mormăi Busso.

Don se făcu că nu-l aude.

— Nu sunteţi inseparabili, dumneavoastră şi fratele dumneavoastră? Nu puteţi să mă conduceţi până la avion?

— Chiar v-ar face plăcere?

— Da. Poate că sunt sentimental, dar imaginea unei femei frumoase care-mi face adio cu batista îmi lasă mereu o amintire frumoasă.

Ea îi surâse, cu ochi strălucitori:

— Atunci veţi avea parte de o amintire frumoasă.

— Haideţi, spuse Don luând-o de braţ.

Ajunse la uşă, urmat de Harry, care îl privea cu un aer buimăcit şi dezaprobator. Busso mergea ultimul. Pe când se apropiau de pistă, Don o întrebă pe Maria:

— De ce nu veniţi cu mine? Aţi putea să vă mutaţi la Londra.

— La Londra? Ce să fac acolo? De altfel, nu-l pot părăsi pe Cari. Are prea multă nevoie de mine.

— Mă gândeam la siguranţa dumneavoastră. Mai devreme sau mai târziu, veţi regreta că aţi lucrat cu el.

— Nu regret niciodată nimic.

O stewardesă superbă se apropie de ei, îngrijorată.

— Domnul Micklem?

— Da.

— Vă aşteptam. Vreţi să urcaţi imediat, vă rog?

— Mă scuzaţi, vin imediat. Ia-o înainte, Harry.

Harry, la fel de buimăcit, ezită un moment, după care începu să urce treptele pasarelei mobile. Don se întoarse spre Maria.

— La revedere şi succes.

— Mi-aţi mai spus asta.

— Atunci mă repet. (Îi trecu braţul pe după talie şi, cu cealaltă mână îi mângâie braţul.) Femeia în vizon!... Ce

armonie perfectă! (Atinse uşor buzele Mariei, într-o sărutare scurtă.) Chiar nu vreţi să veniţi?

Ea dădu din cap că nu.

— Adio, Don.

Se întoarse, urcă repede scara şi se opri un moment să-i facă semn Mariei, apoi intră în avion. Uşa acestuia se închise şi pasarela fu scoasă.

Don se aruncă în fotoliu, lângă Harry. Motoarele începură să uruie şi avionul se angajă pe pista de zbor.

Don se uită pe fereastră şi-i făcu din nou un semn de adio Mariei, care dădea din mână sub un felinar.

După decolare, Don se întoarse către Harry.

— Ultimele momente au fost chiar grele.

— Am observat şi eu, patroane, răspunse Harry cu voce răguşită.

Don surâse şi, întorcându-se cu spatele, către ceilalţi pasageri, scoase carneţelul legat în piele şi i-l arătă lui Harry.

— L-am pus în mâneca Mariei înainte să mă percheziţioneze Busso, şopti el. L-a adus până la avion.

— Cu asta chiar că m-aţi făcut praf! exclamă Harry, surâzând cu admiraţie.

Două ore şi jumătate mai târziu, avionul ateriza pe pista de la Norholt. Călătoria luase sfârşit.

Don se gândise că Natzka avea să descopere imediat că fusese tras pe sfoară. Putea chiar să dea alarma între toţi agenţii săi londonezi şi să mai încerce o dată să recupereze carnetul, înainte ca acesta să ajungă la Sir Robert Graham. Hotărât să nu lase lucrurile la voia întâmplării, Don îl convinse pe căpitanul navei să transmită prin radio un mesaj către Sir Robert, cerându-i să trimită la aeroport o escortă de politie.

Avionul ateriză, încetini şi se opri.

— Să-i lăsăm întâi pe ceilalţi să iasă, spuse Don. Ţine arma la îndemână.

Harry aprobă. Don o prevenise pe stewardesă că ar putea fi un conflict la debarcare, aşa că aceasta nu se clinti din uşa avionului până ce nu coborâră toţi pasagerii.

— Ia-o înainte, Harry, şi uită-te puţin afară.

Harry se apropie de uşa avionului.

— Gata, Miss, mulţumim. Preiau eu acum, îi spuse el amabil fetei.

Uşor şocată, stewardesa desprinse pasarela. Harry văzu avansând pe alee un grup de bărbaţi având în frunte un tip solid, cu mustaţă albă.

— Gata, patroane. Îl văd pe Dicks, alături de un moşneag care cred că e Sir Robert.

Don veni la uşa avionului. Tom Dicks trăgea din pipă cu un aer placid şi ridică mâna în chip de salut către cei doi.

— Ce-ai făcut, băiete? îl întrebă Sir Robert pe Don, privindu-l mustrător.

— Am fost să-l caut pe Tregarth, spuse Don calm. Mi-a dat ceva pentru dumneavoastră şi nu-mi pare rău că am preluat această misiune.

Scoase carnetul din buzunar şi i-l întinse lui Sir Robert.

— Ce e ăsta? întrebă Sir Robert grăbit.

— Un document care trebuia cu orice preţ să ajungă în mâinile dumneavoastră, după spusele lui Tregarth. Nu ştiu exact ce este, dar, în orice caz, şi-a dat viaţa ca să vă parvină.

— Viaţa? Ce, l-au omorât?

— Maşina aşteaptă, Sir Robert, spuse Dicks. Ar fi mai bine să plecăm. Suntem prea expuşi aici.

— Aveţi dreptate, spuse Sir Robert. (Îi dădu carneţelul lui Dicks.) Vi-l încredinţez.

— Aveţi grijă să nu-l pierdeţi, spuse Don. N-au renunţat încă să-l recupereze.

— S-o văd şi pe-asta, spuse Dicks cu un surâs laconic, vârându-şi carnetul în buzunar. I-l voi da colonelului Henderson. Sir Robert, vă sunăm când avem veşti. (Se întoarse spre Don cu un surâs calm.) La urma urmei, nu-i rău deloc când unii se bagă unde nu le fierbe oala, Micklem. La revedere.

Şi se îndepărtă, urmat de doi poliţişti în civil.

— Maşina ne aşteaptă, Don, spuse Sir Robert. Haideţi cu mine. Aş vrea să vorbim.

Harry se aşeză lângă şofer, iar Don şi Sir Robert pe bancheta din spate a Daimler-ului care era parcat în faţa sălii de aşteptare. Porniră spre Londra pe Western Avenue.

— Deci l-aţi găsit pe Tregarth? întrebă Sir Robert, întinzându-i lui Don cutia cu trabucuri. Nu sunt la fel de bune ca ale dumitale, dar sper să-ţi placă.

— Da, l-am găsit.

Îşi aprinse trabucul cu un chibrit.

— Dar ştiu că eşti tare încăpăţânat. Puteai să pierzi tot. Şi-ţi spusesem doar să nu te amesteci.

— Dacă vă ascultam, n-aţi fi primit niciodată ce v-am adus, zise Don.

— Asta aşa e, spuse Sir Robert contemplând încruntat capătul aprins al trabucului. Planul nostru nu era cine ştie ce, dar bietul Tregarth a vrut să rişte. Era ferm convins că se poate descurca singur.

— Poate uitaţi că eu nu sunt la curent cu afacerea, spuse Don. Cred că acum aş avea şi eu dreptul să aflu despre ce e vorba.

Sir Robert aprobă.

— Am să-ţi explic, dar nu aici. Când ajungem la mine. Ce-ar fi să-mi povesteşti ce s-a întâmplat? Vreau să faci un raport scris către colonelul Henderson, dar acum povesteşte-mi în mare.

Don povesti de-a fir a păr prin ce trecuse la Veneţia şi ajunsese spre sfârşit când maşina opri în faţa vilei lui Sir Robert, în Kensington.

— Dumnezeule! exclamă Sir Robert. Ce aventuri! (Coborî cu greu din maşină.) Poftim înăuntru. Jedson, ocupă-te de adjunctul lui Micklem. Dă-i să mănânce şi nu uita de whisky. Sunt sigur că-l merită.

Jedson, şoferul lui Sir Robert, îşi duse mâna la chipiu, cu o lumină în priviri. Chiar sperase să tragă la măsea cu Harry.

Lăsându-i pe Harry şi Jedson, Sir Robert deschise uşa, îi întinse valetului pălăria, haina şi bastonul şi-l conduse pe Don într-un salon confortabil, cu pereţii tapetaţi de cărţi şi un şemineu impunător, în care era aprins un foc de lemne.

— Ia loc, Don, spuse Sir Robert, îndreptându-se către bar. Bei un coniac? Am unul care ţi-ar plăcea. Din păcate, sunt ultimele sticle din pivniţa tatălui meu.

— Mai degrabă un whisky, spuse Don aşezându-se lângă foc.

— Pe vremea mea, după miezul nopţii se bea coniac. Dar mă rog, dacă aşa vrei...

Sir Robert aduse un pahar de whisky şi-l aşează în faţa lui Don. Apoi se aşează şi el, ţinând un pahar de coniac în mâna cu vene vineţii.

— Da, chiar că aţi avut aventuri, reluă el conversaţia. Îl ştiu din auzite pe Natzka. E abil şi periculos. Ai fost la înălţime, băiete. (Se uită în ochii lui Don.) Acum o să-ţi explic afacerea, dar rămâne între noi, da?

Don aprobă.

— Acum aproximativ nouă luni, am observat o scurgere de informaţii în ce priveşte... Mă rog, nu contează, începu Sir Robert încruntându-se. Cu cât ştii mai puţine, cu atât mai bine. Oricum, un funcţionar dădea nişte informaţii în străinătate. Având în vedere că era într-o poziţie înaltă, problema era greu de rezolvat. Şi toate serviciile începură să se bănuiască între ele. Dumnezeu să mă ierte, tâmpiţii ăştia

m-au bănuit o vreme şi pe mine. (Sorbi o gură de coniac dând aprobator din cap.) Chiar nu vrei să treci pe coniac, băiete? E absolut extraordinar.

— Nu, mulţumesc, răspunse Don. Şi ce treabă avea Tregarth cu asta?

— Ah! Tregarth... (Sir Robert clătină din cap.) Bietul de el. Îi vom duce lipsa. Era de departe cel mai bun agent al nostru. În fine, scurgerile deveniseră atât de periculoase, încât m-am hotărât să mă consult cu el. Ştiam că informaţiile ajung la Natzka. Tregarth a propus să ne ducem la el, să-i câştigăm încrederea şi apoi să descoperim cine se ocupa la Londra de scurgerile de informaţii. (Sir Robert se ridică să mişte buştenii din foc, deşi nu era nevoie, şi se aşează la loc, trăgându-se de mustaţă.) Mi s-a părut periculos. Era posibil ca Tregarth să reuşească prima parte a misiunii, dar nu vedeam cum putea să rămână viu. În fine, el luase deja hotărârea. (Bătrânul se aşează picior peste picior şi-l privi pe Don cu un aer nesigur.) O cunoşti pe soţia lui?

— Da, o cunosc.

— O tânără doamnă şarmantă, inteligentă, nu e ca toate descreieratele astea din zilele noastre. M-am gândit la ea, Don. I-am spus lui Tregarth că mi se pare nedrept faţă de ea. N-am să uit niciodată ce mi-a răspuns. (Sir Robert mai luă o gură de coniac.) «Nu e momentul să fim sentimentali, mi-a spus el. Am o treabă de făcut şi o voi face.» Sentimentali!... În fine, ştiam că se sacrifică... Ce vrei? Fiindcă funcţionarul meu avea acces la toate documentele care treceau pe la mine, a trebuit să-l conving că Tregarth trădase. Tregarth a fost acceptat de Natzka. Ne-a trimis un mesaj prin radio, scurt, dar concis. Pusese mâna pe lista tuturor agenţilor lui Natzka care lucrau cu noi. Dar lista era codată, el n-o putea descifra. Mi-a spus că va încerca să mi-o trimită şi, uite, te-a rugat pe tine să te ocupi de asta.

— Veţi reuşi să descifraţi lista? întrebă Don.

Sir Robert ridică din umeri.

— S-ar putea să nici nu mai fie nevoie. Dar fii sigur că spionul în cauză a fost avertizat. Va încerca să fugă, dar îl vom împiedica.

Don îşi termină băutura şi se ridică.

— Mulţumesc pentru explicaţii, Sir Robert. Acum trebuie să plec. Mai am ceva urgent de făcut.

Sir Robert îl privi clipind des.

— Dragul meu, speram să rămâi aici peste noapte. Trebuie să fii epuizat. Nu e nimeni la tine, nu?

— Se ocupă Harry, n-am nevoie de altceva. Vă voi da un raport scris într-o zi sau două.

— Bine.

Sir Robert întredeschise uşa şi îi spuse valetului să-l cheme pe Harry. Când se întoarse în cameră, telefonul suna.

— Scuză-mă un moment, poate e Dicks.

Ridică receptorul.

— Doamne Dumnezeule! exclamă el brusc, după ce ascultase primele cuvinte rostite la celălalt capăt al firului. Mai bine vin. Credeţi că e necesar? Bine, veniţi când puteţi, domnule colonel. Da, da. Vom încerca să împiedicăm presa să se amestece în povestea asta. Un atac, sau ceva de genul ăsta. Se vor întreba oamenii din servicii, dar asta e. Vă aştept!

Puse receptorul în furcă. Şi, cu un aer grav, începu să-şi răsucească mustaţa.

Apoi ridică privirea şi o întâlni pe a lui Don.

— Unul dintre colegii mei s-a sinucis. Un om în care aveam toată încrederea... (Se uită fix la Don şi ridică din umeri.) Se vede că Tregarth n-a murit degeaba.

— Nu, răspunse Don. La revedere, Sir Robert.

— Unde te duci, băiete? îl întrebă Sir Robert strângându-i mâna.

— La soţia lui Tregarth.

— La ora asta? E aproape două noaptea. Mai bine n-ai deranja-o acum.

— N-o deranjez. Pot să iau maşina dumneavoastră?

— Dar te rog. Vrei să-ţi dau şi şoferul?

— Mă duce Harry.

— Cum vrei. Dar zău, mai bine ai sta până dimineaţă. Sigur doarme.

Don clătină din cap:

— Când aştepţi veşti de la cel pe care îl iubeşti aşa cum îşi iubea Hilda Tregarth soţul, nu poţi dormi. Noapte bună, Sir Robert.

Don îi făcu semn lui Harry şi amândoi coborâră treptele vilei, dispărând în noapte.

CUPRINS

I.....4
II.....13
III.....29
IV.....41
V.....49
VI.....61
VII.....74
VIII.....85
IX.....95
X.....108
XI.....119
XII.....130
XIII.....141
XIV.....152